FELSEFE YÜZÜĞÜ 8. KİTAP

SÎLAHLAFUN

- TESLİMİ
  - BEŞİNCİ BÖLÜM
  - ON BİRİNCİ BÖLÜM
    - ON DOKUZUNCU BÖLÜM
  - YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
  - OTUZUNCU BÖLÜM

TESLİMİ

BİRİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn, Kanyondun kenarında durup Kuzey Geçişine uzanan kemerli köprüye ilk adımını attığında kendini soğuğa ve suratına vuran rüzgara hazırladı. Buzla kaplı bu köhne köprü, yıpranmış ahşap kalas ve iplerden yapılmıştı, onları taşıyacağı şüpheliydi. Gwen daha ilk adımında tedirgin oldu.

Uzanıp sallanan ve pek de yardımı dokunmayan tırabzanları tuttu. Argon'u bulmak için Kanyon'un kuzeyine geçerek Dipdünya'ya girmenin tek yolunun bu uyduruk köprü olduğunu düşününce kalbi duruyordu. Yukarı bakınca uzakta kör edici bir battaniye gibi yeryüzünü örten karlı havanın işaretlerini gördü. Bu geçiş hiç olmadığı kadar uğursuz hissettiriyordu.

Aniden çıkan bir rüzgarla ipler şiddetli bir biçimde sallandı. Gwendolyn, kendini iki eliyle tırabzanı tutarken dizlerinin üstüne çökmüş buldu. Bir anlığına köprüyü geçmek şöyle dursun, daha fazla tutunabileceğinden bile emin olamadı. Bunun, düşündüğünden de tehlikeli bir yol olduğunu ve denerlerken bile hayatlarını riske attıklarını fark etti.

"Leydim?" dedi bir ses.

Gwen yüzünü o tarafa döndüğünde bir kaç adım ötede onu takip etmeyi bekleyen Steffen, Alistair ve Krohn'un yanında duran Aberthorü gördü. Beşi, dünyanın bir ucundaki bu köprüde tünemiş, belirsiz bir gelecek ve hatta olası ölümlere yüz yüze bakan alışılmadık bir grubu oluşturuyordu.

"Burayı gerçekten geçmeyi denememiz gerekli mi?" diye sordu.

Gwendolyn önünde uzanan hırçın karın ve kırbaçlayan rüzgarın içinden dönüp ona baktı, titriyordu, kürkünü omuzlarına daha sıkı yerleştirdi. İçten içe bu köprüyü geçmeyi o da istemiyordu, hatta bu seyahate çıkmayı da. Ona kalsa, çocukluğunda hissettiği güveni ona veren Kraliyet Sarayı'na çekilir, rahat surları arkasında, sıcak ateşin önünde oturur, kraliçe olduğundan beri etrafını sarmalayan tehlike ve endişelerden kendini soyutlardı.

Ama tabii ki bunu yapamazdı artık. Kraliyet Sarayı artık yoktu; çocukluğu gitmişti ve o bir Kraliçeydi. Hayata getireceği bir bebeği, nerede olduğunu bilmediği bir kocası vardı, ona ihtiyaç duyuyorlardı. Thorgrin için gerekirse ateşlerde yürürdü. Gwen bunun gerekli olduğunu hissediyordu. Sadece kendisi ve Thor değil, tüm Halka Argon'a ihtiyaç duyuyordu. Yalnız Andronicus'la değil aynı zamanda Thor'u tuzağa düşüren kudretli büyüyle de karşı karşıyalardı ve Argon olmadan bununla nasıl savaşacaklarından emin değildi.

"Evet," diye cevap verdi. "Gerekli."

Gwen bir adım daha atmaya hazırlandı, bu sefer Steffen öne atılıp yolunu kesti.

"Leydim, lütfen önden benim gitmeme müsaade edin," dedi. "Bu köprüde bizi ne tehlikelerin beklediğini bilmiyoruz."

Steffen'ın bu teklifi onu duygulandırsa da uzanıp kibarca onu yana itti.

"Hayır," dedi. "Ben gideceğim."

Daha fazla beklemeden ip tırabzanı sıkı sıkı tutarak öne adımını attı.

Bir adım attığında, ellerinde dondurucu bir soğuk hissetti, buz delip geçiyordu; bu soğuk avuçlarını ve kollarını sarıyordu.Derin bir nefes aldı, dayanabileceğinden emin değildi.

Sert başka bir rüzgar, köprüyü bir beşik gibi salladı, tırabzana daha sıkı tutunması ve buzun verdiği acıya daha fazla dayanması gerekti. Buz kaplı kalas ve ipler ayağının altında kayarken tüm sahip olduğu güçle dengesini korumaya çalıştı. Köprü sertçe sola savrulduğunda bir anlığına o yana düşeceğinden emindi. Köprü dengesine kavuştu, diğer tarafa doğruldu.

Gwen yeniden dizlerinin üstüne çöktü. Daha on adım bile gitmemişti ama kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki zar zor nefes alabiliyordu ve elleri o denli katılaşmıştı ki onları artık hissedemiyordu.

Gözlerini kapadı ve derin bir nefes alarak Thor'u düşündü. Yüzünü ve yüzünün her açısını resmetti zihninde. Ona karşı duyduğu aşk için yaşıyordu. Onu özgür

kılmanın kararlığıyla. Her ne pahasına olursa olsun.

Her ne pahasına olursa olsun.

Gwendolyn gözlerini açtı ve öne bir kaç adım daha atmak için kendini zorladı, tırabzana sıkı sıkı tutunuyor artık ne olursa olsun durmak istemiyordu. Rüzgar ve kar, onu Kanyon'un derinliklerine gönderebilirdi ama artık umrunda değildi. Artık bu kesinlikle onunla ilgili değildi, bu hayatının aşkıyla alakalıydı. Onun için her şeyi yapardı.

Gwendolyn, köprünün arkasında kalan bölümünde ağırlığın değiştiğini hissettiğinde dönüp onu takip edenlere; Steffen,

Aberthol, Alistair ve Krohn'a baktı.Krohn patileri üzerinde kaymış diğerlerini geçerek Gwendolyn'in yanına kadar ulaşmıştı.

"Bunu yapabileceğimizden emin değilim," dedi Aberthol, bir kaç dengesiz adım attıktan sonra yüksek ve gergin sesiyle.

Orada ip tırabzana sıkı sıkı tutunup kolları titreyen, çelimsiz yaşlı bu adam zar zor dayanarak duruyordu.

Yanma giderek "Yapabilirsin," dedi Alistair, bir kolunu beline dolayıp. "Ben tam burdayım, endişelenme."

Grubun geri kalanı her defasında tek bir adım atarak köprü üzerindeki yürüyüşlerine devam ederken Alistair ilerlemesinde ona yardımcı oldu.

Gwen bir kez daha zorluklar karşısında Alistair'in gösterdiği dirayete, sakin doğasına ve korkusuzluğuna hayranlık duydu. Gwendolyn'in anlayamadığı bir gücü dışa yayıyordu. Gwen kendini ona neden bu kadar yakın hissettiğini açıklayamıyordu ama onu tanıdığı şu kısa sürede kardeşi gibi hissediyordu. Varlığı ona güç katıyordu. Steffen'ınki de.

Rüzgar yatışınca biraz rahat nefes aldılar. Kısa süre sonra köprünün yarısına gelmişlerdi, artık daha hızlı hareket ediyorlardı. Gwen kaygan kalaslara alışmıştı. Kanyondun diğer tarafı artık görünüyordu, sadece otuz metre kadar uzaktaydı ve Gwen'in kalbi iyimserlikle doldu. Nihayetinde galiba başaracaklardı.

Bir rüzgar daha çıktı, bu seferki diğerlerinden de güçlüydü; o denliydi ki rüzgar Gwen'i iterek dizlerinin üstüne düşürüp her iki eliyle iplere tutunmak zorunda bırakmıştı. Köprü neredeyse tersine dönüp yeniden eski halini aldığında Gwen

hayatı pahasına tututundu. Ayağının altından bir kalas uçmuştu, bacakları boşluğa girip de kalçasına değdiğinde bir çığlık koparttı. Hareket etmeye çalışsa da oradan çıkamıyordu.

Gwendolyn, Aberthortin de tutunma gücünün yok olmasını izledi, Alistair'e tutunamıyor ve köprünün kenarına doğru kayıyordu. Alistair hemencecik müdahale ederek, tek eliyle uzanıp Aberthol köprüden uçmadan hemen önce bileğinden kavradı ve onu tuttu.

Alistar köprünün kenarına yaslandı, Aberthol altında sallanırken tutunmaya çalışıyordu; Kanyonun dibiyle arasında hiç bir şey yoktu. Alistair esnedi ve Gwen ipin kopmaması için dua etti. Gwen sıkışmış haliyle o kadar çaresiz hissediyordu ki! Bacağı kalasların arasındaydı. Oradan çıkmaya çalışırken kalbi deli gibi çarpıyordu.

Köprü çok şiddetli sallanıyordu, Alistar ve Aberthol da onunla beraber gidip geliyorlardı.

"BırakF'diye bağırdı Aberthol. "Kendini kurtar!"

Aberthorun bastonu elinden fırladı ve gökyüzünde salma salma Kanyon'un derinliklerine doğru yol aldı. Şimdi elinde kalan tek şey sırtına bağladıklarıydı.

"Her şey yoluna girecek," dedi Alistair sakince.

Gwen Alistair'in bu kadar sakin ve kendinden emin durmasına şaşırmıştı.

"Gözlerime bak," diyerek kendinden emin bir şekilde onu yönlendirdi Alistair.

"Aberthol "Ne?" diye rüzgarın içinde bağırarak seslendi.

"Gözlerime bak," diye emretti Alistair, sesindeki ciddiyet artmıştı.

Sesindeki bir şey erkeklere emrederken etkiliydi, Aberthol ona baktı. Gözleri birbirlerine kilitlendiğinde, Gwendolyn, Alistair'in gözlerinden sızan bir ışığın Aberthorünkilerin üzerine yayıldığını hissetti. Işığın Aberthorü

sarmalamasını gözlerine inanamadan izledi, Alistair geriye esneyip tek bir hamleyle Aberthol'u yeniden köprüye çekti.

Aberthol sersemlemiş bir halde orada uzanırken zor nefes alıyor ve hayretler içinde Alistair'e bakıyordu sonra, başka bir rüzgar daha başına bela olmadan aniden dönüp iki eliyle birden iplere sıkıca tutundu.

"Leydim!" diye bağırdı Steffen.

Steffen çömelerek Gwen'in yanma gitti, sonra uzanarak omuzlarından tuttu ve tüm gücüyle çekti.

Gwen yavaşça, kalaslardan sıyrılmaya başladı ama tamamen kurtulacağı sırada buzlu zeminde kayarak gerisin geri olduğu yere oturdu, hatta bu sefer daha derine takılmıştı. Aniden Gwendolyn'in altındaki ikinci kalas da kurtulunca yere çakılacağını hisseden Gwendolyn çığlığı bastı.

Uzanarak bir eliyle ipi, diğeriyle de Steffen'ın bileğini tuttu. Havada sarkık dururken, omuzlarının yuvalarından çıkacağını hissediyordu. Steffen de ona uzanırken sallanıyordu, o kadar kenara yanaşmıştı ki bacakları arkasından salınıyordu, onun düşmesini engellemek için kendininkini tehlikeye atıyordu, onlar öylece havada asılı dururken onları tutan tek şey yıpranmış eski iplerdi.

Bir hırlama duydular, Krohn öne atıldı ve dişlerini Gwen'in kürküne geçirip hırıldanma ve homurtularla geri çekmeye başladı.

Yavaşça ve santim santim Gwen kalktı ve nihayet köprüdeki kalasları tuttu. Kendini yukarı çekti, yüzükoyun uzandı, nefesi kesilmişti.

Krohn, Gwen'in yüzünü yalamaya başladı; Gwen nefes nefeseydi, ona ve şimdi yanında yatan Steffen'a minnettardı. Hayatta olduğu ve onu korkunç bir ölümden döndürdükleri için çok mutluydu.

Fakat Gwen aniden bir kopma sesi duydu ve tüm köprünün sallandığını hissetti. Arkasına dönüp baktığında kanı dondu: köprüyü Kanyon'a bağlayan ipler kopmuştu.

Tüm köprü birden bire sarsılmaya başladı ve Gwen bir kalasın hızlıca diğerini takip ederek yerinden söküldüğünü dehşetle izledi.

Hepsi birden çığlık atmaya başladı, aniden köprünün yarısı Kanyon duvarından ayrıldığında, köprü hepsini o denli hızlı havaya attı ki Gwen havada sallanırken nefes alamadı, son sürat Kanyon duvarının kenarına doğru ışık hızında yol aldılar.

Gwen, kaya duvarının son hızla onlara yaklaştığını gördü, kısacık bir süre sonra darbeden dolayı hepsinin öleceklerini, vücutlarının paramparça olacağını ve onlardan geriye kalan son parçaların da toprağın derinliklerine gömüleceğini biliyordu.

“Kaya, çekil önümüzden! SANA EMREDİYORUM!” diyen 22/286

kadim hakimiyete haiz bir ses havayı doldurdu, Gwen daha önce hiç böyle bir tonlama duymamıştı.

Gwen, Alistair’i ipe sıkı sıkı tutunurken bir avucunu ileri uzatarak çarpmakta üzere oldukları kayayı korkusuzca sabitlediğini gördü. Alistair’in avucundan sarı bir ışık yayıldı, Kanyon duvarına hızla ilerlerken Gwendolyn kendini darbe için hazırlamıştı ama az sonra olanlar onu hayrete düşürdü.

Gözlerinin önünde, Kanyon’un bu sağlam duvarı kara döndü-çarpma sırada Gwendolyn tahmin ettiği gibi kırılan kemiklerin sesini duymadı. Aksine, tüm vücudu bir ışık duvarına, kabarık karın içine sokuldu. Dondurucuydu, her yanını sarmaladı; gözlerine, burnuna ve kulaklarına dolduysa da ona zarar vermedi.

Yaşıyordu.

Kendilerini, kardan oluşan bir duvarın içinde Kanyonun tepesindeki ipte salınarak buldular. Gwendıolyn bileğinde güçlü bir kavrama hissetti. Alistair. Elleri çok garip bir biçimde sıcaktı, dondurucu soğuğa rağmen. Alistair diğerlerini de tutmayı başarmıştı ve az sonra sanki hiç bir şey olmamış gibi iplerden tırmanırken Krohn da dahil hepsi Alistair tarafından yukarı çekildi.

Nihayet tepeye ulaştılar, Gwen, Kanyon’un en uzak tarafındaki sert zemine çöktü. Ulaşır ulaşmaz kalan ipler çözüldü ve köprünün kalanı da girdaplı sisin eşliğinde Kanyon’un derinliklerine uçtu.

Gwendolyn zor nefes alıyordu, tekrar zeminle buluştuğu için çok mutluydu ve az önce olanları merak ediyordu. Yer dondurucuydu, buz ve karla kaplıydı ama nihayetinde yine de sağlam bir zemindi. Köprüyü geçmişti ve hayattaydı.

Başarmışlardı. Alistair sayesinde.

Gwendolyn döndü ve Alistair'e baktı ona karşı hissettiği merak ve saygı yeni bir boyuta kavuştu. Yanında olduğu için minnetten daha fazlasını duyuyordu. Daha önce hiç sahip olmadığı bir kız kardeş gibi hissediyordu ve Gwen, Alistair'in sahip olduğu gücün derinliklerini hakkında henüz hiç bir fikri olmadığını hissediyordu.

Gwen, burada işleri bitince, -tabii eğer bitirirlerse, Argon'u bulup dönüş yoluna geçebilirlerse- Halka topraklarına nasıl dönecekleri hakkında hiç bir fikre sahip değildi. Dönüp kör edici parlaklıktaki kardan duvara, Dipdünya'nın girişine baktığında en zor engellerin henüz önlerinde aşılmamış olarak durdukları hissine kapıldı.

İKİNCİ BÖLÜM

Reece, Kanyon'un Doğu Geçişi'nde durdu. Köprünün taştan tırabzanlarına tutunarak sarp kayalıklara dehşetle baktı. Zor nefes alıyordu. Az önce gördüklerine hala inanamıyordu: Kader Kılıcı, bir kayaya yerleşik, ucu dibe doğru döne döne düşüyor karanlıkta kayboluyordu.

Parçalanma sesini duymayı, ayaklarının altında bir sarsıntı oluşmasını bekledi durdu fakat bu ses hayret verici şekilde hiç gelmedi. Kanyon gerçekten dipsiz miydi? Konuşulanlar doğru muydu?

En sonunda Reece tırabzanı bıraktı, parmak boğumları beyazlamıştı, nefesini verdikten sonra dönüp yoldaş Lejyon'a baktı. Hepsi; O'Connor, Elden, Conven, Indra, Serna ve Krog da orada durmuş dehşet içinde olana bakıyorlardı. Bu donmuş yerde, olan biteni anlayamadan öylece dikiliyorlardı. Kader Kılıcı, hepsinin çocukluklarından beri duydukları efsane, yer yüzündeki en önemli silah, kralların mülkü. Ve tabii Kalkan'ı yukarıda tutan tek şey.

Ellerinden kayarak boşluğa terk edilmişti.

Reece başarısız olduğunu hissetti. Sadece Thor'u değil tüm Halka'yı hayal kırıklığına uğratmış gibiydi. Neden buraya biraz daha önce gelememişlerdi? Sadece biraz önce burada olsa Kılıcı kurtarabilirdi.

Reece dönüp Kanyon'un diğer ucuna İmparatorluk tarafına bakıp kendini

hazırladı. Elde Kılıç yokken Kalkan'ın ineceğini, diğer tarafta duran tüm İmparatorluk askerlerinin aniden izdiham yaratarak Halka'ya geçmelerini bekledi. Fakat şaşırtıcı bir şey oldu: Reece bu sahneyi izlerken, hiç biri

köprüden geçmeye yeltenmedi. Biri denedi ama başarılı olamadı.

Bir şekilde Kalkan hala yukarıdaydı. Anlayamadı.

MÇok saçma," dedi Reece diğerlerine. "Kılıç Halka'yı terk etti. Kalkan hala nasıl yukarıda olabilir?"

"Kılıç Halka'yı terk etmedi," dedi O'Connor. "Henüz Halka'nın diğer tarafına geçmedi. Doğrudan aşağıya düştü. İki dünya arasına sıkıştı."

"O zaman Kılıç ne burada ne oradaysa Kalkan'a ne olacak?" diye sordu Elden.

Hepsi merak içinde birbirine baktı. Kimse cevabı bilmiyordu, bu keşfedilmemiş bir alandı.

"Öyle çekip gidemeyiz," dedi Reece. "Halka, Kılıç bizim tarafımızdaysa güvende ama aşağıda ne olacağını bilmiyoruz."

"Elimizde tutmadığımız sürece, diğer tarafa ulaşıp ulaşmayacağından emin olamayız," diye ekledi Elden, hemfikir olarak.

"Bunu şansa bırakamayız," dedi Reece. "Halka'nın kaderi buna bağlı. Ellerimiz boş, başarısız dönemeyiz."

Reece döndü ve kararlı bir ifadeyle diğerlerine baktı.

"Onu geri almalıyız," diye sonuca vardı. "Başkası davranmadan."

"Geri almak mı?" diye sordu Krog hayretle. "Aklını mı kaçırdın? Bunu tam olarak nasıl yapmayı planlıyorsun?"

Reece dönüp Krog'a baktı, o da her zamanki gibi savunmaya geçerek bakışlarıyla cevap verdi. Krog, Reece'e giderek bela oluyordu, her seferinde emirlerini sorguluyor, her fırsatta gücüne meydan okumaya çalışıyordu. Reece

sabrını kaybediyordu.

"Yapacağız," diye ısrar etti Reece, "Kanyon'un dibine ineceğiz."

Diğerleri soluklarını tuttu, Krog ellerini beline götürerek suratını ekşitti.

"Delirmişsin," dedi. "Hiç kimse Kanyon'un dibine inmemiştir."

"Kimse bir dip olup olmadığını bile bilmiyor," diyerek ekledi Serna. "Tek bildiğimiz Kılıcın buhar olduğu ve biz şu anda konuşurken bile aşağı inmeye devam ettiği."

"Saçmalık," dedi Reece karşı çıkarak. "Her şeyin bir zemini vardır. Denizin bile."

"Eğer, dibi varsa," diye çıkıştı Krog, "görüp, duyamayacağımız derinlikte olması ne işimize yarayacak? Oraya ulaşmamız günler hatta haftalar sürebilir."

"Keyifle yürüyüş yapabileceğimiz bir parkur olmadığını da eklemeden geçemeyeceğim," dedi Serna. "Uçurumları görmediniz mi?"

Reece döndü ve uçurumlara baktı, kanyonun bu kadim kaya duvarları, kısmen girdaplı sisin içinde gizlenmişti .Dikti ve yukarı uzanıyordu. Haklı olduklarını biliyordu, kolay olmayacaktı. Ancak başka şansları olmadığını da biliyordu.

"Daha da beteri var," diye yakındı Reece. "Bu duvarlar sisin içinde kayboluyor. Dibe varsak bile, hiç geri gelemeyebiliriz."

Hepsi ona hayretle baktı.

"O zaman sen de bunu denemenin delilik olduğuna katılıyorsun," dedi Krog.

"Delilik olduğuna katılıyorum," dedi Reece, sesinde hakimiyet ve kendine güven duyuluyordu. "Fakat delilik bizim dünyaya gelme amacımız. Bizler normal adamlar değiliz, bizler Halka'nın sade vatandaşları değiliz, bizler özel olarak yetiştik, bizler askeriz. Bizler savaşçıyız. Bizler Lejyon'un adamlarıyız. Bir yemin ettik, ant içtik. Bizler, bir görev safi zor veya tehlikeli diye o görevden kaçınmayacağımıza, mücadeleden hayatlarımıza zarar verse de bir an bile dönmeyeceğimize ant içtik. Bu, bizi savaşçı yapar. Cesaretin temelinde bu yatar: imkansız olsa bile yapılması gereken doğru şey, onurlu şey bu olduğu için

kendimizden bile büyük bir davanın peşine düşeriz. Ne de olsa, cesaret varılan başarıyla değil, buna girişimde bulunmayla ölçülür. Bu bizden büyüktür. Bu kim olduğumuzdur."

Çok ağır bir sessizlik çöktü üzerlerine, rüzgar sert eserken diğerleri de söylenenleri tarttılar.

Nihayet Indra öne çıktı.

"Reece'e katılıyorum," dedi.

"Ben de," diye ekledi Elden bir adım öne gelip.

"Beni de sayın," diye ekledi O'Connor, Reece'in yanını tutarak.

Conven sessizce Reece'in yanına yürüdü, kılıcının kabzasını tutuyordu; dönüp diğerlerine baktı. "Thorgrin için," dedi, "dünyanın sonuna giderim."

Reece, Lejyon'dan bu güvenilir arkadaşlarını yanına almış olmaktan dolayı cesaretlenmişti, bu insanlar ona ailesi kadar yakındı, hayatlarını İmparatorluğun sonuna kadar giderek onunla beraber tehlikeye atmışlardı. Beşi orada durup iki yeni Lejyon üyesi Krog ve Serna'ya baktı, Reece onların katılıp katılmayacaklarını merak ediyordu. Fazladan insana ihtiyaçları olacaktı ama dönmekte özgürlerdi. İki kez sormayacaktı.

Krog ve Serna orada dikilerek onlara bakıyorlardı, emin değillerdi.

Indra "Ben bir kadınım," dedi onlara, "daha önce dalganızı geçtiğiniz gibi. Yine de burada duruyorum, bir savaşçının mücadelesine hazırım siz ise orada alaycı ve korkak kaslarınızla kalakalın."

Serna homurdandı, sinir olmuştu, kahverengi saçlarını savurup gözlerini kısarak öne çıktı.

"Gideceğim," dedi, "ama sadece Thorgrin'in hatırına."

Krog, kırmızı suratı ve karşı duruşuyla orada kalan tek kişiydi.

"Hepiniz aptalsınız," dedi. "Hepiniz."

Ama yine de öne çıkarak onlara katıldı.

Reece, tatmin olmuş halde dönüp onları Kanyon'un kenarına yönlendirdi. Harcanacak vakit yoktu.

Reece aşağı milim milim inerken uçurumun kenarına tutunuyordu, diğerleri ondan bir kaç adım yukarıdaydı; uzun süredir olduğu gibi acı dolu bir iniş gerçekleştiriyorlardı. Reece, ayaklarını, yaralı ve soğuktan donmuş ellerini, pürüzsüz kayalar üzerinde ilerleyebilmek için düzgün kullanmaya çalışıyordu. Bu kadar zor olacağını tahmin edememişti. Aşağı bakmış ve araziyi, kayanın şeklini incelemişti; bazı yerlerde kayanın diklemesine aşağı indiğini, pürüzsüz ve tutunmanın imkansız olduğunu görmüştü, diğer yerler ise yosun tabakasıyla kaplıydı ve bazı bölgelerde de elleri ve ayakları koyabileceği tırtıklara, eğimlere, girintilere, deliklere, kenarlara ve çatlaklara sahipti. Bazı yerlerde dinlenme yeri olabilecek çıkıntılar bile vardı.

Fakat iş pratiğe gelince durum değişmiş görünüyordu. Sis görüşünü mütemadiyen engelliyordu ve aşağı baktığında ayaklarını sokabileceği yerler gittikçe azalıyordu. İnişte onca yol kat ettikten sonra zeminin tabii varsa- henüz görüş alanlarında olmaması da cabasıydı.

İçten içe Reece, gittikçe artan bir korku ve boğazında kuruluk hissediyordu. Bir yanı çok ciddi bir hata yapıp yapmadığını merak etmeye başlamıştı.

Tabii bu korkusunu diğerlerine göstermeye cesaret edemedi. Thor gittiğinden beri lider oydu ve diğerlerine örnek teşkil etmeliydi. Ayrıca korkularına kapılmanın bir faydası olmayacağını biliyordu. Güçlü kalmalı ve odaklanmalıydı; korkunun sadece yeteneklerini engelleyeceğinin farkındaydı.

Reece'in elleri kendini tirerken titriyordu. Aşağıda neyin olduğunu unutması gerektiğini kendine hatırlattı, sadece bir

adım önündekine odaklanmalıydı.

Her seferinde bir adım, dedi kendine. Bu şekilde düşünmek ona daha iyi geliyordu.

Reece bir başka tutunma noktası bularak bir adım daha aşağı indi, sonra bir tane daha ve ritmini bu şekilde yakaladı.

“DİKKAT ET!” diye bağırdı biri.

Etrafında başlayan küçük çakıl yağmuruna anlam vermeye çalıştı Reece, kafasına ve omuzlarına düşüyorlardı. Kafasını yukarı kaldırdığında kocaman bir kayanın aşağı yuvarlandığını gördü, kendini çekti; kıl payı kurtulmuştu.

“Af edersin!” diye aşağı bağırdı O’Connor. “Gevşek bir kayaymış!”

Reece, yeniden aşağı dönüp sakin kalmaya çalışırken kalbinin ağır geldiğini hissetti. Dibin nerede olduğunu öğrenmeye can atıyordu, uzandı ve omzunda duran küçük kaya parçasını aldı, aşağı bakarak yuvarladı.

Bir ses çıkarıp çıkarmayacağını görmek için bekledi.

Hiç ses gelmedi.

Şüpheleri güçlendi. Kanyonun nerede bittiği ile ilgili hala hiç bir işaret yoktu. Ellerinde bu gerçekle ve şimdiden titreyen bacaklarıyla bu inişin sonunu getirebileceklerinden emin değildi. Reece yutkundu, inişe devam ederken kafasına türlü türlü düşünceler üşüştü. Ya Krog haklıysa? Ya burası dipsizse? Ya bu hesapsız bir intihar göreviyse?

Reece bir adım atarak bir kaç adım birden indi, yeniden hız 31/286

kazandığı sırada, bir vücudun kayaya sürtme sesini duydu ve ardından da bir çığlık geldi. Yanı başında bir hareket hissettiğinde döndü ve Elden’ı gördü, yanından çok hızlı geçerek düşüyordu.

Reece içgüdüsel olarak elini uzattı ve tam yanından kayarken EİIden’ın bileğini tutmayı başardı. Neyse ki Reece diğer eliyle kayayı sıkı sıkı tutuyordu ve dolayısıyla Elden’ı tüm gücüyle yakaladı böylece aşağıya kaymasını engelledi. Elden çabalasa da ayağını koyacağı bir yer bulamıyordu, iri cüsseli ve ağırdı; Reece gücünün tükendiğini hissediyordu.

Indra çabucak aşağı indi ve Elden’ın diğer bileğine uzanıp onu tutu, Elden çırpınsa da ayak yeri bulamıyordu.

“Çıkıntı bulamıyorum!” diye bağırdı Elden, sesinde panik vardı. Güçlü tekmeler savurdu, Reece artık onu daha fazla tutamayacağından ve onunla beraber dibi boylayacağından korkuyordu. Çabucak düşündü.

Reece aşağı inmeye başlamadan önce O’Connor’ın gösterdiği ipi ve kancayı, kuşatma anında surlara tırmanmalarına yardım eden aracı hatırladı. Belki ihtiyacımız olur, demişti O’Connor.

“O’Connor, ipi ver!” diye bağırdı. “Aşağı at onu!”

Reece yukarı baktı ve O’Connor’un belinden ipi çıkarmasını, kaykılarak kancayı kayaya gömmesini izledi. Tüm gücüyle soktu, bir çok kez denedi ve aşağı sarkıttı. İp Reece’in yanından aşağı sallandı.

Daha geç gelse hiç şansı olmayacaktı. Elden’ın kaygan avuçları Reece’in elleri arasından kayıyordu, geriye doğru düşüşe geçtiği sırada Elden uzanıp ipi tuttu. Soluksuz kalan Reece,

Taşıdı da. Elden yavaşça kendini yukarı çekti ve nihayet geniş bir ayak yeri buldu. Çıkıntıda durarak nefesini geri almaya, eski dengesini bulmaya çalıştı. Derin bir nefes aldı, Reece de rahatlamıştı. Ucuz atlatmıştı.

İnişlerine durmaksızın ne kadar süre geçtiğini bilmeden devam ettiler. Gökyüzü karardı, Reece soğuğa rağmen ter döküyordu, her anı sanki son anı olabilir gibi hissediyordu. Elleri ve ayakları şiddetle titriyordu, kendi sesi kulaklarını dolduruyordu. Daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi. Eğer yakın bir sürede dibi bulamazlarsa hepsinin özellikle de gece çökerken durup dinlenmeleri gerekecekti. Ama sıkıntı, durup dinlenecekleri bir yerin olmamasıydı.

Reece merak etmeden duramadı, eğer çok bitkin düşerlerse diğerleri birer birer düşmeye mi başlayacaktı?

O sırada kayadan çıkan bir gürültü duyuldu, sonrasında küçük çapta bir çığ, tonlarca çakıl taşı aşağı dolu gibi yağıyor, Reece’in kafasına, yüzüne ve gözlerine geliyordu. Bir çığlık duydu ki bu diğerlerinden farklıydı, sanki bir ölüm çığlığıydı, işte o zaman kalbi duracak gibi oldu. Göz ucuyla tam da anlam veremediği bir hızda onu geçen bir vücut gördü.

Reece uzanıp onu yakalamaya çalıştı ama olay çok hızlı gelişmişti. Tek yapabildiği dönüp Krog olduğunu anladığı vücudun havada uçmasını, sağa sola çarpmasını, bağırarak sırt üstü doğrudan hiçliğe doğru gitmesini izlemek oldu.

Taşıdı da. Elden yavaşça kendini yukarı çekti ve nihayet geniş bir ayak yeri

buldu. Çıkıntıda durarak nefesini geri almaya, eski dengesini bulmaya çalıştı. Derin bir nefes aldı, Reece de rahatlamıştı. Ucuz atlatmıştı.

*

İnişlerine durmaksızın ne kadar süre geçtiğini bilmeden devam ettiler. Gökyüzü karardı, Reece soğuğa rağmen ter döküyordu, her anı sanki son anı olabilir gibi hissediyordu. Elleri ve ayakları şiddetle titriyordu, kendi sesi kulaklarını dolduruyordu. Daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi. Eğer yakın bir sürede dibi bulamazlarsa hepsinin özellikle de gece çökerken durup dinlenmeleri gerekecekti. Ama sıkıntı, durup dinlenecekleri bir yerin olmamasıydı.

Reece merak etmeden duramadı, eğer çok bitkin düşerlerse diğerleri birer birer düşmeye mi başlayacaktı?

O sırada kayadan çıkan bir gürültü duyuldu, sonrasında küçük çapta bir çığ, tonlarca çakıl taşı aşağı dolu gibi yağıyor, Reece'in kafasına, yüzüne ve gözlerine geliyordu. Bir çığlık duydu ki bu diğerlerinden farklıydı, sanki bir ölüm çığlığıydı, işte o zaman kalbi duracak gibi oldu. Göz ucuyla tam da anlam veremediği bir hızda onu geçen bir vücut gördü.

Reece uzanıp onu yakalamaya çalıştı ama olay çok hızlı gelişmişti. Tek yapabildiği dönüp Krog olduğunu anladığı vücudun havada uçmasını, sağa sola çarpmasını, bağırarak sırt üstü doğrudan hiçliğe doğru gitmesini izlemek oldu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kendrick atın üstündeydi, yanında Erec, Bronson ve Srog yüzünü Tirus ve İmparatorlukla döndüğünde ise önünde binlerce adam vardı. Hepsi de doğruca tuzağa düşmüşlerdi. Tirus hepsini satmıştı ve Kendrick anlamakta geç kalmıştı, ona inanmak büyük bir hataydı.

Kendrick önüne baktı, sağında, vadinin sırtında, okları hazır binlerce İmparatorluk askerini gördü solunda ve arkasında bir o kadar daha vardı. Kendrick'in bir kaç bin adamı bu sayıdaki askerleri asla yenemezdi. Denemek bile katliam demekti. Çekilmiş tüm o yaylarla, en küçük bir hareketi bile adamlarının katledilmesi demekti. Coğrafi olarak, vadinin başlangıcında olmaları da kar etmiyordu. Tirus pusunun yerini güzel seçmişti.

Kendrick orada çaresizce duruyordu, yüzü öfke ve hiddetle yanıyordu, tatmin olmuş kendi kendine gülümseyerek atında oturan Tirus'a baktı. Yanında dört oğlu ve onların yanında İmparatorluk komutanı duruyordu.

"Para senin için bu kadar önemli miydi?" diye sordu Kendrick Tirus'a, ondan sadece on adım uzaktaydı, sesi çelik gibi soğuktu. "Kendi insanlarını, kendi kanından olanları satar miydin?"

Tirus hiç bir pişmanlık belirtisi göstermedi, gülümsemesi daha da yayıldı.

"Halkınla aynı kandan değilim hatırladın mı?" dedi. "Bu yüzden senin kanunlarına göre kardeşimin tahtına çıkmam yasak."

Erec öfkeyle boğazını temizledi.

"MacGil yasalarında taht babadan oğula geçer kardeşe değil." Tirus kafasını salladı.

"Artık hiç birinin önemi yok. Yasalarının bir kıymeti yok artık. Güç her zaman yasaların üstündedir. Sadece gücü olanlar yasalarda söz sahibi olur. Şimdi senin de gördüğün gibi, ben güçlüyüm. Yani bundan sonra yasaları ben yazarım. Bundan sonraki nesiller senin yasalarını hatırlamayacak. Beni, Tirus'u Kral olarak bilecekler. Seni ve kız kardeşini değil."

"Kanunsuz alınan hiç bir taht yerinde durmaz," diye karşılık verdi Kendrick. "Bizi öldürebilirsin, hatta Andronicus'u sana bir taht bahşetmesi için ikna bile edebilirsin. Ama sen ve ben biliyoruz ki uzun süre tahtta kalamazsın. Bizi terk ettiğin bu ihanet bir gün gelip seni de yakacak."

Tirus istifini bozmadan durdu.

"O zaman şu kısacık taht günlerimin keyfini süreyim sana ihanet etmek için kullandığım maharete haiz olan adamı bana ihanet edecek olsa kutlarım."

"Bu kadar konuşma yeter!" diye bağırdı İmparatorluk komutanları. "Şimdi teslim olun yoksa adamlarınız ölecek!"

Kendrick dik dik baktı, öfkeliydi, istemediği halde teslim olması gerektiğini biliyordu.

“Silahlarınızı indirin,” dedi Tirus yavaşça, sesi güven veriyordu, “ben de size bir savaşçının diğerine yapacağı gibi adil davranayım. Benim savaş tutsaklarım olacaksınız. Sizin yasalarınız beni bağlamasa da bir savaşçının savaş kuralını onurlandıracağım. Size söz veriyorum, benim gözetimimdeyken kılınıza zarar gelmeyecek.”

Kendrick hepsi de muhteşem savaşçılar olan Bronson, Srog ve Erec’e baktı, altlarında hareketli atları, sessizliğe gömülmüşlerdi.

Bronson Tirus’a “Neden sana güvenelim?” diye sordu. “Adaletinin yoksunluğunu tecelli ettin. Bana kalsa şu suratından o pis gülümsemeni silmek için burada savaşarak ölürüm.”

Tirus dönüp küçümseyerek Bronson’a baktı.

“Bir MacGil bile değilsin ama yine de konuşuyorsun. Sen bir McCİoud’sun. MacGil işlerine burnunu sokma hakkın yok.”

Kendrick arkadaşını savunmaya geçti: “Bronson en az bir çoğumuz kadar MacGil’dir. Söyledikleri, adamlarımızın sözleridir.”

Tirus dişlerini gıcırdattı, belli ki sinirlenmişti.

“Karar sizin. Etrafınıza baktığınızda hazır halde bekleyen binlerce okçumuzu görüyorsunuz. Kandırıldınız. Kılıçlarınıza davranırsanız, hemen oracıkta adamlarınızı öldürürüz. Bunu da gördüğünüze eminim. Savaşacak zamanlar vardır, teslim olunacak zamanlar vardır. Adamlarınızı korumak istiyorsanız, her iyi komutanın yapacağını yapmalı silahlarınızı indirmelisiniz.”

Kendrick defalarca çenesini sıktı, içten içe yanıp kavruluyordu. Her ne kadar kabul etmekten nefret etse de Tirus haklıydı. Etrafına baktı, savaşa girişmeleri durumunda hepsi olmasa da adamlarının çoğunun oracıkta öleceğini

biliyordu. Savaşmak istese de bu bencil bir karar olurdu ve her ne kadar Tirus’u küçümsese de doğruyu söylediğini ve adamlarına zarar vermeyeceğini hissediyordu. Onlar yaşadıkları sürece bir başka günde, bir başka yerde, bir başka alanda karşı karşıya gelebilirlerdi.

Kendrick, sayısız defa birlikte savaştığı, Gümüş şampiyonu Erec’e baktı ve onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyordu. Bir lider olmak, bir savaşçı olmaktan

farklıydı. Bir savaşçı hiç umursamadan savaşabilirdi ama bir lider önce diğerlerini düşünmeliydi.

“Silahlar için olduğu kadar, teslim olmanın da bir zamanı var,” diye seslendi Erec. “Bir savaşçı olarak adamlarımıza zarar vermeyeceğin sözüne güveniyoruz, bu şartla silahlarımızı indiriyoruz. Fakat eğer sözünde durmazsan, Tanrı şahidimiz olsun, her bir adamımın intikamını almak için ta cehennemden kalkıp gelirim.”

Tirus tatmin olmuş halde kafasını salladı ve Erec kılıcını ve kınını yere bıraktı. Hepsi yere inerken şıngırdadı.

Kendrick onu takip etti, sırasıyla Bronson ve Srog da aynını yaptı; hepsi gönülsüz olsa da yapılabilecek en akıllıca şey buydu.

Arkalarından binlerce silahın yere inme sesi geldi hepsi havadan aşağıya kış zeminine iniyordu, tüm Gümüş, MacGil ve Silesia ordusu teslim oluyordu.

Tirus sırıttı.

“Şimdi atlarınızdan inin,” diye emretti.

Sırayla hepsi atlarından inerek, hayvanların yanında durdular. 38/286

Tirus daha geniş sırıttı, zaferinin keyfini sürüyordu.

“Tüm bu zaman boyunca, Yukarı Adalar’a sürüldüm, Kraliyet Sarayı’m, ağabeyimi ve sahip olduğu tüm gücü kıskandım. Ama şimdi hangi MacGil gücün sahibi oldu bakın!”

“İhanete güç denemez,” diye cevap verdi Bronson.

Tirus kaşlarını çatıp adamlarına kafasını salladı.

Öne gelip her birinin bileklerini kalın iplerle bağladılar. Hepsi, binlerce tutsak sürüklenmeye başladı.

Kendrick sürüklenirken birden kardeşi Godfrey’i hatırladı. Hepsi birlikte yola çıkmışlardı ama o zamandan beri onu veya adamlarını görmemişti. Bir şekilde kaçıp kaçmadığını merak etti. Daha iyi bir kaderi bulması için dua etti. Bir

şekilde iyimserdi.

Konu Godfrey’se ne olacağı bilinmezdi.

DÖRDÜNCÜ BOLUM

Godfrey, adamlarının önünde atını sürüyordu, etrafını Akorth, Fulton ve Silesialı generali çevrelemiş, onun yanında da yüklü ödeme yaptığı İmparatorluk kumandanı gidiyordu. Godfrey, davasında ona katılmış ve onunla birlikte ilerleyen binlerce İmparatorluk askeri kıtasına bakınca tatmin olmanın da ötesinde, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ilerliyordu.

Onlara yüklü ödemeyi yaparken, sayısız altın kesesini verdiğinde yüzlerinin aldığı hali hatırlayınca duyduğu zevk yüzüne yansıyordu, planının işe yaramış olmasından dolayı sevinçten havalara uçuyordu. Son ana kadar planından emin olamamıştı ama ilk kez rahat nefes alabiliyordu. Bir savaşı kazanmanın bir çok farklı yolu vardı ve o bir damla kan akıtmadan savaşını kazanmıştı. Belki bu onu bir kahraman ya da şövalye veya diğer savaşçılar gibi cesur yapmazdı ama yine de başarılı olduğu kesindi. Sonuçta amaç neydi? Tüm adamlarının hiç düşünmeden atılmış cesur bir adımla ölmesindense, birazcık rüşvetle hayatta kalmış olmasını yeğlerdi. İşte bu Godfrey’di.

Sahip oldukları için çok uğraş vermişti. Kimin kiminle birlikte olduğunu, İmparatorluk askerlerinin Halka’da hangi genelevleri ziyaret ettiğini ve hangi İmparatorluk kumandanlarının rüşvete açık olduğunu bulmak için genelevler, arka sokaklar ve tavernalar üzerinden tüm kirli bağlantılarını kullanmıştı.Godfrey’in çoğundan daha kirli bağlantısı vardı, aslında hayatı boyunca buralarda zamanını harcayarak biriktirdiği tüm ilişkiler yardımına koşmuştu. Bu kişilere yüklü ödemeler yapmak ona hiç koymamıştı ayrıca. Nihayetinde babacığının altınları iyi bir yere gitmişti.

Yine de Godfrey bu insanlara güvenebileceğinden son ana

kadar emin olamamıştı. Sizi bir hırsızdan başka kimse kolayca satmazdı ama bu riski almak zorundaydı. Bu insanlara güvenmek yazı tura atmaktı, yalnızca ödediği altınlar kadar güvenilirlerdi. Fakat Godfrey ödemesini çok kıymetli altınla yapınca düşündüğünden daha güvenilir olmuşlardı.

Elbette İmparatorluk birliklerinin ne kadar süre sadık kalacakları hakkında bir

fikri yoktu ama en azından savaş yoluna doğru kurtçuklar gibi kıvrılırken şu an için yanındalardı.

“Senin hakkında yanılmışım,” dedi bir ses.

Godfrey döndüğünde, Silesialı generalin yüzünde bir hayranlık ifadesiyle ona yaklaştığını gördü.

“Kabul etmeliyim ki senden şüphe etmiştim,” diye devam etti. “Özür dilerim. Ördüğün kurguyu tahmin bile edemezdim. Dahiyaneydi. Seni bir daha sorgulamayacağım.”

Godfrey generale gülümsedi, haklılığı doğrulanmıştı. Tüm generaller, tüm askeri tipler tüm hayatı boyunca ondan şüphe etmişti. Babasının sarayında, savaşçılar arasında her zaman küçümsenmiş, hor görülmüştü. Şimdi nihayet onun kendi çapında en az onlar kadar yetkin olduğunu görüyorlardı.

“Merak etme,” dedi Godfrey. “Kendimi sorguluyorum. İlerledikçe öğreniyorum. Ben bir komutan değilim ve hayatta kalmak için tüm yolları kullanmak dışında başka bir planım yok.”

“Şimdi nereye?” diye sordu general.

“Kendrick, Erec ve diğerlerine katılıp davalarında onlara elimizden geldiğince yardım etmeye.”

Garip ve rahatsız bir ittifakla ilerleyen İmparatorluğun ve Godfrey’in binlerce adamı atlarını sürdüler, vadilerden ve ovalardan geçtiler; uzun, kuru ve tozlu düzlüklerden ilerleyerek Kendrick’in buluşma yeri olarak söylediği vadiye doğru yol aldılar.

Bu yolculuk sırasında Godfrey’in kafasında milyonlarca düşünce vardı. Kendrick ve Erec’in nasıl başa çıktıkları, düşmanın onlardan sayıca ne kadar üstün olduğu ve bir sonraki savaşta, yani gerçek bir savaşta nasıl hayatta kalacağını düşünüyordu. Artık bundan kaçış yoktu; arkasına sığınacağı başka kurnazlık veya altın kalmamıştı.

Yutkundu, gergindi. Diğerlerinin sahip olduğu cesaret seviyesine kendisi sahip değildi, hepsi bu cesaretle doğmuş gibilerdi. Savaş alanında herkes son derece korkusuzdu, aslında hayatta da öylelerdi. Godfrey ise korktuğunu itiraf ediyordu.

İş savaşa gelince, alana inmek zorunda olduğunda, yan çizmeyecekti ama son derece sakardı ve orada eğreti duruyordu. Diğerlerinin sahip olduğu yetenekler onda yoktu ve daha kaç defa tanrıların şansı ile hayatta kalabileceğini bilmiyordu.

Diğerleri, ölseler de umurlarında değilmiş gibi görünüyorlardı, hepsi de zafer için hayatlarını vermeye isteklilerdi. Godfrey zaferi seviyordu ama yaşamak daha kıymetliydi. Birasını, yiyecekleri seviyordu, şimdiden karnına ağrılar giriyordu, bir yerlerdeki tavernada güven içinde oturmak için geri dönmeye zorlayan bir histi bu. Savaş hayatı ona göre değildi.

Fakat Godfrey, Thor'u düşündü, bilmediği bir yerde tutsaktı. Bu dava için savaşan tüm akrabalarını düşündü, her ne kadar lekelenmiş olsa da onurunun burada yeşerdiğini, burada

Yollarına durmaksızın devam ettiler ve nihayet zirveye ulaştıklarında önlerinde uzanan vadinin engine görüntüsüyle karşılaştılar. Durduklarında Godfrey kör edici güneşe karşı gözlerini kısarak kendini alıştırmaya, önündeki manzaradan bir anlam çıkarmaya çalıştı. Bir eliyle gözlerini koruyarak ileri baktı, aklı karışmıştı.

Sonra dehşetle anladı. Godfrey'in kalbi durdu; aşağıda, Kendrick, Erec ve Srog'un binlerce adamı tutsak edilmiş sürükleniyordu. Bu buluşmayı planladığı savaş güçleriydi. Sayıca on kat üstün olan İmparatorluk askerleri karşısında hepsi teslim olmuştu. Ayakları üzerinde, bileklerinden bağlanmış esir olarak alınmış götürülüyorlardı. Godfrey, ortada geçerli bir sebep olmaksızın Kendrick ve Erec'in teslim olmayacağını iyi biliyordu. Görünüşe göre onlara tuzak kurulmuştu.

Godfrey panikle dondu kaldı. Bunun nasıl olmuş olabileceğini merak etti.Hepsini adil bir savaşın ortasında bulmayı, onlara katılarak saldırmayı planlıyordu. Ama şimdi bunun yerine ufukta kaybolduklarını, neredeyse yarım gün daha sürecek bir yolculuk uzağında olduklarını görüyordu.

İmparatorluk generali alaycı bir ifadeyle Godfrey'in yanında bitti.

"Görünüşe bakılırsa adamların kaybetmiş," dedi İmparatorluk generali. "Böyle anlaşmamıştık."

Godfrey ona döndü ve generalin ne kadar endişeli olduğunu gördü.

“Sana yüklü bir ödeme yaptım,” dedi Godfrey, gergin 43 / 286

olmasına rağmen kendinden son derece emin bir tonda konuşuyordu, anlaşmanın bozulacağını hissetmişti. “Sen de bu davada bana katılacağına söz verdin.”

Ama İmparatorluk generali kafasını salladı.

“Sana savaşa katılacağıma söz verdim bir intihar girişimine değil. Bir kaç binlik adamım Andronicus’un tüm birliğine karşı savaşmayacak. Anlaşmamız değişti. Onlarla kendi kendine savaşabilirsin- altınların da bende kalacak.”

İmparatorluk generali dönüp haykırdı ve atını topuklayarak diğer yöne doğru hareket etti, adamları onu takip etti. Kısa süre sonra vadinin diğer tarafında gözden kayboldular.

“Altınlarımız onda!” dedi Akorth. “Onu takip edelim mi?”

Godfrey, adamları giderken izledi ve kafasını salladı.

“Bu ne işimize yarayacak ki? Altın altındır. Onun için hayatlarımızı riske sokmayacağım. Bırak gitsin. Her zaman daha fazlası gelir.”

Godfrey döndü ve ufukta Kendrick ve Erec’in adamlarının kayboluşlarını izledi, onlar hakkında daha fazla endişeleniyordu. Artık desteği yoktu ve öncekine göre daha yalnızdı. Tüm planlarının kafasına çöktüğünü hissediyordu.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Fulton.

Godfrey omuzlarını silkti.

“Hiç bir fikrim yok,” dedi.

“Bunu söylememen gerekir,” dedi Fulton. “Artık komutan 44 / 286

Fakat Godfrey yeniden omuzlarını silkti. “Doğruyu söylüyorum.”

“Bu savaş işi çok zor,” dedi Akorth, miğferini çıkarmış göbeğini kaşırken. “İşler pek umduğun gibi gitmedi, değil mi?”

Godfrey atında otururken kafasını salladı, ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Hiç beklemediği bir el gelmişti ve acil durum planı yoktu.

“Geri mi dönsek?” diye sordu Fulton.

Godfrey “Hayır,” dedi ama kendinden çıkan sese kendi de şaşırdı.

Diğerleri dönüp şaşırmış halde ona baktılar. Emirlerini duymak için yaklaştılar.

“Harika bir savaşçı olmayabilirim,” dedi Godfrey, “ama oradakiler benim kardeşlerim. Götürülüyorlar. Geri dönemeyiz. Bunun anlamı ölüm olsa bile.”

“Aklını mı kaçırdın?” diye sordu Silesialı general. “Oradakilerin hepsi Gümüş’ün, MacGillerin ve Silesialıların en kaliteli askerleri, hepsi öyle; ve İmparatorluk adamlarına karşı savaşmadılar. Bizim bir kaç bin adamımızın senin emrin altında bunu nasıl başaracığım düşünüyorsun?”

Godfrey ona döndü, sinirlenmişti. Kendinden şüphe duyulmasından bıkmıştı.

“Hiç kazanacağız demedim,” diye karşılık verdi. “Tek 45 / 286

söylediğim bunun yapılacak en doğru şey olduğu. Onları terk etmeyeceğim. Eğer dönüp evinize gitmek istiyorsanız, buyrun. Onlara kendi başıma saldıracağım.”

“Tecrübesiz bir kumandansın,” dedi küçümseyerek. “Neden bahsettiğini bile bilmiyorsun. Tüm bu adamları kesin ölüme götüreceksin.”

“Öyle,” dedi Godfrey. “Gerçek bu. Fakat bir daha benden şüphelenmeyeceğine söz vermiştin. Ben geri dönmüyorum.”

Godfrey biraz yukarı çıkıp tüm adamları tarafından görünebilmek için atını biraz ileriye sürdü.

“ADAMLARIM!” diye bağırdı, sesi patlıyordu. “Beni, Kendrick, Erec ya da Srog gibi güvenilir bir komutan olarak görmediğinizi biliyorum. Bu doğru. Onlardaki yetenek bende yok ama yürekliyim en azından gerektiğinde. Sizler de öyle. Tek bildiğim orada yakalanmış olanların kardeşlerimiz olduğu. Ben şahsen gözlerimin önünde onlar tutsak edilirken, köpekler gibi evimize şehirlerimize dönüp İmparatorluğun bizi gelip öldürmesini beklemek üzere yaşamayı tercih edemem. Şundan emin olun ki bizi bir gün öldürecekler. Şu an hepimiz dimdik aşağı inip, savaşabilir ve özgür adamlar olarak düşmanı kovalayabiliriz. Ya da utanç ve iki paralık şerefimizle dönebiliriz. Seçim sizin. Benimle gelin; hayatta kalabilirsiniz ya da ölürsünüz her halükarda zafere gideriz!”

Adamları haykırdılar, öyle hevesli bir haykırıştı ki Godfrey bile şaşırdı. Hepsi kılıçlarını havaya kaldırdılar, Godfrey de cesaretlendi.

Ayrıca biraz önce söylediklerinin gerçekliğine varmasını sağladı. Bunları söylerken üzerinde hiç düşünmemişti, anm şevkine kapılmıştı. Şimdi ise kendini buna adadığını, kendi

sözlerinin üzerinde yarattığı şaşkınlığı fark ediyordu. Kendi cesareti onu korkutmuştu.

Adamlar atlarının üzerinde yürüyüşe geçmiş, silahlarını ve son bir saldırı için kendilerini hazırlıyorlardı. Akorth ve Fultın yanma geldiler.

“İçki?” diye sordu Akorth.

Godfrey döndü ve onu şarap tulumuna uzanırken gördü, Akorth’un ellerinden neredeyse çekti; kafasını geriye atıp durmaksızın içti, tulumun tamamını yuvarlamıştı, sadece nefes almak için sonuna doğru durabilmişti. Nihayet Godfrey ağzını sildi ve tulumu geri verdi.

Ne yaptım ben? diye düşündü. Kazanamayacağı bir savaşa kendini ve diğerlerini atıyordu. İyice düşünmüş müydü?

“Sende bundan eser yok sanıyordum,” dedi Akorth, sırtına dostça vurarak. “Ne konuşmaydı ama, bir tiyatro oyunundan bile daha iyiydi!”

“Bu gösteriye bilet kesmeliydik!” diye ekledi Fulton.

“Bir yerde haklısın,” dedi Akorth. “Titreyerek ölmektense alnımız açık ölmek daha iyidir.”

“Tabii titrerken ölmek, genelev yatağında olacaksa o başka,” dedi Fulton.

“Doğru söze ne denir!” dedi Fulton. “Ya da ellerimizde maşrapalarımız, geriye düşmüş kafalarımızla ölmeye ne dersiniz?”

Akorth içkisini yudumlarken, “Hiç fena olmazdı gerçekten,”

dedi.

“Fakat bir süre sonra sanırın sıkıcı bir hale gelirdi,” dedi Fulton. “Bir adam kaç maşrapa içebilir, kaç kadını yatağa atabilir?”

“Aslında çok,” dedi Akorth.

“Öyle bile olsa, farklı bir şekilde ölmek de eğlenceli olur. O kadar sıkıcı olmaz.”

Akorth iç geçirdi.

“Eğer tüm bunları atlatırsak, en azından içmek için gerçek bir nedenimiz olacak. Hayatımızda ilk kez bunu gerçekten hak etmiş olacağız.”

Godfrey döndü, Akorth ve Fulton’un sonu gelmez sohbetlerini kesmeyi hedefliyordu. Odaklanmaya ihtiyacı vardı. Artık adam olması, hayatı hafife alan o avare hallerini ve taverna ağzını geride bırakması gerçek dünyada gerçek adamları etkileyen gerçek kararlar vermesi gerekliydi. Bir ağırlık hissetti, babasının da böyle hissedip hissetmediğini merak etti. Garip bir biçimde ondan ne kadar nefret etse de onu anlamaya başlamıştı hatta ve hatta dehşetle fark ettiği üzere onun gibi oluyordu.

Önündeki tehlikeyi unutarak Godfrey kendine güven patlaması altında kaldı. Aniden atını tekmeledi ve bir savaş çığlığıyla vadiden aşağı hızla inmeye başladı.

Arkasından binlerce askerin çığlığı ve arkalarından gelirken atlarının çıkardığı sesler kulakları doldurarak duyuldu.

Godfrey şimdiden çakır keyifti, rüzgarı saçlarında hissediyor, 48 / 286

şarap kafasına etki ediyordu. Kesin ölümlerine doğru giderken içine neyin girerek onu bu hale getirdiğini merak etmeden duramıyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Thor, atının üstünde oturuyordu, bir yanında babası diğer yanında McCloud duruyordu, Rafi de yakınlarındaydı. Arkalarında on binlerce İmparatorluk askeri, son derece disiplinli Andronicus ordusunun ana birliği sabırla Andronicus'un emirlerini bekliyordu. Hepsi bir tepede duruyor, zirveleri karla kaplı Yüksek Topraklar'a bakıyordu. Yüksek Topraklar'ın üstünde McCloud şehri, Yüksek Vatan vardı. Thor şehirden çıkan binlerce askerin savaşa hazır halde onlara doğru geldiğini görünce gerildi.

Bunlar ne MacGiPin adamlarıydı ne de İmparatorluk askerleri. Thor giydikleri zırhtaki amblemi tanır gibi oldu ama yeni kılıcının kabzasını sıkıca tutarken kim olduklarından veya neden saldırdıklarından tam olarak emin olamadı.

"Eski adamlarım. McCloudlar," diye açıkladı McCloud, Andronicus'a. "Eski şanlı McCloud askerleri. Bir zamanlar eğittiğim ve birlikte savaştığım adamlar."

"Şimdi sana karşılar," dedi Andronicus. "Seni savaş alanında karşılamaya hazırlanıyorlar."

Tek gözü olmayan McCloud küçümser bir ifadeyle baktı, yüzünün yarısında İmparatorluk mührü vardı ona çok ürkütücü bir hava katıyordu.

"Üzgünüm lordum," dedi. "Bu benim hatam değil, bu oğlum Bronson'ın işi. Kendi halkımı bana karşı kışkırttı. O olmasaydı şimdi hepsi bu yüce davada bana katılıyor olacaklardı."

"Oğlunla ilgisi yok," diyerek ona dönüp düzeltti Andronicus, sesi çelik kadar sertti. "Sebebi zayıf bir kumandan ve zayıf bir

baba olman. Oğlunun hatasının sebebi sensin. Kendi adamlarını bile kontrol edemeyeceğini bilmem gerekirdi. Seni uzun zaman önce öldürmeliydim."

McCloud gerildi ve zorla yutkundu.

"Lordum, sadece bana karşı savaşa gelmediklerini size karşı durduklarını da hesaba katmalısınız. Halka İmparatorluğunu çökermek istiyorlar."

Andronicus kafasını salladı, kuru kafa kolyesine dokundu.

“Ama şu an sen benim yanımdasın,” dedi. “O yüzden bana karşı savaşanlar sana karşı da savaşıyorlar.”

McCloud kılıcını çekti, yaklaşan orduya küçümseyerek baktı.

“Kendi adamlarımın her biriyle dövüşüp hepsini öldüreceğin,” dedi.

“Biliyorum,” dedi Andronicus. “Eğer yapmazsan seni ben öldüreceğim. Yardımına ihtiyacım olduğu için değil. Adamlarım tahmin edebileceğinden bile fazla zararı zaten verecek- özellikle de oğlum Thornicus.”

Thor atında oturmuş bu sohbeti şöyle bir duyuyor ama aynı zamanda hiç bir kelimesini dinlemiyordu. Sersemlemişti. Zihni algılayamadığı yabancı düşüncelerle, beyninde nabız gibi atan ve ona sürekli olarak babasına ettiği bağlılık yeminini, İmparatorluğa karşı olan görevini ve Andronicus’un oğlu olarak kaderini hatırlatan düşüncelerle doluydu. Düşünceler bitmeden tükenmeden zihninde dolanıyordu ve ne kadar çabalasa da kafasını toplayamıyor, kendi düşüncelerine yer açamıyordu. Kendi vücudu tarafından tutsak edilmiş gibiydi.

Andronicus konuşurken ettiği her kelam Thor’un zihninde bir öneriye ardından emre dönüşüyordu. Sonra bir şekilde kendi düşüncesi haline geliyordu. Thor bununla mücadele etti, küçük bir yanı bu işgalci hislerden zihnini kurtarmaya, bir netlik kazandırmaya çalışıyordu. Ama mücadelesi arttıkça bunu başarmak daha zor hale geliyordu.

Atında oturup düzlüklerden dörtnala gelen orduyu görürken damarlarında akan kanı hissetti ve tek düşünebildiği şey babasına olan sadakati, onun karşısında duran herkesi yerle bir etme isteğiydi. İmparatorluğu yönetmek onun kaderiydi.

“Thornicus beni duydun mu?” diye dürttü onu Andronicus. “Savaş alanında baban için kendini kanıtlamaya hazır mısın?”

“Evet baba,” diye cevap verdi Thor, gözünü ona dikerek.

“Sana karşı savaşan herkesle savaşırım.”

Andronicus kocaman gülümsedi. Döndü ve adamlara baktı.

“ADAMLARIM!” diye kükredi. “Düşmanı karşılama, Halka’yı geriye kalan isyancılardan sonsuza dek kurtarmanın vakti geldi. Bizlere meydan okuyan McCloud adamlarıyla işe başlayacağız. Thornicus, oğlum, bize savaşta önderlik edecek. Beni takip ettiğiniz gibi onu takip edeceksiniz. Benim için vereceğiniz hayatlar gibi onun için de hayatınızı vermekten çekinmeyeceksiniz. Ona yapılan ihanet bana yapılır!”

“THORNİCUS!” diyerek bağırdı Andronicus.

Arkalarındaki binlerce İmparatorluk askerleri yankı yaparak “THORNİCUS!” diye haykırdılar.

Thor cesaretlenerek yeni kılıcını, sevgili babasının ona verdiği 52/286

İmparatorluk kılıcını havaya kaldırdı. İçinden akan bir güç hissetti; bu neslinin gücü, halkının gücü ve kim olması gerektiğiydi. Nihayet evindeydi, tekrar babasına kavuşmuştu. Babası için Thor her şeyi yapardı, ölümü bile göze alırdı.

Thor, savaş çığlığını haykırarak atını topukladı ve vadiden ilk savaşı için aşağı inmeye başladı. Arkasındaki ordu da büyük çığlıklar atıyor, binlerce, on binlerce adam Thornicus yolunda ölümlerine hazırlanıyordu.

ALTINCI BOLUM

Mycoples devasa Akron ağının içine sıkışmış kıvrılarak, uzanmasına ve kanat çırpmasına olanak olmadan oturuyordu. İmparatorluk gemisinin dümen bölümünde ağdan kurtulma mücadelesi içinde çenesini, kollarını hareket ettiremiyor, pençelerini geremiyordu. Kendini hayatı boyunca bu kadar kötü, özgürlükten ve güçten bu denli mahrum hissetmemişti. Bir topun için kıvrılmış, yavaşça göz kırpıyor, kendinden ziyade Thor için çaresiz hissediyordu.

Mycople Thor’un enerjisini, bunca mesafeye rağmen hissediyordu, gemisi denize açılmış, canavar dalgalar arasında aşağı yukarı hareket ediyordu; dalgalar güverteye vurdukça vücudu bir havaya kalkıyor bir yere çarpıyordu. Mycoples, Thor’un değiştiğini, başka biri haline geldiği artık o tanıdığı adam olmadığını hissediyordu. Kalbi kırılıyordu. Bir şekilde onu hayal kırıklığına uğrattığını hissetmeden alamadı kendini. Bir kez daha mücadele etti, ona gitmeyi, onu kurtarmayı her şeyden çok istiyordu ama özgürlüğüne kavuşamıyordu.

Kocaman bir dalga güverteyi vurdu ve Tartuvain dalgaları ağının altında kayarak onun kaymasına ve kafasını ahşap gövdeye çarpmasına neden oldu. Sinip, hırlamaya başladı, eski ruhundan ya da gücünden eser yoktu. Yeni kaderine boyun eğmiş, öldürülmek hatta daha kötüsü tutsak edilmek için götürüleceğini biliyordu. Kendine ne olacağı umurunda değildi. Sadece Thor'un iyi olmasını istiyordu. Tek istediği ona saldıranlardan intikam alacağı bir şans, son bir şanstı.

"İşte orada! Güvertenin diğer tarafına kaymış!" diye bağırdı İmparatorluk askerlerinden biri.

Mycoples aniden yüzündeki hassas pulları delip geçen bir acı 54 / 286

hissetti ve iki İmparatorluk askerini ellerinde yaklaşık on metrelik hançeriyle gördü; güvenli bir mesafeden ağ içinden onu dürtüyorlardı. Onlara saldırmak istedi ama engelleri vardı. Mycoples onlara hırlarken, onlar tekrar tekrar onu dürtüyor, gülüyor ve eğleniyorlardı.

"O kadar da korkunç değil, değil mi?" diye sordu biri diğerine.

Öteki de güldü, hançerini gözlerine yakın bir yere batırıyordu. Mycoples son saniyede kaçınarak kör olmaktan kurtuldu.

"Uçan bir hayvan olarak aslında zararsız," dedi biri.

"Yeni İmparatorluk başkentinde onu herkese göstereceklermiş diye duydum."

"Ben öyle duymadım," dedi diğeri. " Benim duyduğuma göre kanatlarını koparıp, adamlarımıza yaptığı tüm zararların intikamı olarak ona işkence edeceklermiş."

"Umarım bu sahneyi izleyebilirim."

"Onu cidden zarar vermeden mi teslim etmemiz gerekiyor?" diye sordu biri.

"Emirler böyle."

"En azından biraz sakatlayabiliriz. Ne de olsa her iki gözüne de ihtiyacı yok, değil mi?"

Diğeri güldü.

“Madem öyle söylüyorsun, sanırım yok,” diye cevap Verdi. “Hadi bakalım, biraz eğlenelim.”

Adamlardan biri yaklaştı ve hançerini yukarı kaldırdı. “Kıpırdama, küçük kız,” dedi asker.

Mycoples, ona yakınlaşarak hançeri gözüne sokmak için gelen adam karşısında çaresiz irkildi.

Aniden bir başka dalga güverteyi vurduğunda askerin ayakları yerden kesilerek doğrudan Mycoples’in suratına doğru kaydı, gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Son bir çabayla Mycoples askerin altına kaymasına yetecek kadar pençesini kaldırdı ve adamın tam üstüne vurarak boğazını deldi.

Çığlığı bastı ve kanı her yere dağıldı, suyla karışıyordu. Adam altında ölürken Mycoples bir nevi rahatlama hissetmişti.

Diğer İmparatorluk askeri dönüp koştu ve yardım çığlığı atmaya başladı. An içinde bir düzine İmparatorluk askeri yaklaştı hepsinin elinde uzun hançerler vardı.

“Hayvanı öldürün!” diye bağırdı biri.

Hepsi öldürmek için ona yaklaştılar, Mycoples bunu yapacaklarından emindi.

Aniden içinden yükselen çok güçlü bir öfke hissetti, daha önce böylesi bir şey hiç yaşamamıştı. Gözlerini kapadı ve son bir güç vermesi için tanrıya dua etti.

Yavaşça göbeğinden yükselen kocaman bir ateş hissetti, boğazına doğru yol alıyordu. Ağzını açtı ve dışarı kükredi. O anda bir ateş yığının dışarı döküldüğünü görünce kendi de şaşırdı.

Alevler ağı geçti, Akron’u yok etmese de, ona doğru gelen bir 56 / 286

düzine askerin oluşturduğu et duvarı alevle kaplandı.

Vücutları ateş içinde kalınca hepsinin çığlıkları duyuldu, çoğu güverteye çöktü ve o anda ölmeyenler koşarak denize atladılar. Mycoples gülümsedi.

Bir düzine asker daha ellerinde sopalarla göründü, Mycoples ateşi tekrar

çağırmaya çalıştı.

Fakat bu sefer işe yaramadı. Tanrı dualarına cevap vermiş ve ona son bir şans vermişti. Ama şimdi yapabileceği daha fazla bir şey yoktu. En azından aldığı küçük intikam için minnettardı.

Onlarca asker üstüne çullanarak, onu sopalarla dövmeye başladı; Mycoples yavaşça tükendiğini, gözlerinin kapandığını hissediyordu. Kaskatı kıvrıldı, koyuverdi, dünyadaki zamanının sonuna gelip gelmediğini merak etti.

Kısa süre sonra tüm dünyası karardı.

Romulus gövdesi siyaha ve altın renge boyalı, ağzında kartal tutan aslanlı İmparatorluk bayrağının rüzgarda tüm gücüyle dalgalandığı devasa gemisinin güvertesinde duruyordu. Elleri belindeyken kaslı çatısı her zamankinden daha geniş görünüyordu, sanki güverteye çivilenmişti; Ambrek'in hareketli ve parlak dalgalarına gözlerini dikmişti. İleride, henüz görünen Halka kıyıları uzanıyordu.

Nihayet.

Romulus'un kalbi, Halka'yı ilk kez gördüğü bu zamanda beklentiyle doldu taştı. Gemisinde özenle seçtiği onlarca en iyi adam ve arkalarında en iyi İmparatorluk gemileriyle denize açılmış binlercesi birlikte ilerliyorlardı. Denizi dolduran bu kalabalık donanmadaki her gemi İmparatorluk bayrağını taşıyordu. Çok uzun yoldan geliyorlardı, Halka'nın etrafını dolanmış ve McCloud tarafından karaya ulaşmayı hedeflemişlerdi. Romulus, Halka'ya kendi girerek, eski patronu, Andronicus'un arkasından sinsice gidip onu en beklemediği zamanda öldürmeyi planlıyordu.

Düşüncesi onu gülümsetti. Andronicus görevinin başındaki sağ kolunun gücü veya kurnazlığı hakkında hiç bir fikri yoktu ve bunu en acı yoldan öğrenecekti. Onu hafife almamalıydı.

Koca dalgalar gemiyi dövüyordu ve Romulus yüzüne vuran soğuk serpintilerden keyif alıyordu. Kolunda ormandan edindiği sihirli pelerin vardı, bunun işe yarayacağını, onu Kanyon'dan geçirebileceğini düşünüyordu. Onu giydiği zaman görünmez olduğunu, kalkandan geçerek Halka'ya tek başına gidebileceğini biliyordu. Görevi son derece gizli, kurnaz olmayı ve

karşısındakini hazırlıksız yakalamasını

gerektiriyordu. Adamları elbette onu takip edemezdi ama hiç birine ihtiyacı yoktu. Bir kere içeri girdi mi Andronicus'un adamlarını, İmparatorluk adamlarını bulacak ve davası için onları bir araya toplayacaktı. Onları bölerek kendi ordusunu, kendi iç savaşını yaratacaktı. Ne de olsa İmparatorluk askerleri Andronicus'u sevdikleri kadar Romulus'u da seviyorlardı. Andronicus'un adamlarını ona karşı kullanacaktı.

Sonrasında MacGil'i bulup pelerinin emrettiği gibi onu Kanyon'a getirecekti ve eğer efsane doğruysa Kalkan yok olacaktı. Kalkan indiğinde tüm adamlarını çağıracak, donanması içeri doluşunca da Halkayı sonsuza dek ezeceklerdi. Ardından nihayet Romulus tüm evrenin tek hakimi olacaktı.

Derin bir nefes aldı. Şimdiden bunun tadını alıyordu. Tüm hayatı boyunca bu an için savaşmıştı.

Romulus kan kırmızısı gökyüzüne baktı, ufukta devasa bir top gibi görünen ikinci güneş batıyor ve günün bu saatinde uçuk mavi bir renkle parlıyordu. Bu, Romulus'un tanrılara dua ettiği vakitti, Kara Tanrısı, Deniz Tanrısı, Gökyüzü Tanrısı, Rüzgar Tanrısı ve hepsinden önemlisi Savaş Tanrısı. Hepsinin hakkını vermesi gerektiğini biliyordu. Hazırlıklıydı, feda edecek çok sayıda köle getirmişti, dökülen kanlarının ona güç bağışlayacağını biliyordu.

Kıyıya yaklaşırken dalgalar gemiyi daha kuvvetle dövüyordu. Romulus diğerlerinin ipleri indirmesini beklemedi bunun yerine pruva kuma değer değmez gövdeden kendini atıp yirmi adım kadar düştükten sonra ayakları üzerinde beline kadar suyun içinde durdu. Biraz olsun irkilmemişti bile.

Romulus, sanki kendi mülküymüş gibi sahilde dolanmaya 59/286

başladı, ayak izleri kumda ağır izler bırakıyordu. Ardında, adamları ipleri indirmeye ve gemileri birbiri ardına karaya yanaştırmaya başladılar.

Tüm yaptıklarını inceleyen Romulus gülümsedi. Gökyüzü kararıyordu, bir kurban vermek için mükemmel bir zamanda kıyıya ulaşmıştı. Bunun için teşekkür etmesi gereken tanrılar olduğunu biliyordu.

Dönüp adamlarına baktı.

“ATEŞ!” diye bağırdı Romulus.

Adamları üç başlı bir yıldız formunda yayıp şekil verdikleri beş metre yüksekliğinde, devasa bir odun yığınını hazırlamışlar, yakmayı bekliyorlardı.

Romulus kafasını salladı ve adamları birbirlerine bağlı bir düzine köleyi getirdiler. Köleler kamp ateşi odunlarının etrafında sıralanarak bağlanmışlardı. Gözlerinde panik okunuyordu. Hazır olan ateşi ve canlı canlı yakılmak üzere olduklarını anladıklarından çığlık çığlığa bağırıyor, korkudan çırpınıp duruyorlardı.

“HAYIR!” diye bağırdı biri. “Lütfen! Size yalvarıyorum! Bu şekilde değil! Herşey olur ama bu değil!”

Romulus onları görmezden geldi. Bunun yerine sırtını onlara dönerek ileriye doğru bir kaç adım attı. Kollarını iki yana açtı ve kafasını da gökyüzüne uzattı.

“OMARUS!” diye bağırdı. “Bize görebileceğimiz ışığı ver! Bu geceki kurbanlarımı kabul et. Halka’ya yolculuğumda yanımda ol. Bana bir işaret ver. Başarıp başaramayacağımı bilmemi sağla!”

Romulus ellerini indirdiğinde, adamları koşarak meşaleleri odunlara fırlattılar.

Tüm köleler diri diri yakılırken korkunç çığlıklar yükseldi. Kıvılcımlar her yana dağılırken Romulus, yüzünde alevlerden yansıyan ışıkla bu sahneyi izliyordu.

Romulus kafasını sallayınca adamları gözleri olmayan, yüzü kırışmış, iki büklüm yaşlı bir kadını getirdiler. Romulus sabırla kadını izledi, kehanetini bekledi.

“Başaracaksın,” dedi. “Güneşlerin birleştiğini görmezsen eğer.”

Romulus gülümsedi. Güneşlerin birleşmesi mi? Bu, bin yıldır olmamıştı.

Ruhu neşeyle doldu, sıcacık bir his göğsüne yerleşti. Tek duyması gereken buydu. Tanrılar onunlaydı.

Romulus pelerini alıp atma bindi ve onu hızla tekmeleyerek Kanyon’u geçip onu Doğu Geçidi’ne ve kısa süre sonra da tam Halka’mn kalbine yönlendirecek yola doğru kumun üstünde yalnız başına dörtnala gitmeye başladı.

Selese savaş alanındaki yıkıntılar arasında yürüyordu.

Yanında Illepra vardı, yerdeki bedenlere bakıyor, hayat belirtisi arıyorlardı. İkisi bir arada kalmış, ordunun ana bölümünü takip ederek yaralı ve ölülere baka baka Silesia'dan buraya uzun ve yorucu bir yürüyüşle gelmişlerdi. Diğer şifacılardan ayrılmış ve iyi arkadaş olmuşlardı, sıkıntılar onları birbirlerine bağlamıştı. Bu bağ çok normaldi elbet, yaşları birbirine yakındı, birbirlerine benziyorlardı ve belki de en önemlisi ikisi de bir MacGil'e aşıktı. Selese Reece'i, Illepra ise kabul etmekten nefret etse de Godfrey'i seviyordu.

Ordunun ana bölümüne yetişmek için ellerinden geleni yapmışlar, arazilerden, ormanlardan, çamurlu yollardan geçerek yaralı MaGilleri aramışlardı. Ne yazık ki onları bulmak o kadar zor değildi, araziyi doldurmuşlardı. Bazı durumlarda Selese onları iyileştirebildi ama çoğu zaman Illeprayla beraber tek yapabildikleri yaralarını sarmak ve iksirlerle acılarını hafifleterek huzurlu bir ölüme yol almalarına izin vermek oldu.

Bu, Selese'nin kalbini kırıyordu. Tüm hayatı boyunca küçük bir kasabada şifacılık yapmıştı, bu denli büyük ve ciddi bir durumla başa çıkması gerekmemişti. Ufak sıyrıklar, kesikler, yaralar ve belki bazen Forsyth ısırıklarıyla uğraşmıştı. Ama bu denli büyük bir kıyım ve ölüme, bu kadar büyük yaralar ve yaralılara alışkın değildi. Bu onu derinden üzüyordu.

Onun mesleğinde Selese insanları iyileştirmeyi arzu ederdi, fakat Silesia'ya ayak bastığından beri sonu gelmeyen bir kan zincirinden başka bir şey görmemişti. İnsan insana bunu nasıl yapardı? Bu yaralı adamların her biri, birinin oğluydu, babasıydı, kocasıydı. İnsanoğlu nasıl bu kadar zalim olabilirdi?

Selese'in kalbi, karşılaştığı ve yardım etmeye gücünün yetmediği her insanla daha çok kırılıyordu. Taşıyabilecekleri malzemeler kısıtlıydı, bu uzun yolculuk göz önüne alınırsa hemen hemen hiç bir şeyleri yoktu. Krallığın diğer şifacıları tüm Halkaya dağılmışlardı. Bizatihi kendileri bir orduydu ama yeterli değildi, malzemeleri kafi gelmiyordu. Yeteri kadar araba, at ve yardımcı ekip olmadan taşıyabileceği şeyler belliydi.

Selese gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı, yürürken yaralı insanların yüzleri gözlerinin önünde beliriyordu. Çok defa acı içinde çığlık atan ölümcül yara almış bir askere bakmış, gözlerinin cama dönüşmesini izleyerek ona Blatox vermişti. Bu etkili bir ağrı kesici ve yatıştırıcıydı. Fakat kötüye giden yaraları

iyileştirmez ya da enfeksiyonu durduramazdı. Malzemeleri olmadan yapabileceğinin en iyisi buydu. Aynı anda hem ağlamak hem çığlık atmak istiyordu.

Selese ve Illepra birbirlerinden bir kaç adım ötede yatan yaralı iki askerin başına çömelerek iğne ve iplikle dikmeye başladılar. Selese bu iğneyi çok fazla sayıda kullanmak zorunda kalmıştı, temiz bir tane olmasını istedi. Fakat başka şansı yoktu. Bir türlü kapanmak bilmeyen ve sürekli açılan pazusundaki yarayı uzun ve diklemesine dikerken asker acı içinde çığlık attı. Selese bir avucunu üstüne bastırarak kan akışını kesmeyi denedi.

Fakat savaşı kaybediyordu. Bu askere bir gün önce ulaşabilmiş olsaydı her şey yoluna girecekti ama şimdi kolu yeşildi ve sadece kaçınılmazı biraz erteleyebiliyordu.

“İyi olacaksın,” dedi Selese ona eğilerek.

“Hayır olmayacağım,” dedi, yüzünde ölen birinin bakışı vardı. 63 / 286

Selese hali hazırda bu bakışı çok defa görmüştü. “Söyle bana, ölecek miyim?”

Selese derin bir nefes alıp tuttu. Buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Yalan söylemekten nefret ediyordu ama askere bunu söylemeye de dayanamazdı.

“Kaderimiz yaradanın elindedir,” dedi. “Hiç birimiz için geç değildir. İç,” diyerek belindeki ilaç çantasından küçük şişe bir Blatox verdi, ağzına götürerek alnını okşadı.

Gözleri yuvarlandı, iç çekti, ilk kez huzurluydu.

“İyi hissediyorum,” dedi.

Bir an sonra gözleri kapandı.

Selese yanaklarından yaşların süzüldüğünü hissetti, çabucak sildi.

Illepra ilgilendiği yaralıyla işini bitirmişti, ikisi de yorgun argın kalkıp sonsuza uzanan yolda birlikte yürüyüp art arda cesetleri geçmeye devam ettiler. Ana orduyu takip ederek çaresiz doğuya doğru yol aldılar.

“Burada bir işe yarıyor muyuz ki?” diye nihayet sordu Selese, uzun bir sessizliğin ardından.

“Elbette,” diye cevap verdi Illepra.

“Ama öyle görünmüyor,” dedi Selese. “Çok azını kurtardık ama çoğunu kaybettik.”

“Peki o azı?” diye cevap verdi Illepra. “Onların kıymeti yok mu?”

“Elbette var,” dedi. “Ama ya diğerleri?”

Selese gözlerini kapatıp onları düşünmeyi denedi ama artık sadece bulanık yüzler görüyordu.

Illepra kafasını salladı.

“Yanlış düşünüyorsun. Hayalcisin. Safsın. Herkesi kurtaramazsın. Bu savaşı biz başlatmadık. Ancak başladıktan sonra devraldık.”

Sessizce yürümeye devam ettiler, daha doğuya yol alarak vücut tarlalarını geçtiler. Selese en azından Illepra yanında olduğu için mutluydu. Birbirlerine eşlik etmiş ve teselli vermişler, bilgilerini ve ilaçlarını paylaşmışlardı. Selese, Illepra’nın daha önce hiç görmediği geniş yelpazeli bitkilerinden çok etkilenmişti. Illepra ise Selese’nin kendi küçük kasabasında keşfettiği eşsiz merhemlerden etkilenmişti. Birbirlerini çok iyi tamamlıyorlardı.

Ölüleri gözleriyle tarayıp yürümeye devam ederken, Selese’in düşünceleri Reece’e kaydı. Etrafındaki bunca şeye rağmen onu aklından çıkartamıyordu. Silesia’ya tüm bu yolu sadece onu bulmak, onunla olabilmek için kat etmişti. Fakat kader yollarını çok kısa zamanda ayırmış bu aptal savaş ikisini de farklı yönlere savurmuştu. Geçen her anda Reece’in güvende olup olmadığını merak ediyordu. Savaş alanında tam olarak nerede olduğunu bilmek istiyordu. Geçtiği her cesedin yüzüne önce korkuyla bakıyor, Reece olmaması için dua ediyordu. Yaklaştığı her bedeni çevirip yüzünü görüp o olmadığını anlayana kadar geçen sürede karnına ağrılar giriyordu. Sonra her birinde rahat bir nefes alıyordu.

Yine de attığı her adımda diken üstündeydi, onu yaralı olarak daha da kötüsü ölü bulacağından korkuyordu. Eğer bu olursa devam edebilir miydi bilmiyordu.

Onu ölü ya da diri bulmaya kararlıydı. Bu kadar yol gelmişti ve kaderini bulana kadar da geri dönmeyecekti.

“Godfrey’e dair hiç bir işaret göremedim/’ dedi Illepra, yürürken önündeki taşları yuvarlıyordu.

Ayrıldıklarından beri Illepra Godfrey hakkında ara ara konuşuyordu ve ona vurgun olduğu aşikardı.

“Ben de dedi Selese.

İki kardeşe aşık bu iki kadın arasında süregelen bir sohbetti bu. Reece ve Godfrey, birbirinden daha fazla farklı olamayacak iki kardeş. Selese, kendi içinde Illepra’nın Godfrey’de ne bulduğunu anlayamıyordu. Godfrey ona sıradan bir ayyaş, ciddiye alınmayacak aptal biri gibi geliyordu.
Eğlenceliydi, güldürüyordu ve kesinlikle kurnazdı. Ama yine de bu Selese’in kendine yakıştıracağı bir adam olamazdı. Selese daha içten, samimi ve yoğun bir adam istiyordu. Cesaret ve onur gösteren bir adam vardı arzularında. Reece, onun aşkıydı.

“Tüm bunları nasıl atlatmış olabilir, bilemiyorum,” dedi Illepra, üzgün.

“Onu seviyorsun, değil mi?” diye sordu Selese.

Illepra kızararak kafasını çevirdi.

“Hiç sevmekten bahsetmedim,” dedi savunmaya geçerek. “Sadece onun için endişeliyim. O arkadaşım.”

“Öyle mi? O zaman neden sürekli ondan bahsediyorsun?”

“Öyle mi yapıyorum?” diye sordu Illepra şaşırarak. “Fark etmemiştim.”

“Evet, mütemadiyen.”

Illepra omuz silkip sustu.

“Sanırım artık kanıma işledi. Beni bazen o denli delirtiyor ki. Onu sürekli olarak tavernalardan çekip alıyorum. Bana her seferinde bir daha dönmeyeceğine söz veriyor. Ama hep dönüyor. Bu gerçekten insanı çıldırtır. Yapabilsem bir güzel pataklayacağım.”

“O yüzden mi onu bulmak için bu kadar endişelisin?” diye sordu Selese. “Onu pataklamak için?”

Şimdi gülümseme sırası Illepra’daydı.

“Belki değil,” dedi. “Belki ona bir de sarılmak istiyorum.”

Bir tepeyi aştılar ve Silesialı bir askere rastladılar. Bir ağacın altında inliyordu, belli ki ayağı kırılmıştı. Selese olduğu yerden uzman bakışlarıyla bunu görebiliyordu. Yanında ağaca bağlı iki at vardı.

Yanma koştular.

Selese kalçasındaki derin yaraya bakarken, karşılaştığı her askere sormaktan kendini alamadığı soruyu sordu:

“Kraliyet ailesinden kimseyi gördün mü?” diye sordu.

“Reece’i gördün mü?”

Diğer tüm askerler dönüp kafalarını sallamışlardı ve Selese bu hayal kırıklığını öyle kanıksamıştı ki yine olumsuz bir cevap bekliyordu.

Fakat onu şaşırtan bir şey oldu ve asker doğrularcasına kafasını salladı.

“Onunla sürmedim ama evet leydim onu gördüm.”

Selese’in gözleri heyecan ve umutla kocaman açıldı.

Adamın bileğini kavrayarak, “Yaşıyor mu? Yaralı mı? Nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordu kalbi hızla atmaya başladı.

Kafasını salladı asker.

“Biliyorum. Özel bir görevde. Kılıcı geri getirmek için.”

“Ne kılıcı?”

“İşte, Kader Kılıcı.”

Hayretle askere baktı. Kader Kılıcı. Efsaneye konu kılıç. “Nerede?” diye sordu çaresizce. “Nerede o?”

“Doğu Geçidi’ne gitti.”

Doğu Geçidi diye düşündü Selese. Çok uzaktı, çok çok uzaktı. Oraya yürüyerek gidemezdi bu hızla imkansızdı. Reece oradaysa mutlaka tehlikedeydi. Elbette ki ona ihtiyacı vardı.

Askerin yarasıyla ilgilendikten sonra ağaca bağlı iki atı fark etti. Adamın ayağının kırık olduğu hesaba katılırsa bunlara binemezdi. Atlar adamın işine yaramayacaktı. Eğer atlarla ilgilenilmezse de kısa süre sonra öleceklerdi.

Asker, Selese’in atlara baktığını gördü.

“Onları alın leydim,” diye önerdi. “Benim ihtiyacım olmayacak.”

“Ama onlar senin,” dedi.

“Onlara binemem. Bu haldeyken. Siz kullanabilirsiniz. Alın ve Reece’i bulun. Buradan uzakta, oraya yürüyerek gidemezsiniz. Bana çok yardımcı oldunuz, burada ölmeyeceğim. Üç gün yetecek yiyecek ve suyum var. Benim için adamlar gelecek. Buraya sürekli devriyeler geliyor, onları alın ve gidin.”

Selece adamın bileğini tuttu, minnet hissiyle doldu taştı. Kararlı bir şekilde Illepra’ya döndü.

“Gidip Reece’i bulmak zorundayım. Üzgünüm. Burada iki at var. Diğerini alıp dilediğin yere gidebilirsin. Benim Halka’yı geçip Doğu Geçidi’ne gitmem lazım. Üzgünüm, ama seni bırakmak zorundayım.”

Selese ata bindi ve Illepra’nın koşarak yanındaki ata bindiğini görünce şaşırdı. Illepra uzanarak yanındaki küçük kılıcı çıkardı ve atları ağaca bağlayan ipleri kesti.

Selese’e döndü ve gülümsedi.

“Bunca yaşadığımız şeyden sonra yalnız gitmene izin vereceğimi mi sandın?” diye sordu.

Selese de ona gülümsedi. “Sanırım vermezdin,” diye cevap verdi.

İkisi atları tekmeleyip yola koyuldular, doğuya Selese’in dua ettiği gibi Reece’in olduğu yerlere doğru hızla atlarını sürdüler.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Gwendolyn sonsuz bir beyaz tarla içinde; Alistair, Steffen, Aberthol yanında ve Krohn ayaklarının dibinde eğilerek rüzgara karşı çenesini aşağıda tutuyordu. Beşi Kanyon’u geçip Dipdünya’ya vardıklarından beri yürüyorlardı. Gwen bitkindi, kasları ve karnı ağrıyordu; bebek karnında hareket ettikçe keskin ağrılar duyuyordu. Burası karların hiç durmadan yağarak gözlerine dolduğu ve ufkun her hangi bir rahatlama sunmadığı beyazlar diyarıydı. Yeryüzünün monotonluğunu kıracak hiç bir şey yoktu, Gwen dünyanın sonuna doğru yürüyormuş gibi hissediyordu.

Sarındığı kürküne rağmen hava gittikçe soğuyordu, Gwendolyn soğuğun kemiklerine işlediğini hissediyordu, elleri çoktan hissizleşmişti.

Arkasına baktığında diğerlerinin de titrediğini ve soğuğa karşı mücadele verdiklerini gördü, buraya geldikleri için ciddi bir hata yapıp yapmadıklarını merak etmeye başlamıştı. Argon burada olsa bile, ufuğa kadar hiç bir şeyin olmadığı bu yerde onu nasıl bulacaklardı? Yol yoktu, patika yoktu ve Gwen nereye gittikleri hakkında hiç bir fikri olmadığı için derin bir çaresizliğe batıyor gibi hissediyordu. Tek bildiği Kanyon’dan uzaklaştıkları, daha da kuzeye yol aldıklarıydı. Argon’u bulsalar bile onu nasıl özgürlüğüne kavuşturacaklardı? Özgürlüğüne kavuşabilir miydi ki?

Gwen, insanlara göre olmayan; anlayamadığı büyücüler, rahipler ve büyünün gizemli kuvvetlerine özgü doğa üstü bir yere yolculuk ettiklerini hissetti. Buraya izinsiz giriyormuş gibi hissediyordu.

Gwen karnında keskin bir ağrı ile beraber bebeğin içinde yeniden döndüğünü hissetti. O kadar yoğun bir ağrıydı ki nefesi kesildi ve bir an tökezledi.

Bir elin onu tuttuğunu ve dengesini sağlamasına yardımcı olduğunu hissetti.

“Leydim, iyi misiniz?” diye sordu Steffen, çabucak yanma gelerek.

Gwen gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı, acıdan gözleri yaşarmıştı, kafasını salladı. Bir an durarak elini karnına koyup bekledi. Bebeğinin burada mutlu olmadığı belliydi. O da mutlu değildi.

Gwen biraz orada durarak, ağrısı nihayet geçene kadar derin derin nefes aldı. Tekrar bu maceraya atılmanın hata olup olmadığını düşündü fakat Thor aklına geldi, onu kurtarma arzusu diğer her şeye üstün geliyordu.

Ağrı dinince yeniden yürümeye başladılar, Gwendolyn sadece bebeği için değil, diğerleri için de korkuyordu. Bu koşullarda ne kadar dayanabileceklerini bilmiyordu, bu noktadan sonra geri dönebilirler miydi onu bile bilmiyordu. Sıkışmışlardı. Burası, haritası olmayan,sonu görülemeyen, meçhule giden bir yoldu.

Gökyüzü mora çalıyordu, buradaki her şey kehribar ve mor renge sahipti, ki bu Gwen’in kafasını daha çok bulandırıyordu. Gün veya gece kavramı yoktu, hiçliğe doğru bitmek bilmeyen bir yürüyüştü.

Aberthol başından beri haklıydı, burası başka bir dünyaydı, kardan ve boşluktan oluşan bir hiçlikti, gördüğü en ıssız

Gwendolyn nefes alabilmek için bir anlığına durduğunda, karnında sıcak ve güvenli bir el hissetti, sıcaklığa çok şaşırmıştı.

Döndüğünde yanında Alistair’i gördü, elini karnına koymuş Gwendolyn’e endişeyle bakıyordu.

“Bir bebek taşıyorsun,” dedi. Bu bir sorudan ziyade gözlemdi.

Gwendolyn ona baktı, bildiğine çok şaşırmıştı, özellikle de karnı hala dümdüzken. Daha fazla sır taşıyacak hali yoktu kafasını sallayarak onayladı.

Alistair bildiğini teyit edercesine kafasını salladı.

“Nereden bildin?" diye sordu Gwen.

Fakat Alistair sadece gözlerini kapayıp derin nefes aldı, eli Gwen’in karnındaydı hala. Gwen bu hisle rahatlamış, ondan yayılan bu sıcaklıkta şifa bulmuştu.

“Çok güçlü bir çocuk,” dedi Alistair, gözleri hala kapalıydı. “Korkmuş, ama hasta değil. İyi olacak, şimdilik korkularını alıyorum.”

Gwendolyn ışık dalgalarını ve vücuduna yayılan ısıyı hissetti. Kısa süre sonra tamamen eski haline dönmüştü.

Gwen Alistair’e hissettiği minnet ve sevginin altında ezildi, ona sözlerle ifade edemeyeceği kadar yakın hissediyordu kendini.

“Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum,” dedi 73 / 286

Gwendolyn ayağa kalkarak, Alistair elini çektiğinde neredeyse tamamen normal hissediyordu.

Alistair mütevazı bir şekilde kafasını indirdi.

“Bana teşekkür edeceğin bir şey yok,” diye cevap verdi. “Bu benim işim.”

“Bana hamile olduğunuzu söylemediniz leydim,” dedi Aberthol ciddiyetle. “Bilseydim, bu yolculuğu asla salık vermezdim.”

“Leydim, bilmiyordum,” dedi Steffen.

Gwendolyn batıl inançları nedeniyle tüm ilginin bebeğinde olmasını istemiyordu, omzunu silkti.

“Babası kim?” diye sordu Aberthol.

Gwen ağzından ismi çıkarken derin bir ikilem yaşadı ve:

“Thorgrin,” dedi.

Gwen perişan hissetti. Thor’a yaptıklarından, birbirleriyle o şekilde vedalaştıklarından dolayı pişmanlık dalgalarında boğuşuyordu; aynı zamanda

çocuğunun soyuyla ilgili karmaşık hislere sahipti. Andronicus'un yüzü aklına gelince ürperdi.

Aberthol kafasını salladı.

"Mükemmel bir köken," dedi. "İçinizde bir savaşçı taşıyorsunuz."

"Leydim, çocuğunuzu korumak için hayatımı veririm," dedi 74 / 286

Krohn kalkıp kafasını karnına koydu, defalarca yalayarak mırıldandı.

Gwen nezaketlerinden dolayı mahcup oldu, desteklerini hissetti.

Aniden, Krohn döndü ve acımasızca hırlamaya başladı. Kör edici kar içinde bir kaç adım attı, tüyleri kabarmıştı, karın içine gömülerek onları görmezden geldi.

Gwen ve diğerleri şaşırarak birbirlerine baktılar. Gwen kara baktı ama hiç bir şey göremedi. Krohn'u hiç bu şekilde hırlarken görmemişti.

"Ne oldu, Krohn?" diye sordu gergin.

Krohn hırlamaya ve adım adım ilerlemeye devam etti, Gwen gerilmişti; ellerini belindeki hançere indirdi, diğerleri de silahlarına davrandılar.

Bekleyip izlediler.

Nihayet, bembeyaz karın içinden bir düzine kadar yaratık fırladı. Korkunçlardı, tamamen beyazlardı, kocaman sarı gözleri, kurtlarınkinden de uzun dört tane sarı dişleri vardı. Krohn'dan büyüklerdi ve her birinde uzun dişler iki ayrı kafadan çıkıyordu, dişler bir ayak boyu kadardı. Yarım daire şeklinde dağılarak gruba yaklaşırken düşük tonda, sabit ve öfkeli sesler çıkardılar.

"Lorklar," dedi Aberthol korkuyla, geriye bir adım atarak.

Gwendolyn, Steffen kılıcını çekerken uzaktan kınından çıkan 75/286

metal sesini duydu. Aberthol asasını önünde her iki eliyle kavradı, Alistair orada durup yoğunlaşarak bakıyordu. Gwendolyn hançerini sıkı sıkı tuttu, bebeğini korumak için kendi hayatını feda etmeye hazırdı.

Krohn hiç zaman kaybetmedi, hırlayarak öne fırladı ve saldırıyı başlattı. Havaya

atıldı ve bir lorkun boğazına dişlerini geçirdi.Lork ondan daha büyük olsa da Krohn, onu yere yatırarak eş hırıltılarla güreşmeye kararlıydı. Yerde yuvarlanıp dururken çıkardıkları sesler acımasızdı. Kısa süre sonra karın üzerinde kırmızı lekeler belirdi ve Gwen, bunun lorka ait kan olduğunu anlayınca rahatladı. Krohn hayvanı zaferle şişlemişti.

Diğer lorklar da saldırıya dahil oldular. İkisi, Krohn'un üstüne çullanırken diğerleri de Gwendolyn ve yanındakiler için saldırmaya hazırlandı.

Steffen ileri koştu, Gwendolyn'e saldırmaya hazırlanan bir lorka kılıcını savurarak iki kafasından birini kesmeyi başardı. Fakat açıkta kalmıştı ve diğer lork da üstüne çullanarak uzun dişlerini koluna geçirdi. Steffen bağırdı, hayvan onu yere yatırırken kanlar her yere fışkırıyordu.

Gwendolyn hançeriyle öne atıldı ve lorku sırtından bıçakladı, hayvan çığlık atarken kendini geriye çekti. Takım dişlerini SteffenTn kolları içinde bırakmıştı, diğer kafasıyla da dönüp Gwen'i ısırmaya çalıştı. Gwen titrek ellerinde hançeri tutarak geri çekilirken lork kendini geriye doğru attı ve Steffen'm kolunu bir an için bıraktı; Steffen kılıcına davranıp her iki kafasını da uçurdu.

Lorklardan biri gözüne Alistair'i kestirerek saldırıya geçti, havaya atılarak dişlerini boğazına geçirmeyi hedefledi.

Alistair ise sakince yerinde durdu, istifini bozmadan bir elini önüne getirerek havaya kaldırdı; avucundan sarı bir ışık yayılarak havaya doğru uçtu ve lorku göğsünden vurdu. Alistair kolunu ileride tuttuğu süre boyunca hayvan da havada asılı kaldı.

Havada bir süre süzüldükten sonra nihayet yaratık Alistair'in ayaklarının dibine zarar veremeyecek şekilde cansız düşmüştü.

Bir başka lork Aberthol'e saldırdı, asasını kaldırarak havada tuttu ve kenara çekildi. Lork yeninden ayağa kalkarak Aberthol'un sırtına atladı.

Aberthol, lork dişlerini omzuna saplayıp onu yere yatırırken çığlık attı, karın üstüne yüz üstü düştü.

Gwendolyn yardım etmek için döndüyse de Steffen daha hızlıydı; yayını çekip, lork Aberthol'un açıkta kalan boynuna ölümcül bir darbe indiremeden, çenesine bir ok fırlattı.

Steffen sonra dönüp Krohn’u aşağı alan iki lorka ateş etmek istedi ancak bir anda çıkan kar fırtınası hedef almayı imkansız hale getirdi.

Gwendolyn, Krohn’a koştu, hançerini çıkararak lorku sırtından bıçakladı, Krohn da atılarak diğer lorkun boğazına dişlerini geçirdi. Steffen öne koşarak lork, Krohn’u öldürmeden diğer kafasını bıçakladı.

Nihayet tüm lorklar ölmüştü. Hepsi sessizliğe gömüldü.

Krohn her tarafı yara bere içinde yeniden ayağa kalktı ve Gwendolyn’in yanına gitti. Elini ve sonra karnını yaladı.

Krohn’un yaralarını gören ve sadakatinden etkilenen Gwendolyn ağlamaya başladı, Krohn’un yanına çömelerek tüylerini okşadı; avuçlarına gelen kanla tüm yaralarını hissetti. Kalbi kırıldı. Alistair, Krohn’un yanma çömeldi, ellerini üstüne koydu; Krohn’un vücudunu sarı bir ışık kapladı, Alistair’e baktı ve yüzünü yaladı. Yaraları iyileşmişti.

Alistair Aberthol’a yardım etti, yeniden ayağa kalktı. Beşi, titreyerek dönüp birbirlerine baktı yaşadıkları olay hepsini sarmıştı. Hepsi o kadar hızlı olmuştu ki Gwen nasıl olup bittiğini anlayamıyordu, bir kez daha bu yerin tehlikelerini hatırlattı.

“Leydim bakın!” diye bağırdı Steffen, sesinde heyecan vardı.

Gwen dönüp ufka baktı kar fırtınasının bir süreliğine dindiğini gördü. Küçük çapta patlayan güneş ışığı bulutların arasından görüldü, ufukta umut eser miktarda parladı.

Ufku izlerken onu şaşırtan bir şey gördü, titrek ufukta tüm renkleri havada parlayan bir gök kuşağı çıkmıştı. Gwen daha önce hiç böyle bir gökkuşağı görmemişti. Şekli kemerli değildi, bir çember şeklinde gökyüzünün tepesinde tam ortada asılı duruyordu.

Aynı zamanda yer yüzünü aydınlatınca Gwen ilk defa etrafındakilere göz atma şansı buldu.

“İşte,” dedi Gwen. “Tepeyi görüyor musunuz? Kar duvarı bitiyor. Oraya varmalıyız.”

Umudu yeşeren grup adımlarını hızlandırdı.

Hep birlikte, tepeye doğru yol almaya başladılar. Gwen zor nefes alıyordu, hepsinin yaraları olduğu için birbirlerine

Nihayet Aberthol durdu.

“Devam edemeyeceğim,” dedi.

“Etmelisin,” diye yalvardı Gwen. V

Ona giderek bir kolunu onunkine sardı ve tepeye çıkmasına yardım ederken Alistair da gelip diğer kolundan yardım etti. Eğer tepenin zirvesine ulaşabilirlerse her şeyin daha net olacağını umdu Gwen. Belki bir yerlerde Argon’u görürlerdi, ya da belki en azından olduğu yeri işaret eden bir belirti, bir işaret görürlerdi.

Tırmanışa sürekli olarak devam ettiler ve nihayet nefesleri kesilmiş bir halde zirveye vardılar. Gwendolyn diğerleriyle birlikte durup aşağıya baktı. Gördüğü karşısında şoka girdi.

Tam orada aşağıda gözünün görebildiği en ücra noktaya kadar daha önce hiç rastlamadığı bir görüntü uzanıyordu. Burası ucu bucağı olmayan bir vadiydi, tepedeki gökyüzü sarı ve kırmızıydı, başka kar görünmüyordu. Bunun yerine gökyüzünün altında parlak, donmuş bir yeryüzü görünüyordu. Donmuş bir şehir gibiydi, fakat evler yerine, mor, mavi, kırmızı, pembe gibi tüm renklerde, her şekilde ve boyutta buz tümsekleri vardı.

Donmuş bir şehirdi, gördüğü en güzel manzaraydı, gerçek üstüydü.

Bunun ne olduğuna veya nereye gittiğine dair Gwen’in hiç bir fikri yoktu ama üzerinde büyülü bir parıltı vardı, sanki yer ve zaman burada hapsedilmişti.

ONUNCU BÖLÜM

Reece uçurumun kenarında dengesini buldu, titreyen elleriyle hayatını tutar gibi kayaya yaslanarak Krog’un yanından çığlık atıp sisin içinde döne döne bodoslama aşağıya düşüşünü dehşet içinde omzunun üzerinden izledi. Reece’in kalbi ağırlaştı. Krog kesinlikle ölmüştü. Zaten değerli Lejyon üyelerini

kaybetmişlerdi ve Reece elinde olmadan tüm bunların kendi suçu olduğunu düşünüyordu, ne de olsa, onları buraya kadar sürükleyen kendisiydi.

Reece'in elleri ve ayakları titriyordu, kendinin de ne kadar dayanabileceğini merak ediyordu diğerlerinin de dayanma güçlerinin ne kadar kaldığını bilmiyordu. Daha fazla dayanabilirmiş gibi durmuyorlardı ve hala dibin olup olmadığını bilmiyordu. Bu yolculuğa çıkarak düşüncesizce mi davranmıştı?

Fakat aniden güzel bir sürpriz ortaya çıktı-Krog'un çığlıkları aniden bitti ve yere çarpma sesi duyuldu. Sanki dallar, çubuklar ve çıtırdılar gibi geldi ve Reece'in düşündüğünden çok daha yakındı. Şok olmuştu. Krog dibe mi vurmuştu? Bu kadar yalan mıydı?

Reece, Krog'un çok aşağıda olmadığını bildiğinden girdaplı sisin içine bakma cesaretini gösterebildi. Hatta belki de yaşıyordur diye umut etti. Belki düşüşünü yumuşatan bir şey vardı.

"KROG!?" diye aşağı seslendi Reece.

Cevap yoktu.

Reece yukarı bakıp diğerlerini gördü; Elden, O'Connor,

Conven, Indra ve Serna kayaya tutunmuş, elleri titreyerek aynı şok ve korku ifadesiyle bakıyorlardı. Reece, vücutlarından, çaresiz ifadelerinden onların da daha fazla dayanamayacaklarını anladı. Liderleri olarak onlara örnek teşkil etmeliydi.

"Dip yakın!" diye bağırdı Reece, sesinde kendine güven hissediliyordu. "Krog orada. İyi olacak- biz de öyle! Sadece biraz daha dayanın sonra güvende olacağız. Beni takip edin!"

Reece hızlıca aşağı indi, elleri kayıyor, dizleri titriyordu ama başarmaya ve örnek olmaya kararlıydı. Sadece kendini düşündüğünde çok zordu ama diğerlerini düşününce enerjisinin yenilendiğini hissetti.

Zor nefes alarak, Reece aşağı bakıp odaklandı. Bir ayak yerinden diğerine geçiyordu, bazen sadece ayak parmaklarına yetecek kadar yer oluyordu. Neyse ki botları onu destekliyordu, küçük noktalara parmaklarını sıkıştırarak orada tutuyordu böylece vücudunu dengelemesi için gerekli kuvveti buluyordu. Son

kalan enerjisiyle uçurumun duvarından aşağı inerken bunun nihayete ermesi için dua ediyordu.

Sonunda, girdaplı sis kalkmaya başladı, Reece aşağı baktığında zemini gördü ve heyecanlandı. Gerçekten zemin görünüyordu. Kanyon dibinde, yaklaşık yirmi adım ötesindeydi.

Krog ise orada yumuşak çam iğnelerinin oluşturduğu parlak turkuaz renkli yumuşak yatakta uzanıyordu. Yerde inleyip kıvranıyordu. Reece rahatlayıp iç çekti, yaşıyordu.

Reece yaklaştıkça gördüğü zemine şaşırdı: daha önce gördüğü tüm her şeyden daha egzotikti, sanki başka bir dünyaya

adımını atmıştı. Daha önce sislerin arasından sadece ufak çapta bir şeyler görmüştü şimdiyse, kanyonun dibinde parlak turuncu gövdelerden çıkan mor ve altın renkli dallara tutunan turkuaz renkli iğnelerden, egzotik küçük meyvelerin çıktığını görüyordu. Toprak çamurumsuydu.

Reece son bir kaç adım kala, duvardan atladı, elleri bir an daha tutunacak güçten mahrumdu. Ayakları toprağa değdiğinde biraz gömüldü. Aşağı baktığında, garip yapışkan bir madde gördü. Çamur gibi değildi, ama toprak da değildi. Ayaklarının altında yeniden bir zemin olması çok iyi gelmişti.

Lejyon dostları da onu takip ederek duvarın bitimine bir kaç adım kala atlayıp yanma geldiler.

Reece, Krog’un yanma gitti. Ona yaklaştığında Reece ani bir öfke patlaması yaşadı. Krog bunca zamandır aralarındaki diken olmuştu. Buna rağmen Reece, ona davrandığı gibi davranmamaya kararlıydı. Onun seviyesinden yukarı çıkmalıydı, Krog’un hak ettiği ne olursa olsun, onun seviyesine inmek bir lidere göre değildi. Küçük intikamlar çocuklara göre olabilirdi ama adamlara göre olamazdı. Artık çocukluğu bir kenara bırakarak adam gibi davranmasının vaktiydi.

Reece, Krog’un yanma çöktü, yardım etmek istiyordu.

Krog inliyor, gözlerini kırpıyor, acı içinde kıvranıyordu.

“Dizim,” dedi Krog tek nefeste.

Reece aşağıya baktı, uzun mor bir dal Krog’un dizini baştan aşağı yarmıştı. Reece’in karnı bu görüntüden dolayı kasıldı, çok acı verici görünüyordu.

“Nasıl görünüyor?” diye sordu.

Reece, sakin, istikrarlı bir biçimde kendinden emin olarak ve Krog’un panik olmasına sebep vermeden kendini Krog’a bakmaya zorladı.

“Daha kötüsünü gördüm,” diye cevap verdi Reece. “ İyi olacaksın.”

Ancak Krog buna inanmış gibi değildi. Terliyordu ve gözlerini işgal eden panikle ona bakıyordu.

Nefes alışı hızlı ve sığdı.

"Beni dinle," diye ısrar etti Reece, yanaklarını sıkarak. "Beni duyuyor musun? Dizin iyileşecek, bana güveniyor musun?"

Krog'un nefes alışı yavaşladı, kafasını salladı.

Diğerleri Reece'in yanma geldiler, yanlarında durdular, aşağı bakıyorlardı. Reece, onların da aynı şok ifadesiyle Krog'un dizine baktıklarından emindi.

"Hayatta olduğun için şanslısın," dedi Serna. "Öldüğüne emindim."

"Dallar düşüşümü yumuşattı," dedi Krog. "Sanırım ağacı ortasından kırdım."

Reece yukarı baktığında gerçekten de ağacın bir yarısında dalların olmadığını gördü.

Krog hareket etmeye çalıştı ama irkilerek kafasını salladı.

"Bacağımı bükemiyorum. Yürüyemeyeceğim." dedi Krog, tek nefeste. "Beni burada bırakın, şu an işe yaramazım."

Reece kafasını salladı.

"Hep ne derdik, hatırlıyor musun?" diye sordu. "Arkada kimse kalmayacak. Bunlar boş sözler değildi, hayatımızı bunlar üzerine kurduk. Seni

bırakmayacağız."

Reece çabucak düşündü ve diğerlerine döndü.

"Elden, O'Connor onu tutun," diye buyurdu, sesindeki baskın tonla.

Diz çöküp omuzlarını tuttular, Krog'u hareketsiz kıldılar.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Krog.

Reece hiç tereddüt etmedi, bunu aşması gerekiyordu. Uzandı ve Krog'un dizine saplı dalı tuttu, bir ucunu çekti çıkardı sonrasında Krog korkunç bir çığlık attı, bacağından tamamen temizlenene kadar diğer tarafa çekti. Kanlar boşalınca Reece uzanıp avucuyla bastırdı.

Krog inleyerek kıvrandı, Indra hemen yanma gelerek gömleğinin ucunu yırtıp yaranın etrafına sardı.

"Seni aşağılık herif!" diye bağırdı Krog, acıdan debelenip elleriyle Reece'in kollarını sıkıyordu.

"İyi olacaksın," dedi Reece. "Conven- şarabın."

Conven öne gelerek Sileasia'dan getirdiği şarap tulumunu Krog'un yanaklarını sıkarak boğazından aşağı boşalttı. Krog ilk başta zorlandı ama Conven onu sıkıca tutup içmeye zorladı. Sonunda Krog'un gözleri parlamaya, çığlığı dinmeye başladı ve Reece sert içkinin işe yaramaya başladığını anladı.

"Onu ayağa kaldırın," dedi Reece ayaklanarak.

Elden ve O'Connor ayağının üstüne geçmesi için omuz vererek onu kaldırdılar.

"Senden nefret ediyorum," diyerek yarı deli bir halde inleyip gözlerini Reece'e dikti.

Reece omuz silkti. Krog'un onu sevmesini beklemiyordu, ona yardım ediş sebebi bu değildi.

"Benden istediğin kadar nefret et," dedi. "En azından bacağın kurtulacak."

Reece dönüp etrafına baktı, hepsini özümsemeye çalıştı. Aşağıda olduğu için

şaşkındı ve kafası pek yerinde değildi. Her şey çok yabancı, pek egzotikti, sanki Halka'dan dünyalar kadar uzaktı. Parlak renkli ormanın ortasında dikilirken dönerek yükselen sisleri görüyorlardı. Orda burada yükselen geniş çamur tümsekleri yeryüzünde noktalar oluşturuyor, yerden yükselen büyük şekilsiz kaya parçaları gibi görünüyorlardı. Yerin farklı bölümlerinden duman kaynakları havaya doğru tıslayarak yükseliyor, her hangi bir sıralamayı takip etmeden ve nedensiz başlayıp duruyorlardı.

Havanın doldurduğu her yerde garip sesler, ötüşler, kuğurmalar, hırlamalar ve tiz sesler duyuluyordu, sanki bir hayvan krallığının tam ortasına düşmüşlerdi. Reece, sisin içine bakarak bir şeyler görmeye çabaladı ama sabit sis yirmi adım ötesini bile görmeyi imkansız hale getiriyor, duydukları sesleri ise daha meşum kılıyordu.

Ona merakla bakan diğerlerine döndü.

"Şimdi nereye?" diye sordu Serna.

Hepsi Reece'e baktı, artık onu liderleri olarak gördükleri belliydi. Reece de kendini daha fazla lider gibi hissediyordu.

"Kılıcı bulmalıyız," diye cevap verdi Reece, "ve buradan çıkmalıyız."

"Fakat her yerde olabilir," dedi Elden.

"Bir kaç adım önümüzü zar zor görüyoruz," diye ekledi O'Connor. "Hiç bir yol, bir iz yok, onu nasıl bulacağız?"

Reece dönüp zemini inceledi ve fena olmadığını fark etti, denemekten vazgeçmeyecekti.

"Emin olduğum tek bir şey var," dedi. "Onu burada durarak bulamayız. Hadi gidelim."

"Ama nereye?" diye sordu Indra.

Reece kendine bir yön belirleyerek yürümeye başladı, diğerlerinin arkasından yola koyulduklarını, panik içinde kılıçlarını çektiklerini duydu.

Onlara nereye gittiklerini söyleyebilmeyi dilerdi ama işin aslı onun da hiç bir

fikri yoktu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Kendrick, Erec, Bronson ve Srog bileklerinden bağlı İmparatorluk efendilerinin yönetiminde binlerce askerin önünde yürüyorlardı, artık savaş esiriydiler. Kendrick, bu aşağılanmadan dolayı hiddetleniyordu, İmparator kumandanıyla kendini beğenmiş bir havada atını süren Tirus'a baktı. İntikam yemini içti. Tirus zekasını kullanmıştı fakat ihanet ve hainlikle. Böyle bir zafer, Kendrick'in gözlerinde zafer değildi. Onursuz bir davranıştı. Kendrick ise onuruna halel gelmesindense ölmeyi yeğlerdi.

Yine de işte MacGil'in en iyi şavaşçıları, Bronson'un McCloudlarıyla beraber bu hainin, Kendrick'in babasının sözde kardeşine, tüm hayatı boyunca aileyi alaşağı edip tahta geçmeyi hedef edinmiş bu adamın merhametine kalmışlardı. Tirus bu fırsata Andronicus'un işgali nedeniyle konmuştu. Andronicus'u bilen Kendrick, bunun Tirus'un sonunu hazırladığını biliyordu. Keşke Tirus bunu bilebilseydi, ihanetinin öngörüsüzlüğünün farkında olabilseydi.

Kendrick teslim olmaktan nefret ediyordu. Yine de ona göre, bu teslimiyet değil sadece ertelemeydi. Bir gün bir şekilde onları yenmek için başka bir yol bulacaklardı. Tirus hepsine, savaş esirleri olarak onurlu davranma sözü vermişti. Kendrick ona bu noktada güveniyordu, Tirus'un kalan onurunu bu şekilde lekeleyecek kadar alçaldığını düşünemiyordu. Eğer savaş biterse ve Andronicus gerçekten Halka'nın bir bölümünü yönetme işini Tirus'a verirse, Kendrick onun adil davranacağına inanıyordu. Belki de onu hizmetine alırdı ve bir gün Tirus'un hiç beklemediği bir anda Kendrick adamlarını toplayıp onu yenerdi.

Fakat yine de eğer Andronicus Tirus'a ihanet ederse Kendrick ve adamlarına her şey olabilirdi. Silesia'yı ve Adronicus'un ellerinde tecrübe ettikleri muameleyi hepsi çok iyi biliyordu. Bu nedenle Kendrick gözlerini dört açmış, önüne gelebilecek her türlü kaçış ihtimaline karşı dikkat kesiliyordu.

Çok uzun süredir yürüyorlardı, birçok kere Kendrick; Erec, Bronson ve Srog'la konuyu tartışmış ve hepsi de tüm adamlarını özgür bırakabilecekleri sürece kaçabilecekleri konusunda anlaşmışlardı.

"Sence bizi nereye götürüyorlar?" diye sordu Bronson yanındaki Kendrick'e.

Kendrick önlerinde uzanan soğuk ve ıssız araziye baktı. Uzakta İmparatorluk

adamlarının devasa kampını gördü, tam ortada geniş, çitle ayrılmış boş bir alan vardı. Bir açık hava hapishanesi gibi görünüyordu. Kendrick
oraya götürüleceklerini anladı.

"Andronicus aksi yönde karar verene dek bizi burada tutacaklar," diye cevap verdi Kendrick." Bizler şimdilik onun ödülleriyiz."

"Bizi öldürmeye karar vermediği sürece," diye ekledi Erec. "Tirus söz verdi," ama dedi Bronson.

"Tirus'un sözüne güven olmaz," diye karşılık verdi Srog. "Teslim olmakla hata mı ettik öyleyse?" diye sordu Bronson. Kendrick de aynını merak ediyordu.

"Pusuya düşmüşken savaşmak kesin ölüm olacaktı. En azından şimdi bir şansımız var."

Kendrick bir İmparatorluk askeri tarafından sertçe çekildi, hepsi ileriye yürümeye, uzaktaki tutsak kampına doğru yol almaya devam ettiler.

"Karın hepimizi sattı," dedi Kendrick, Bronson'a. "Thor'u tuzağa düşürüp Andronicus'un ellerine veren de oydu."

Bronson yüzünü ekşitti.

"Haklısın," dedi."yaptı. Fakat Luanda senin de kız kardeşin. Nasıl biri olduğunu benim kadar iyi biliyorsun."

Kendrick kafasını salladı.

"Üvey kardeşim," diye düzeltti."Yine de nasıl biri olduğunu biliyorum. Fazla hırslı. Onda ne buldun sanki?"

Bronson omuz silkti.

"Evliliğimiz önceden ayarlanmıştı- babalarımız tarafından. Senin baban. Yine de kabul etmeliyim ki ona aşık oldum. Her şeye rağmen, iyi bir tarafı var. Derinlerde bir yerde iyi bir insan yatıyor. Sanırım her şeye rağmen onu hala sevdiğimi kabul etmeliyim. Kefaretini ödeyeceğine dair umudum hala var."

"Onu sevmek mi?" diye sordu Srog, utanarak. "Bize ihanetinden sonra bile mi?"

Bronson omuz silkti. Aksi şekilde cevap verebilmeyi isterdi ama hisleri böyleydi.

"Korkunç şeyler yaptığını biliyorum," dedi. "Ama derinlerde, kurtarılabilir bir tarafı olduğunu da biliyorum. Her zaman hırslıydı ve kendi kusurlarının kurbanı oldu, yine de değişebilir."

Erec kafasını salladı.

"O değişene kadar kaç tane adamımızın ölmesi gerekir?"

Bronson sessizliğe gömüldü. Elbette haklılardı ve bir yanı onlarla aynı görüşteydi. Luanda'dan nefret etmeyi, ona karşı duyduğu aşkı bitirebilmeyi isterdi ama kabul etmeliydi ki her şeye rağmen bir tarafı hala onu seviyordu. Onu tekrar görüp göremeyeceğini, ona karşı hala duyguları olup olmadığını merak etti. Kafasını önüne eğerek kayıp eline baktı, kalıntısı hala oradaydı, onu savunurken, babasının öfkesine karşı onu korumaya çalışırken elini nasıl kaybettiğini anımsadı.

Bu kaybı boşuna mıydı?

Nihayet tüm grup, İmparatorluk askerleri tarafından çitle çevrili hapis alanına yönlendirildiklerinde durdu. Yanında Tirus'la atında oturan İmparatorluk kumandanı, Kendrick, Erec, Bronson ve Srog'a baktı. Tüm birlikler durduğunda kamp sessizliğe gömülerek izlemeye koyuldu.

Kendrick ve diğerleri orada durup karşıya bakıyorlardı, sıradan tutsaklar gibi aşağılanmış görünüyorlardı.

"Bu gece, sen ve adamların bu hapis kampında kalacaksınız," diye duyurdu general, sesi patlıyordu. "Şafak olunca idam edileceksiniz."

Öfkeden nefesi kesilen MacGil kampında bir uğultu oldu ve Kendrick nefesinin kesildiğini hissetti, şok olmuştu.

Tirus dönüp İmparatorluk kumandanına baktı, kendi de şaşırmıştı. Kıpırdanan atların üstünde eşit derecede rahatsız olan dört oğlu da yanındaydı.

"Fakat kumandanım, anlaşmamız böyle değildi," dedi Tirus İmparatorluk kumandanına. "Bu adamların istediğim şekilde davranabileceğim savaş

tutsaklarım olması gerekiyordu.Onlara zarar verilmeyeceğine söz vermiştiniz."

İmparatorluk kumandanı dönüp ona baktı.

"İmparatorlukla anlaşma yapılmaz. Ben Andronicus adına konuşuyorum. Seni canlı bıraktığımız için şanslısın. Tabii eğer kararını değiştirdiysen başka, seni ve adamlarını da beraberinde öldürelim mi?"

Tirus kıpkırmızı kesildi ve başını öne eğdi, utanmış ve hazırlıksız yakalanmıştı. Cevap vermedi ancak İmparatorluk*un üstünlüğünü açıkça anlıyordu.

Kendrick hiddetliydi. Tirus'a yeniden güvendiği, teslim olmayı kabul ettiği için aptallık etmişti. Dönüp baktığında, orada ölümüne savaşması gerektiğini biliyordu. Hepsi ölebilirlerdi ama en azından kahraman savaşçılar olarak dimdik ve onurlu ölürlerdi.

"Size bir şans vereceğim," dedi İmparatorluk kumandanı, sesi gürleyerek Kendrick, Erec, Bronson ve Srog'a bakıyordu. "Sizi ya öldürürüz- yani liderlerinizi- ya da bunun yerine yüz adamınızı öldürüp sizi hayatta bırakırız. Kim ölecek? Sizler mi adamlarınız mı?"

Hiç tereddüt etmeden Kendrick, Erec, Bronson ve Srop hepsi birden gururla:

'Biz ölürüz.” dediler.

Hepsi orada sessizce duruyor, meydan okur gibi ona bakıyorlardı, zihinlerinde bir an bile tereddüt yaşamamışlardı.

İmparatorluk kumandanı kafasını salladı ve onlara saygıyla baktı.

"Gerçek savaşçılardan başka bir cevap beklemiyordum. Bu akşam dünyadaki son akşamınızın olduğunu unutmayın. Yarın yaradanla buluşacağınız gün olacak."

Erec, Kendrick, Bronson ve Srog gecenin karanlığında onları çevreleyen küçük hapishanenin dışında diğer tutsaklardan ayrı olarak her biri el ve ayaklarından arkaya doğru, birbirlerinden biraz arayla direklere bağlı duruyorlardı. İçlerinden dördü idam edilmek için diğerlerinden ayrı tutulurken tutsakların ana bölümü, çitle çevrilmiş geniş alanda yaklaşık otuz metre ötede yer alıyordu. Erec onlara baktığında en azından adamları yaşayacağı için biraz teselli buluyordu.

Ayrılmadan önce, tüm gece boyunca binlerce adam onlara gelip teklifi ret etmelerini, onlar adına idamı istememelerini rica ettiler. Elbette Erec ve diğerleri bu istek karşısında duygulandı ama onları dinlemediler. Onlar onurlu adamlardı ve eğer birinin ölmesi gerekliyse kendilerini feda etmekten çekinmezlerdi. Erec bu konuda pişman değildi. Tek pişmanlığı serbest kalamamak ve kanını hep hayal ettiği gibi silahlarını kullanarak savaş alanında dökmeyecek olmasıydı.

Fakat bu ihanet zinciri onu buraya getirmişti: Luanda Thor'a ve Tirus da onlara ihanet etmişti. Hepsi başkalarına çok güvenmişlerdi ve şimdi de bunun bedelini ödeyeceklerdi.

Erec her zaman diğerlerinin ondaki onur anlayışını paylaşmamalarına hayret ederdi. O kişisel olarak birine ihanet etmektense ölmeyi tercih ederdi, ona göre onurun değeri hayatta kalmaktan daha fazlaydı.

Erec orada direğe bağlı halde, yanında Kendrick, Bronson Srog'la birlikte duruyor, yıldızların aydınlattığı geceye bakıyordu. Yüksek toprakların McCloud tarafında daha önce hiç vakit geçirmemişti, yıldızlar burada farklı görünüyordu. Soğuktu, toprak sertti ve sıcaklık düşüyordu; fırtına yeryüzünü süpürüp kemiklerine işledi. Fakat titremedi. Geceye baktı ve dünyadaki zamanının bittiğini düşündü, tek gerçek aşkına kaydı aklı: Alistair. Onu bir daha görebilecek miydi?

Gwendolyn'e Dipdünya'da onu korumak için eşlik edeceğini söylediğinde Erec gurur duymuştu. Tam müstakbel karısına yakışacak bir davranıştı bu ve ona olan aşkını arttırmıştı. Fakat aynı zamanda onun için endişeleniyordu. Dipdünya'dan dönmeyi başarabilecek miydi?

Sabah idam edileceğini bildiği için Erec bir daha onu göremeyeceğini fark etti ve bu düşünce ona acı verdi. Tek pişmanlığıydı bu, onu son bir kez görme şansına sahip olmak için her şeyini verirdi.

Erec etrafına baktı ve zapt alanının pek de sıkı korunmadığını sadece iki İmparatorluk askerinin olduğunu gördü. Çok mantıklıydı: İmparatorluk'un muhafazaya ihtiyacı yoktu, dördü de direklere bağlı kolları bağlanmış haldeydi üstelik tüm orduları da ayrı bir hapishanede duruyordu. Sabah ne de olsa hepsi ölecekti.

Erec iplerine karşı mücadele verdi, onlardan kurtulmaya çalıştı fakat hareket

edecek bir boşluk yoktu, birazcık bile. Geceye baktığında göz ucunda hızlıca hareket eden bir şey gördü. Başlangıçta bunu uydurduğunu düşündü ama daha dikkatli bakınca karanlıkta hareket eden bir gölge gördü, çitin etrafında gizlice ilerliyordu.

Erec'in aklı karışmıştı, onun kim olduğunu ve ne yaptığını anlamaya çalıştı. Karanlığa gözünü dikti ve gölgesi bir anlığına meşalenin altından geçerken bunun kim olduğuna dair daha iyi bir ipucu edindi. Tirus'un adamlarının zırhını gördü, göğüslüğünde Tirus ailesinin kraliyet arması işliydi.

Erec tüm bunlara bir anlam veremeden gölgenin karanlıkta sürünerek kapıdan gizlice geçtiğini, belinden bir hançer çıkararak korumadaki iki İmparator askerinin boğazını kestiğimi gördü. İmparatorluk askerleri cansız yere serilirken iki ani hırıltı geceyi kesti.

Gölge ipleri keserek çiti geri itti, alelacele iki yana bakarak kimsenin bakmadığından emin olup doğruca Erec'e yöneldi, kanlı hançeri hala elindeydi. Erec ses verdi ve Kendrick, Bronson, Srog dönüp baktılar. Erec, yaklaşırken onu izledi, gözlerini gölgeye dikmişti kim olduğunu ve neden burada olduğunu merak ediyordu. O İmparatorluk askerlerini öldüren kimdi? Neden onlara doğru geliyordu? Onları da mı öldürecekti?

Gölge arkasına geçerek el ve ayaklarını bağlayan ipleri birden bire kesti. Erec öne düştü, bileklerini tutup iplerin bağlandığı yerleri ovuşturdu. Erec döndü, adamın Kendrick, Bronson ve Srog'un da iplerini kestiğini görünce hayerete düştü.

Dördü dönüp ona bakarken adam miğferini kaldırdı.

Çocuk 16 yaşında bile olmayan delici bakışlara sahip ela gözlere sahipti, kıvırcık kahverengi saçları kulaklarını biraz geçiyordu. Tirus'a benziyordu. Onları serbest bırakıp iki İmparatorluk askerini öldürerek hayatını tehlikeye atmıştı ve Erec bunu neden yaptığını anlayamıyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu Erec.

"Ben Matus," diye cevap verdi. "Tirus'un dört oğlundan en küçüğü."

"Bizi neden serbest bıraktın?" diye sordu Kendrick.

Matus içten bir biçimde kafasını salladı.

"Babamın yaptığıyla aynı fikirde değilim," diye yanıtladı. "MacGiller olarak farklılıklarımızın olması normal ama savaşçılar ve şövalyeler olarak sözlerimizi onurlandırmalıyız. Onurumuz sahip olduğumuz tek şeydir ve babamın aksine ben sözümle yaşar onunla ölürüm. Babam size bir söz verdi. Eğer sözünü o onurlandırmazsa ben yaparım. Sizleri esir tutmaya söz verdi, öldürmeye değil, onun yanlışlarını ben düzelteceğim. Özgürsünüz, adamlarınızı alıp gidin. Çabuk olun, şafak sökmeden ayrılın."

Erec ağzı açık, inanmayarak bakakaldı.

"Baban uyandığında bizim gittiğimizi görünce kesin seni suçlayacak," dedi Erec.

Matus omuz silkti.

"Hepinizin yaşamasını istiyorum. Sizi eski günlerimize dair," dedi Kendrick'e, "hep iyi hatırlayacağım. İmparatorluk*un

yıkıldığını ve bir zamanlar olduğu gibi MacGillerin yeniden birleştiğini görmek istiyorum. Yukarı Adalar'ın Halka içinde yerini yeniden aldığını görmek istiyorum. Babamın taht hırsını ben taşımıyorum. Politika midemi bulandırıyor."

Erec büyük bir saygı ifadesiyle kafasını salladı.

"Yaşının ötesinde bir savaşçısın," dedi Erec. "Bu gece kendini onurlandırdın."

"Bunu hiç unutmayacağız," dedi Kendrick.

"Bana bir borcunuz yok," dedi Matus. "Sadece adamlarınızı alıp olabildiğince uzağa gidin. Yukarı Adalar'a gidin. Kalemiz şu an boş. Orada Andronicus size erişemez."

Kendrick bu tekliften etkilenmişti ama yavaşça kafasını salladı.

"Gerçek ve asil bir kanın var," dedi Kendrick. "Seni çok iyi hatırlıyorum. Diğerlerinden, babandan çok farklıydın. Babamın kanı senin damarlarında akıyor ancak teklifini kabul edemeyiz."

"Neden?" diye sordu Matus.

"Adalarınız bize emniyet sağlayabilir," diye açıkladı Erec, "ama biz bunun için doğmadık. Bizler savaşmak, saklanmamak ve mümkün olduğunca dövüşmek için doğduk."

"Ama kazanamazsınız," dedi Matus.

"Belki burada değil," dedi Kendrick, "belki bu gece de değil. Doğrudur, sayıca üstünler. Fakat yine toplanacağız, bir başka yerde, bir başka gün; ve işte o zaman savaşacağız. Gelip bizim safımıza katıl.'

Matus tereddüt etti.

"Bize katıl," diye ekledi Bronson. "Burası senin için artık güvenli değil."

Matus kafasını salladı.

"Yapmam gerekeni yaptım," dedi. "Pişmanlık duymuyorum. Babamla yüzleşeceğim ve bana ne ceza vermeye karar verirse onu kabul edeceğim. Bu benim doğrum. Hiç bir şeyden de kaçmıyorum. Şimdi gidin."

Bu genç savaşçıdan çok etkilenen Erec öne bir adım attı, içten bir şekilde gözlerine baktı ve onu kucakladı.

Kendrick, Bronson ve Srog da aynını yaptı.

"Seni bir gün tekrar görmeyi umuyorum, kuzen," dedi Kendrick.

Erec, Kendrick, Bronson ve Srog hemencecik dönerek gece içinde yerde yatan askerlerin silahlarını alıp karanlıkta adamlarına doğru koşarak gittiler. Erec sevinçliydi, duaları kabul olmuştu. Adamlarını kurtarıp, ordularını alıp bir başka gün savaşmak için yaşamaya devam edeceklerdi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Andronicus ova boyunca, oğlu Thornicus bir yanında, büyücüsü Rafi diğer tarafında ve McCloud arkasında dört nala atını sürdü. Arkalarında on binlerce sadık İmparatorluk askerinin hepsi aynı hevesle bir noktaya doğru gidiyorlardı. Yüksek Vatan'a, Yüksek Toprakların en üstüne kurulmuş en yüksek

şehre. Andronicus önünde uzanan, ufukta beliren, günün ilk ışıkları altında parlayarak Yüksek Topraklar'ı aşan ve McCloud'ların en güçlü kalesi Halka'nın en yüksek şehrini görebiliyordu.McCloud askerleri şehirden dışarıya doğru yağdı, hepsi onu karşılama cesaretindeydi. Onları ezmek için sabırsızlanıyordu.

Andronicus, McCloud teslim olunca tüm McCloudların da aynını yapacağını zannediyordu, eğer bela Bronson olmasaydı. Halka'nın McCloud tarafını dolaşmış tüm halkı kışkırtmıştı, şimdi binlercesi, İmparatorluk işgaline karşı toplanmışlardı. Andronicus çok sayıda adamını öldürdüklerine dair duyumlar almıştı ve şimdi Yüksek Vatan'ı ele geçirmeye ve McCloud direnişini tek seferde ve sonsuza dek ezmeye kararlıydı.

Yüksek Vatan'ı almak bir amacına daha hizmet edecekti: yüksek bölgeyi ele geçirdiğinde Yüksek Topraklar'in üstünde stratejik bir noktayı da almış olacaktı, buradan diğer tarafa, Halka'nın Batı Krallığı'na ve oradan tekrar Silesia'ya doğrudan saldırıya geçebilecek böylece MacGillerden geriye kalanları da silip süpürerek Halka'yı sonsuza kadar yok edecekti.

Düşüncesi onu gülümsetti. Bunu yaparken çok büyük zevk alacaktı, dahası bu defa kendinden olan Thornicus saldırıyı yönetecek ve kendi insanlarını katledecekti. Andronicus'un kendi halkını öldüren insanları izlemekten daha fazla keyif aldığı bir şey yoktu. Bu saldırıyı McCloud'un kumanda etmesinin sebebi de buydu.

Andronicus ondan hiç hazzetmese de Rafi'nin onlarla birlikte gelmesi gerekliydi, Rafi'nin karanlık enerjisinin yakınında olması, büyülerine devam ederek Thor'un zihnini kontrol altına almaya devam etmesi gerekliydi. Rafi'ye bir de ödül vaad etmişti: savaştan sonra, Rafi ölüleri yiyebilecekti. Rafi cesetlerin kanını içmeye bayılıyordu, Andronicus bundan ne kadar rahatsız olsa da zaman zaman Rafi'nin istediğini yapmasına izin veriyordu.

Grup hedeflerine yakınlaşırken büyük bir savaş çığlığı kopardı. Hepsi de tepenin üstüne doğru dört nala gidiyor, McCloud ordusu onları karşılamaya aşağı gelirken gökyüzüne çıkar gibi yükseliyorlardı. Andronicus, oğlu Thornicus'un diğerlerinden açık ara önde, grubu yönlendiriyor olduğunu görünce şaşırdı. Daha hızlı ve hiç korkusuz sürmeye devam etti, savaşta neredeyse otuz metre önde ilk gidendi. Thornicus tüm McCloud ordusuna kendi başına meydan okuyacak gibiydi. Onu izlemek büyülüydü, tepeden tırnağa bir savaşçı, yüzde

yüz yürekliydi. Mitolojik bir karakteri andırıyordu, sanki ata binmiş bir tanrıydı, dünyada hiç bir şey onu durduramaz gibiydi.

Yüksek Vatan'dan çığlıklar yükselirken binlerce McCloud askeri saldırıya geçti, atlarıyla tepeden aşağı iniyor İmparatorluk ordusunu karşılamaya geliyorlardı. Sayılarının az olduğunu biliyor olmalılardı ama yine de stratejik noktaları göz önüne alınınca bu McCloud'lar çok fazla zarara sebep olabilirler, binlerce İmparatorluk askerini yok edebilirlerdi. Büyük ihtimalle Andronicus'un can kayıplarını riske atmayacağı düşüncesi üzerine kumar oynuyorlardı.

Fakat Yüce Andronicus'u tanımıyorlardı. Can kaybı umurunda bile değildi hatta kanı seviyordu, kaç adamının öleceğini umursamıyordu. Onun için hepsi sadece birer piyondu.

Thor, adamları savaş alanında karşılayan ilk savaşçıydı. Andronicus'un kalbi oğlunun ilk sadakat sınavına, onun adına gerçekten kan akıtacağına şahit olurken eridi. Thor, McCloud ordusunu tek başına yararak her yönden gelenleri biçiyor, kesiyor; kimsenin dokunamayacağı bir yıkım yolu yaratıyordu. Tek kişilik bir yıkım dalgasıydı. McCloud hemen arkasında, eski ordusuyla çatışıyor solda ve sağda adamları öldürüyordu; bunu izlemek eş derecede zevkliydi. Andronicus'un oyuncağıydı artık, Andronicus ne emrederse onu yapıyordu ve işte orada, bir zamanlar yönettiği halkı, kendi insanlarını İmparatorluk adına öldürüyordu. Tüm bunların hepsi Yüce Andronicus adına yapılıyordu.

Andronicus'un ordusu savaşa dalmış, çatışma göklere taşınmıştı, git gide alevleniyordu, sürüş bitmiş taraflar karşı karşıya çarpışmaya başlamışlardı. Çok çetin bir savaştı, bedenler her tarafa saçılıyordu, McCloudlar yokuş aşağı hız avantajına sahiplerdi ve bunu akıllıca kullanarak yokuşu yavaş çıkan sayısız Andronicus adamının işini bitirdiler.

Andronicus da savaşa atıldı, en uzun adamdan iki kat daha uzundu; kılıcını bir sağa bir sola sallıyordu. Hiç çekinmeden tek hamleyle kafaları koparıyor, yerde yuvarlanırken onları izliyor ve kolyesine takmak için hangisini seçeceğini düşünüyordu. Bir asker yaklaşırken kılıcını çekti ve boğazına saplayarak sanki şişe geçirilmiş bir et gibi havaya, tepesine dikti. Sonra bir başkasını boğazından şişleyip iki cesedi de kalabalığa fırlattı.

Ondan çok uzakta olmayan Rafi, atından atlayarak sarı dişlerini bir askerin boğazına geçirerek onu yere yatırdı,

üstüne çullanarak kanını emdi. Diğer askerler ona saldırmak istedi ama Rafi hemen bir büyü yaptı, etrafını yeşil bir ışık sardı, kimse yanma yanaşamadı.

Savaş hız kesiyordu, kalabalık adamlar birbirlerini ileri geri itiyorlardı. Andronicus, bir an hangi yöne saldıracağını bilemedi, o anda Thor bir daire çizerek McCloudlara tek başına arkadan saldırdı. İnanılmaz bir yıkım kuvvetine sahipti, çok hızlı, güçlü ve eli çabuktu; ordunun tüm arka desteği dönüp onunla savaşmaya başlamak zorunda kaldı.

Bu hareket Andronicus'un adamlarına çığlıklarla yeniden saldırmaları için bir alan açtı. Her yönden adamları katlediyorlardı ve nihayet savaşta üstünlük sağlıyorlardı. En sonunda ihtiyaçları olan hızı kazandılar ve Yüksek Vatan'a saldırılarını bitirdiler.

McCloud'un kalan adamları dönüp hayatları için kaçmaya başladılar. Thor tam ortada gelenleri öldürerek muzaffer duruyordu.

Andronicus oğluna doğru gitti, savaş alanının ortasında onu karşılayarak gururla kılıcını kaldırdı ve gözlerini ona dikti.

"Thornicus!" diye bağırdı Andronicus.

"THORNICUS!" diye bağırdı arkadaki adamları.

*

Andronicus, Yüksek Vatan'm bozguna uğramış şehirlerinde zafer yürüyüşüne geçti, kendi zaferiyle mest olmuştu. Yanındaki Thornicus verilen zararı inceliyordu. Andronicus, ona emrettiği gibi McCloud'un yaralılara bir bir giderek onları öldürmesini büyük bir zevkle izledi. Eti yaran çeliğin sesi havayı kesiyordu, McCloud mızrağını havaya kaldırıp atından eğilerek, eski halkını peşi sıra öldürüyordu.

Andronicus zaferini kabullenerek gülümsedi. Kıyım alanından daha fazla sevdiği bir şey yoktu. McCloud artık tamamen emrindeydi ve kendi halkına eziyet eden birini izlemeye bayılıyordu.

Yer göz alabildiğine cansız bedenle doluydu ve Rafi, iki adamıyla birlikte birinden diğerine çabucak geçip boğazlarına dalıyor ve kanları kuruyana kadar içiyordu. Şimdi birinin üstüne eğilmişti, durmak bilmeyen ziyafet

vücudunu titretiyordu. Bu gece doyacaktı.

Nihayet, olaylar Andronicus'un lehine dönmüştü, artık onu kimse durduramazdı.

Thor, babasıyla beraber ilerliyordu, onlarca general de arkalarındaydı. Şehrin en üst noktasına, dağların kenarına doğru ilerlediler. Oraya vardıklarında durup aşağıya baktılar.Önlerinde gözlerinin alabildiğine uzanan Halka'nın Batı Krallığı duruyordu. Onu kesen geniş yol ufukta kayboluyordu, Silesia yolu. Andronicus ordusunu bu yoldan aşağı yönlendirmek için sabırsızlanıyordu.
Thornicus'un kendi insanlarını öldürmesini izlemek bilhassa zevk veriyordu, başka hiç bir şey bu denli zevk veremezdi.

Fakat uzun bir savaş olmuştu ve güneş batıyordu. Andronicus gece için burada kamp kurup sabah ilerlemenin daha iyi olacağına karar verdi.

"Her yerde seni arıyordum," dedi bir kadın.

Andronicus döndü ve sinir bozucu McCloud kızını, Luanda'yı gördü.

Dönüp, dudağını büktü.

"Öyle mi?" diye sordu.

"Yakında Batı Krallığı'na gireceğiz. Benim bölgeme. Sana Thor'u getirmeme karşılık olarak buranın benim olacağına söz vermiştin. Şimdi savaş bitti, beni Kraliçe yaparak Kraliyet Sarayı'm emniyete almak için gerekli düzenlemeleri yaptığından emin olmak için buraya geldim."

Andronicus ona baktı, cüreti onu şaşkına çevirmişti. Sonra nihayet kafasını arkaya atarak gürültülü bir kahkaha attı. Gülmesini durduramıyordu, özellikle de Luanda'nın kibirli ifadesi şaşkınlığa ardından da utanca dönüşünce.

Luanda somurttu.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu. "Yakında Kraliçe olacak bir Kral'm kızıyla konuştuğunu unutma."

Andronicus atından inerek yavaşça ona yürüdü, hava gerilimden ağırlaşmıştı. Yanma gelerek bir eliyle gömleğinden tuttu ve tek hamleyle onu atından aşağı fırlattı.

Luanda, havada uçup yere yuvarlanırken çığlık attı, toz ve kire bulanmıştı.

Andronicus uzandı, saçlarından tutarak büyük bir parça kopardı.

Luanda çığlık çığlığa bağırdı, Andronicus, parçayı kafasının üstünde tutarak gülümsedi.

"Kafan küçük olduğu için şanslısın," dedi, "yoksa seni de 104 / 286

kolyeme eklerdim."

Andronicus adamlarına döndü.

"Bağlayın onu, saçlarının kalanını da kazıyın, kamp etrafında adamların eğlenmesi için gezdirin."

Luanda titreyerek çığlık attı.

"HAYIR! Bunu yapamazsın! Söz verdin! Söz verdin!

Onu tekmeleyip bağırarak sürüklediler, Andronicus zevkle bu sahneyi izledi.

Görünürden kaybolur kaybolmaz, hain MacGil, Tirus belirdi. Andronicus'a yaklaştı, yanında dört oğlu ve arkada onlarca askeri vardı.

Tirus ve oğulları Yüce Andronicus'a hitap etmeden önce en azından atlarından inip diz çökerek yere eğilme nezaketini gösterdiler.

"Bana ne haberler getirdin?" diye sordu Andronicus. "Kendrick, Erec, Bronson ve Srog bulundular mı? Onları hala öldürmedin mi?"

Tirus ona bakarken boğazını temizledi, eli ayağına dolanıyordu.

"Lordum, söz verildiği şekilde onları size teslim ettim ve adamlarınız savaşı kazandılar fakat korkarım kötü haberlerim var."

"Haberler mi?" diye sordu Andronicus. Kulağa iyi gelmemişti.

"Şey..." diye başladı Tirus,"bir şekilde...ııı...yani...Esir olmuşlardı, fakat bir şekilde.... gece kaçmışlar. Üzgünüm. Nasıl olduğunu bilmiyorum."

Andronicus suratını buruşturdu, içinde öfkenin yükseldiğini hissediyordu.

"Nasıl olduğunu bilmiyor musun?" diye sordu, kuşkulu.

"Efedim," dedi İmparatorluk kumandanı, ona yaklaşıp diz çökerek. "Adamlarım MacGil liderlerinin gece serbest bırakıldığını gördüklerini söylüyorlar- Tirus'un oğullarından biri yapmış."

Andronicus, gözlerini orada eğilmiş korkuyla titreyen Tirus'un dört oğluna çevirdi.

"Bu doğru değil, lordum!" diye bağırdı Tirus. "Oğullarım asla böyle bir şey yapmaz!"

Andronicus, Tirus'u görmezden gelerek öne geçti ve her birine baktı. En gençlerinin delici ela bakışlarında özel bir şey gördü, onda bir savaşçının ruhunun olduğunu anladı.

"Benden çok kıymetli bir şeyi aldın," dedi Andronicus, Tirus'a. "Ben de senden kıymetli bir şeyi alacağım. Oğullarından biri işimi görür."

Tirus şok olmuş korkuyla başını kaldırdı.

"Aman efendim?" diye mırıldandı.

"Bugün hangi oğlunun öleceğine karar ver," diye emretti Andronicus, Tirus'a.

O sırada oğullarını korumak için Andronicus'a saldırmaya gelen Tirus'un çektiği kılıcın metal sesi duyuldu.

Fakat Andronicus çok daha hızlıydı, öne atılarak Tirus'u boğazından tek eliyle tuttu ve havaya kafasının üstüne kaldırdı. Tirus küçük bir adam değildi ama yine de Andronicus onu bir bez bebek gibi tutmuştu.

Tirus kıpkırmızı suratıyla nefes almakta güçlük çekerek havada asılı duruyordu, Andronicus onu öyle tutarken hepsinin görmesini amaçlıyordu.

"Eğer birimiz ölecekse, o ben olmalıyım Lordum" diye bağırdı Tirus'un oğullarından biri.

Andronicus bu çocuğun hangisi olduğunu görmek için döndü, ela gözlü kıvırcık saçlı olan öne çıkıp orada gururla duruyordu.

Andronicus, Tirus'u yere bıraktı ve Tirus öğürüp öksürerek yerde kıvrıldı boğazını tuttu.

"Hayır, beni öldürün Lordum!" dedi diğeri.

"Benim hayatımı alın!" dedi bir başkası.

Üç erkek kardeş de öne çıkmış diğeri yerine kendisini öldürmesini istiyordu. Andronicus hangisini öldüreceğini tartarken gülümsedi.

"İlk teklif senden geldi," dedi Andronicus, gözleri belirgin olan çocuğa yaklaşırken.

Andronicus aniden kılıcını çekti, tek bir hareketle öne gelip Tirus'un diğer oğlunun, gözleri belirgin olanın yanında

Diğer oğullar dehşete düşüp çığlık atarken Andronicus gülümsedi.

"Ama bilmelisin ki asla ilk teklif getireni öldürmem."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Romulus güneş yükselirken tozlu yoldan aşağı ilerledi, askerlerinden bir düzinesi onu takip ediyordu, Kanyon'a gitmek için çöle doğru yol alıyorlardı. Atına binerken pelerinini tuttu, denemeye korkuyordu.

Önceki akşamın adakları başarılı geçmişti ve Romulus, Savaş Tanrısı'na kurban verdiği için memnundu. Kanyon'u geçecekti o kadarını biliyordu. Romulus, Halka'nın içinde sırtına kılıcını geçirirken gördüğünde Andronicus'un takınacağı ifadeyi hayal edince kalbi heyecanla doldu.

Doğu Geçişi nihayet görünmüştü. Bir köprü engin kanyonu, yeryüzündeki derin yarığı, Romulus'un daha önce gördüklerinden daha büyük olan bu yeri bir birine bağlıyordu. Girdaplı sis etrafında yükseliyor, sabah güneşinde farklı renkte ışıklar saçıyordu.

Romulus ve adamları kenara yaklaştıklarında atlarından inerek uçuruma yürüdüler ve elleri bellerinde sürüşten dolayı nefes nefese aşağı baktılar. Bu pelerinle sadece kendinin geçebileceğini biliyordu ama bir şekilde bir ihtimal Kalkan inmişse bu adamların da ona eşlik etmesini istemişti. Ordusunun ana bölümünü sahilde bırakmıştı. Planı, Halka'ya girip MacGil'i bulmak onu Kanyon'dan geçirerek Kalkan'ı indirmesini ve ardından tüm ordusunun işgalini sağlamaktı.

Bu arada, bu az sayıda adamı bir test olması için, Kalkan'ın inmiş olma ihtimaline karşı yanında getirmişti. Denemekle hayatlarını tehlikeye atacağını biliyordu ama hayatın değeri ona bir anlam ifade etmiyordu. Deneyini tamamlamak için tüm adamlarını memnuniyetle feda edebilirdi.

"Sen," dedi Romulus adamlarından birini göstererek.

Kendini işaret ettiğini anlayan askerin gözleri korkudan fal taşı gibi açıldı.Yine de hemen boyun eğdi. Atından indi ve Romulus'un yanma gitti. İkisi diğerlerinin önünde yürüyerek Kanyon köprüsünün girişine yaklaşıyorlardı.

Eşiğe geldiklerinde Romulus durdu.

Asker de durup döndü ve korkuyla Romulus’a baktı. Zar zor yutkundu, gözlerini kapayıp kendini hazırladı. Köprüye doğru yürürken yüzünü korumak için kollarını kaldırdı.

Aniden asker, korkunç bir çığlık attı ve vücudu eriyerek Romulus’un ayaklarının dibinde bir kül yığınına dönüştü.

Diğer adamlar nefessiz kaldılar.

Kalkan hala yerindeydi.

Romulus, pelerini omuzlarına attı ve sıkı sıkı tuttu. İşe yaraması için dua etti, aksi halde ayaklarının dibindeki yığına dönüşecekti.

Romulus derin bir nefes aldı ve Kanyon köprüsüne koca bir adım attı. Kendini hazırladı, irkildi.

Ayağını köprüye attığında Romulus şok olmuştu: işe yaramıştı. Başarmıştı. Köprüde pelerin sayesinde emniyetle duruyordu.

Yürümeye devam etti, adamlarından giderek uzaklaştı, köprünün diğer ucuna yalnız başına ilerlerdi. Kısa süre sonra Halka'nın içinde olacaktı.

Romulus, McCloud kırsalında dolaşırken bulduğu bir atı sürüyordu, yolun bir yerinde öldürülen bir İmparatorluk askerine ait olduğunu düşündü. Atı, köprüyü sapasağlam geçer geçmez Halka'nın McCloud tarafında bulmuştu ve o zamandan bu yana at üstünde batıya doğru, Andronicus'un kampının olduğunu zannettiği yere doğru gidiyordu.

Romulus'un ilk emri önceki patronuna, Andronicus'a pusu kurup onu öldürmek oldu bunun için de adamlarına ihtiyacı vardı.

Endişeli değildi. İmparatorluk'un kalabalık ordusu ondan Andronicus'tan korktukları kadar korkuyor, onun kadar saygı duyuyorlardı.

Ayrıca Andronicus'un vekili gibiydi: Romulus her ne emrederse, İmparatorluk adamları bunun bizatihi yüce kumandan tarafından verilen bir emir olduğunu var sayıyorlardı.

Romulus, karşılaştığı İmparatorluk askerlerinin onu takip ederek bu uğurda ona katılması konusunda onları ikna edebileceğine emindi. Onları kandırarak Andronicus'u devirmek için bizzat Yüce Konsey'den emir aldığını söyleyecekti. Burada, Halka'nın içinde kendine ait çok küçük bir ordu oluşturacak ve Andronicus'un adamlarını ona karşı kışkırtacaktı.

Romulus hiç durmadan sürdü, etrafındaki yıkımı görürken bu arazide kaç savaşın başlayıp bittiğini merak ediyordu. Burada, tüm hayatı boyunca dinlediği Halka'nın içinde olmak aslında çok garipti. Nihayet ona ait olanı, İmparatorluk güçlerinin hükümdarlığını almaya çok yaklaşmıştı. Kaderine doğru gittiğini hissediyordu.

Romulus bayırın tepesinde durdu ve aşağıda binlerce askerin dolandığı bir İmparatorluk alayı gördü. Bu alay Andronicus'un ana karargahı olamayacak kadar küçüktü, bunlar arkayı koruyan ön birlikler olmalıydı. Romulus dalgalanan İmparatorluk bayraklarını gördü ve kumandanı tanıyınca kalbi hızlandı.

Atını tekmeledi ve kırsala doğru dört nala gitmeye başladı, yamaçtan zarifçe geçerken işlerini bırakıp hazır ola geçen ve rütbesi fark etmeksizin selama duran İmparatorluk askerlerinin şaşkın bakışlarına aldırmadan hızla devam etti.

Yolu açtılar ve Romulus doğrudan kumandana doğru ilerledi. Andronicus'u öldürme uğrunda onları ikna etmek için en otoriter tavrını göstermek zorunda olduğunu biliyordu.

Romulus durunca kumandan döndü, gözlerinde korku dolu bakışlarla şaşırdı ve etrafındaki adamlarıyla beraber atından inerek Romulus'un önünde diz çöktü.

"Efendim geleceğinizden haberim yoktu," dedi. "Bilseydim, gelişiniz onuruna bir geçiş töreni hazırlatırdım."

Romulus atından indi, kaşlarını çatıp kasılarak ona doğru yürüdü. Romulus, rastgele seçtiği kumandanları belirli bir şema veya sebep gözetmeksizin öldürmesiyle çok iyi tanınıyordu ve bu general Romulus'u görünce beti benzi atmıştı.

Romulus bir adım mesafede durdu ve kükredi: "Yüce Konsey tarafından gönderildim. Bir karara varıldı. Andronicus öldürülecek. Ben de İmparatorluk kuvvetlerinin yeni Üstün Kumandanı olarak atandım."

General ona baktı, şok olmuş, ağzı açık kalmıştı. Romulus bu bilgiyi sindirmesine fırsat vermedi.

"Adamlarını hemen harekete geçir ve benimle hareket et," diye ekledi Romulus. "Andronicus kuvvetlerine karşı savaşıp onu devirmek için yola çıkıyoruz."

"Ama efendim..." dedi general, tökezledi, kesinlikle ne yapması gerektiği hakkında bir fikri yoktu. "Biz böyle bir emir almadık. Andronicus'u öldüremeyiz.... o bizim kumandanımız!"

Romulus keskin bir hamle yapması gerektiğini biliyordu. Öne adım atarak iki eliyle generali tuttu ve kendine çekti, yüzüne o kadar yakın durdu ki neredeyse öpüşeceklerdi. Kaşlarını çatarak adama baktı, yüzü öfkeden titriyordu.

"Bunu son kez söyleyeceğim," diye hırladı Romulus. "Artık Üstün Kumandan benim. Benimle aksi halde muhatap olursan seni öldürür ve yerine yeni bir general atarım. Anlıyor musun?"

General yutkundu.

"Evet, Üstün Kumandan."

Romulus generali yere fırlattı ve dönüp askerlerin yüzlerini inceledi, göz göze gelmekten çekinerek hepsi hemen bakışlarını eğdiler.

"BENİ TAKİP EDİN!" diye bağırdı Romulus, atma binip topukladı ve yoldan aşağı inmeye başladı.

Kısa süre sonra arkasından gelerek emrini yerine getiren 113 / 286

binlerce askerin atlarının sesini duydu. Korkunç bir savaş çığlığı yükseldi, Romulus'un yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu.

Ordusu tamamdı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gwendolyn buzun kenarında durarak merakla aşağıya baktı; aşağıda serili bu fantezi diyarına inanmayan gözlerle bakıyordu. Gördüğü şey donmuş bir harikalar diyarıydı, mor, menekşe, pembe, her çeşit renk yumuşak tonlarda parlıyor, küçük yükseltilerden milyonlarca nokta yansıyordu. Bir kar fırtınasından sonraki güne benziyordu, donmuş bir sessizlik ve huzur içinde her şey parlak ve son derece durgundu. Engin ve kuvvetliydi, ışık ve buz çölü alabildiğine uzanıyordu.

Argon'un aşağıda bir yerlerde, tuzağa düşmüş olduğunu duyurmuyordu, onu kurtarmak hiç bu kadar baskın bir arzu haline gelmemişti.

Krohn yanında sızlandı ve Gwen bakınca Alistair, Steffen ve AberthoHa beraber beşinin de titrediğini, soğuğun kemiklerine işlediğini, yolculuktan bitkin düştüklerini gördü. İnsan burada zaman ve mekan mevhumlarını yitiriyordu, Gwen sanki yıllardır Dipdünya'da yürüdükleri hissine kapıldı. Gwen, bayırın kenarında durduklarında Argon ile ilgili bir işaret görmeyi umarken bunun yerine önlerinde engin başka bir arazi uzanıyordu. Yolculuklarının burada sona ereceğini umuyordu ama şimdi sadece başında oldukları hissi hakimdi.

"Bunun sonu yok," diye gözlemledi Steffen, Gwen'in yanında durup önüne bakarak.

"Buz Tepeleri," dedi Aberthol, gözleri hayretle açılmıştı. "Hayatım boyunca buraları görebileceğim aklıma gelmezdi."

Gwen şaşırmış bir halde: "Burayı biliyor musun?" diye sordu.

Aberthol kafasını salladı.

"İçe işleyen büyülü bir yer. Zamanda durmuş bir yer. Tanrıların bile girmeye cesaret edemeyeceği bir yer. İnsanın ruhunu tuzağa düşüren bir yer. Büyüye meydan okuyan bir yer."

"Fakat burası tam olarak nasıl bir yer?" diye sordu Alistair, o da hayret içinde bakakalmıştı. "Bir çöl değil, şehir değil. Görünüşe göre burası... bir hiçlik."

"En azından kar ve rüzgar durdu," diye gözlemledi Steffen. "En azından önümüzü net olarak görebiliyoruz."

"Göründüğü gibi değil," dedi Aberthol. "Burası bir yanılsama dünyası."

"Argon burada mı?" diye sordu Gwendolyn.

Aberthol yavaşça kafasını salladı.

"Bunu bilmenin bir yolu yok."

"Sadece tek yolu var," diye cevapladı Gwen. "Bunu kendimiz bulursak."

Aberthol kafasını salladı.

"Aşağıya bakın. Eğim çok dik. Tamamen buz. Buradan kesinlikle aşağı inemeyiz. İnsek bile bu yer çok tehlikeli. Asla geri dönemeyebiliriz. Buraya gelmek hataydı ama zararın neresinden dönersek kardır. Artık geri dönmeliyiz."

"Fakat bir yolu olmalı-" diye söze başladı Gwendolyn.

Daha sözünü tamamlayamadan bir çatlama sesi geldi ve 116/286

Hepsi sırt üstü düşerken çığlık attılar ve buzlu eğimden aşağı doğru kaymaya başladılar. O kadar hızlı kayıyorlardı ki Gwendolyn nefes alamıyordu, kayarak ilerlerken dünyası dönüyor, buz kollarını sıyırıyordu. İnişlerini yavaşlatacak tek bir şey olmadan,hızları artarak metrelerce kaydılar. Gwen düşüşünü yavaşlatmak ya da durdurmak için bir şeylere, her hangi bir şeye tutunmak için çırpındı fakat hiç bir şey yoktu. Yanındaki Krohn dört patisiyle abanıyor ve

kendini durdurmaya çalışıyordu ama nafile. Önce diğerleriyle beraber kafa üstü kaydı, hepsi çaresiz çırpınıyordu. Gwen, ölümlerine doğru kayıyorlar gibi hissediyordu.

Dibe yaklaşırken Gwen kendini beyaz bir duvara çarpmak için hazırladı. Ellerini yüzüne götürerek duvara çarpınca darbenin etkisiyle paramparça olacağını düşünüyordu.

Gwen çığlık attı, duvara çarptığında nefesi kesildi fakat çok büyük bir rahatlamayla acı duymadığını hissetti. Hissettiği tek şey yumuşak, ıslak soğuğun tüm vücuduna nüfuz ettiğiydi. Gwen bir buz tepesine değil kar yığınına çarptıklarını ve diğer taraftan çıktıklarını fark etti. Gözleri kamaşmıştı ve donuyordu, tüm vücudu karla kaplıydı ama yara almamıştı.

Gwendolyn şok içinde vadinin dibinde öylece otururak baktı ve diğerlerinin de şaşkınlıklarını gördü.

"İyi misin?" diye sarsılmış görünen Aberthol'e sordu.

Aberthol bir kaç defa gözlerini kırptı, vücudunu kontrol etti ve kafa salladı. Steffen ve Alistair'in de iyi olduklarını hatta Krohn'un yürümeye başladığını gördü. Korkutucu bir yolculuktu ama başarmışlardı. Karar onlar adına verilmişti.

Yavaşça her biri önce dizlerinin üzerine geldi sonra ayağa kalktılar. Gwendolyn döndü ve yamaca baktı, indikleri dik uçurumu gördü ve buradan sağ çıktıklarına zar zor inanabildi. Oraya tekrar tırmanmayı hayal bile edemiyordu.

"Görünüşe göre burada kaldık," dedi Steffen.

"En azından iniş için bir yol bulduk," dedi Alistair.

Gwendolyn döndü ve önündeki araziye baktı. Burada, buz tepeleri daha geniş ve azametli görünüyordu. Sanki binlerce deve hörgücü gibi araziyi işaretleyerek etrafa yayılmışlardı, hepsi farklı bir renk yayıyor, parlıyor ve çok güzel görünüyorlardı. Bu yer o kadar yabancıydı ki Gwen buradan ne bekleyeceğini bilemiyordu.

"Şimdi nereye?" diye sordu Steffen.

"İlerlemekten başka bir yol yok. Önümüzde uzanan yolu takip etmeliyiz," dedi

Gwendolyn.

"Ama önümüzde bir yol yok," dedi Aberthol.

"O zaman kendi yolumuzu çizmeliyiz," diye cevap verdi Gwendolyn.

Yola koyuldu, tepelerle dolu arazide yürümeye başladı, grup onu takip etti. Hepsi buz tepelerinin arasında ileriye doğru hareket ediyorlardı, bu garip araziyi geçerlerken hepsi huzursuzdu.

Bu yerin derinliklerine doğru ilerlediklerinde Gwendolyn içine artarak düşen şüpheleri hissetti ve yeniden tüm bu yolculuğun baştan beri kötü bir fikir olup olmadığını merak etti. Argon burada mıydı? Burada olsa bile, onu bulabilecekler

Kör edici rüzgar ve kar durmuştu ve en azından gökyüzü görünür haldeydi, Gwendolyn bunun için şükrediyordu. Yalnız yaraları ve şişlikleri vardı, tüm vücudu ağrıyordu ve soğuk kemiklerine işlemişti, yürümekten bitap düşmüştü. Ne kadar dayanabileceklerinden emin değildi. Nihayetinde kamp kurmak ve ıssız yerde bir ateş yakmak zorundalardı. Bunun mümkün olup olamayacağını bilmiyordu, hepsinin donarak öldüğüne, bu kapana kısılan ruhların vadisinde sonsuza dek kaybolacaklarına dair kafasında imgeler görüyordu.

Bu karanlık düşünceleri kafasından atmalıydı, dikkatini bir şekilde başka bir şeye yöneltmeliydi.

"Bana bir hikaye anlat," dedi yürürlerken Steffen'a dönerek, dişleri soğuktan birbirine çarpıyordu. Kafasını soğuktan, tehlike çanlarından alabileceği her hangi bir şeyi çaresizce duymak istiyordu. Bazen hikayelerin en az gıda ya da su veya ısı kadar besleyici olduğunu fark etmişti.

"Bir hikaye mi leydim?" diye sordu Steffen, onun da dişleri birbirine çarpıyordu.

Gwen kafasını salladı, söz söyleyemeyecek kadar üşüyordu. "Ne olursa," dedi.

Sessizce yürümeye devam ettiler, botları buzu eziyordu, o kadar uzun süre sessiz kalmışlardı ki Gwen, Steffen'm cevap verip vermeyeceğini merak etti.

Sonra nihayet Steffen başladı:

'Ben gençken," dedi, "bir savaşçı olmayı arzuluyordum. Tıpkı 119/286

diğer çocuklar gibi. Elbette vücudumu göz önünde bulundurursak bunun oluru yoktu. Benimle dalga geçerlerdi. Onların vücuduna, boyuna, gücüne ve görünüşlerine sahip değildim, hiç biri bende yoktu. Bir savaşçı profiline uymuyordum ve beni eğitim için kabul etmiyorlardı. O yüzden bunun yerine ebeveynlerim ailenin hizmetkarı olmama karar verdiler."

Steffen içini çekti.

"Hepsine hizmet ettiğim yıllar çok zordu. Fakat bu özümü bozmadı. Gün sona erdiğinde, herkes için çalıştıktan, onlara hizmet edip temizliklerini bitirdikten sonra, herkes uykuya dalıp da yapacak bir şey kalmayınca ailem beni denetleyemezdi. Dışarı kaçar, ay ışığı altında tepelerde dolaşırdım, en güzel sopaları bularak bir yayım olduğunu hayal ederdim. Oranın marangozu, iyi bir adamdı; diğerleri gibi kaba değildi, bana nasıl yapılacağını öğretti. Yaptıklarımdan etkilenmişti ve zamanla bana dükkanından daha iyi parçalar vermeye başladı ben de gittikçe daha iyi yaylar yaptım.

“Çok geçmeden, kasabadaki en iyi yayları yapar oldum, marangoz bile bu kadarını yapamıyordu. Meğer bu konuda yetenekliymişim. Bana oklar verdi, kendi kendime öğrendim. Her gece ay ışığında, köyümüzdeki en iyi atışçı olana kadar çalıştım. Bir süre sonra sadece köydeki değil bölgedeki en iyi okçu olmuştum.”

Steffen yeniden içini çekti.

“Tabii ailem bu konuda hiç bir şey bilmiyordu, onlara söyleyemezdim. Benimle dalga geçer veya bana hiç inanmadıkları için bu uğraşımı elimden alırlardı. Ama bir gün yayım keşfedildi.”

Steffen sessizleşti, dudaklarını büzerek bakışlarını eğdi; Gwen bu hikayenin ona acı verdiğini görebiliyordu. Sessizlik devam ederken botlarının altındaki buz çıtırdıyordu ve Gwen devam edip etmeyeceğini merak etti.

Nihayet kafasını kaldırdı ve donuk gözlerle buzlara baktı, sanki doğrudan geçmişine bakıyordu.

“Yay yatağımın altındaydı,” diye devam etti Steffen, “ bir şekilde erkek kardeşlerimden biri onu buldu. Herkese kime ait olduğunu sordu ve hepsi bana baktı. Beni onu çalmakla suçladılar. Annem beni köyümüzdeki kaleye götürerek, boyunduruğa alınmamı istedi marangoz duyup benim yaptığımı

açıklayana kadar. Ailem kuşkuluydu. Benim her hangi bir şey yapabileceğimi düşünmüyorlardı.

“Kardeşlerim yayı benden alarak ispat etmemi, kullanabileceğimi göstermemi istediler. Seve seve kabul ettim ama kardeşlerim elimden kaparak önce kendilerinin denemesi konusunda ısrar ettiler. Hepsi de hedeflere beceriksizce attılar ve kaçırdılar. Sıkıldıkları zaman bana verdiler. Tek bir atışla onlardan iki kat uzağa gönderdim ve vuramadıkları hedefi tam on ikiden vurdum.

“Babam beni alkışlayacağı yerde, hiddetlendi. Öne geldi, yayı aldı ve bacağıyla ikiye kırdı. Kırdığı zaman çıkan sesi hatırlıyorum. Sanki kırılan kalbimin sesi gelmişti, ruhum acıdı.”

Steffen iç çekti ve Gwen’e döndü.

“Ruhum o zamandan beri acıyor, leydim. Size rastlayana kadar, hayatımda ikinci şansı elde edene kadar bu böyle oldu, sonra tekrar ruhumun canlandığını hissettim. Ancak sizinle tanıştıktan sonra yayımı kullanmaya başladım.”

Gwendolyn'in kalbi Steffen’ın hikayesini dinlerken kabardı; aklı soğuktan, yorgunluktan, her şeyden sıyrıldı. İçini yakan şefkat hissiyle beraber gurur duydu. Bir şekilde kendini buldu- en azından çektiği acıda. McCloud’un ellerindeyken hissettiği acısını, buna nasıl tahammül ettiğini ve ruhunun sonsuza kadar buna nasıl katlanacağını düşündü. İnsanların senden bir şeyleri nasıl çalabileceklerini, seni kırmak için ellerinden gelenin en iyisini nasıl yaptıklarını düşündü. Ama eğer sen izin vermezsen seni kıramazlardı. Eğer yeterince dayanırsan, günün birinde biriyle karşılaşırsın, tek bir kişi bile olsa seni olduğun gibi gören ve insanlığa duyduğun inancı ve ruhunu yenileyen biriyle.

“Teşekkür ederim,” dedi Gwendolyn.

Bu garip dünyanın içinde iyice derinlere ilerleyip yürümeye devam ettiler, buz tepelerinin arasında dolanarak gidiyorlardı; aniden Gwen bir hareket fark etti. Göz ucuyla fark ettiği bu hareketi görünce durdu, sanki buzun üzerinde bir şey kayarak gidiyordu.

“Gördünüz mü?” diye sordu diğerlerine.

Diğerleri yanında durdular ve hepsi önlerindeki ovaya buz tepelerinin arasına

baktı.

“Ben bir şey görmedim,” dedi Alistair.

Fakat Krohn aniden hırlamaya başladı, tüyleri kabarmıştı, adımlarını dikkatle atarak öne ilerlediğinde Gwen haklı olduğunu, bir şey görmüş olduğunu anladı. Uzun ve beyaz bir şeydi, tepeler üstünde kayarak ilerliyordu. Etrafına baktı ve ilk kez korktuğunu hissetti.

“Belki de yanlış gördünüz” diye ekledi Aberthol fakat bir başka yaratığın, tepeler arasında kayarak onlara doğru geldiğini gördüğünde konuşmayı kesti. Bu, vücudunun uçlarında ayrı ayrı iki, ortada da bir tane olmak üzere üç kafası olan kocaman beyaz bir yılandı. Yılan U şeklindeydi ve garip bir şekilde sürünüyordu.

Yılan onlara doğru gelirken Steffen yayını, Gwendolyn hançerini çekti.Krohn hırlayarak saldırıya geçti.

Yılan da aynı hızda kayarak görünürden kayboldu ve farklı bir yöne ilerledi.

“Bu da neydi?” diye sordu Gwen.

“Hiç bir fikrim yok,” dedi Aberthol.

“Her ne ise,” diye ekledi Steffen, “hiç dost canlısı görünmüyordu.”

Bir anda başka bir tane göründü. Sonra bir tane daha.

Çok sayıda yılan onlara doğru geliyorsonra hepsi son anda geri dönüp başka yöne dağılıyorlardı. Sürünürken pullarının buz üstünde çıkardığı ses Gwen’i ürpertti.

“Bize saldırmıyorlar,” diye gözlemledi Alistair.

“Bizden korkuyor gibiler,” dedi Steffen.

“Ya da bir şeyden kaçıyor gibiler,” dedi Aberthol.

“Neyden kaçıyorlar?” diye sordu Gwen.

Birden çok korkunç bir sarsıntı duyuldu sanki yer sallanıyordu. Başta Gwen,

deprem olduğuna emindi.

Fakat aniden, gözü önünce kocaman bir buz tepesi paramparça oldu ve içinden on beş metre uzunluğunda ve genişliğinde tamamen beyaz, görünüşe göre buzdan olma devasa bir canavar çıktı. Vücudunun önünde omurgası duruyordu ve her bir omurunda parlayan kırmızı bir göz duruyordu. Kollarında da aşağı yukarı inip çıkan gözler vardı ve her parmağın ucunda jilet keskinliğinde dişlere sahip on tane ağız açılıp kapanıyor ve onlara doğru havayı ısırarak geliyordu.

Bir adım daha yaklaşınca yer sarsıldı. Gwen, canavar dişlerini ona uzatarak eğilince tökezledi, çok hızlı hareket ediyordu. Bir an sonra öleceğini biliyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Reece, Krog'a omuz verdi; diğer omzuna da O'Connor girdi. Grup Kanyon'un dibindeki bu garip dünyanın bilinmeyen vahşiliğine doğru daha derinlere giderken, ikisi ona yürümesinde yardım ediyorlardı. Güneş ışığı, burada büyüyen garip ağaçların turkuaz ve turuncu yaprakları arasından zayıfça yayılıyordu; Reece boynunu geriye attı ve yukarı baktı; girdaplı sislerin arasından Kanyon duvarlarının muazzamlığını gördü; gökyüzüne kadar uzanıyordu, inanılmaz bir yüksekliğe sahiplerdi. Bu yer büyülü görünüyordu. Reece bu kadar uzağa geldiklerine, bu kadar derine inmelerine inanamıyordu, tekrar çıkmayı başarabileceklerini merak ediyordu.

Daha da önemlisi, etrafını incelerken Kılıcı bulup bulamayacaklarını merak etti. İz veya işaret ya da takip edecek her hangi bir şey yoktu; Kılıç her yerde olabilirdi. Çamura benzer maddenin içinden yürüyordu, madde botlarına yapışıyordu, bu yer garip yaratıkların sesleriyle doluydu. Reece burada, kendi bölgesinin içinde, bambaşka bir evren gibi Halka'nın iki yanını bölen böyle bir dünyanın, bitki ve hayvanlar aleminin varlığını hiç hayal etmemişti. Burada, yer yüzünün derinliklerinde ne tür yaratıkların yaşabileceğini merak etti. İnsanların olup olmadığını da.

"Şimdi ne olacak?" diye hepsinin akıllarında dolaşan o yakıcı soruyu sordu O'Connor, bu garip yerde Kılıca dair bir belirtiyi ararken.

"Sonsuza dek burada dolaşamayız," dedi Serna. "Kılıcın nereye gittiği hakkında hiç bir fikrimiz yok."

“Bir düşünün, “ dedi Reece, “fazla uzakta olamaz. Tam köprünün ayağındaki Kanyon duvarından aşağıya indikkaya köprünün tam altına saplanmıştı. Bu köprü geçişinin altındaki alana yakından bakarsak ona rastlarız. Tek yapmamız gereken Kanyon’u bir uçtan diğer uca geçmek.”

"Ama köprüyü buradan göremiyorum bile, sen?" diye sordu Elden.

Reece diğerleri gibi yukarı baktı, girdaplı sislerin arasında köprüye ait hiç bir işaret yoktu.

"Bizim doğrudan aşağı indiğimizi var sayıyorsun," dedi Indra Reece'e. "Ama inmedik. Ayaklarımızı sokabileceğimiz yerleri takip ederken düzensiz bir iniş yaptık. Belki de artık köprünün altında bile değiliz."

Reece, konuşmaya devam ederlerken karnında bir boşluk hissetti, acaba haklı mıydı? Belki planı kötüydü ve Kılıcı bulmaya düşündüğünden çok daha uzaklardı.

Çamurda bata çıka yürümeye devam ederlerken, birden şiddetli bir kükreme geldi, Reece'in tüyleri diken diken oldu. Hepsi yollarında durup kılıçlarının kınını tutarak korkudan açılmış gözleriyle birbirlerine baktılar.

"O da neydi?" diye bağırdı Serna.

"Görünüşe göre yalnız değiliz," dedi Indra, silahını çeken ilk kişi olarak. Kılıcın metal sesi havada fark edilir bir tını bıraktı.

Kükreme yeniden duyuldu, yeri aynı şiddette salladı. Reece'in endişesi arttı, duydukları ses muazzamdı ve kızgın bir şeye ait gibiydi.

"Her ne ise," dedi Elden, "silahlarımız pek işe yaramayacak gibi görünüyor."

Kükreme üçüncü kez duyuldu, hepsi bir adım geriye farklı yönlere dağıldılar, hangi yönden geldiğini anlayamıyorlardı. Hepsi bir yöne dönerek gevşek bir daire oluşturdular.

Reece sisi izlerken, içinden yavaşça kocaman ve korkunç bir canavar çıktı. Bu, parlak kırmızı, kalın pullarla kaplı, iki ayağı üstünde duran yaklaşık on beş metre uzunluğunda, şişkin kaslara sahip bir canavardı. Uzun kollarında kapmaya hevesli, ıstakozunkine benzer pençeler vardı, kafasının tamamını

ağzı oluşturuyordu, tek bir çene açılıp kapanırken ustura keskinliğinde sıra sıra dişleri ortaya çıkarıyordu.

Kafasını geriye atarak kükredi, dar gözleri öfkeyle çatılmıştı ve ağzında adımlarca öteye çıkan ve yeniden içeri giren uzun bir dili vardı.

Reece dehşet içinde yukarı baktı, diğerlerinin paniklediğini gördü. Kılıcını çekti, Elden da çekince, Krog boşlukta kalarak tökezledi ve dizlerinin üstüne çöktü. Diğerleri de kılıçlarını hazırlarken O'Connor da yayma davrandı.

"Pek mutlu görünmüyor," dedi Indra alay ederek.

Canavar yeniden kükreyerek Reece'in düşündüğünden çok daha hızlı bir şekilde öne doğru bir kaç adım attı; bir kolunu aşağı indirerek Reece'in kaburgalarını kırıp onu havaya uçurdu. Reece havada uçtuktan sonra bir ağaca çarparak dallarını kırdı ve döne döne çamurlu zemine çarptı. Reece yanına döndü, kaburgaları ağrıyor, başı dönüyordu, arkasına

baktı.

Canavar çıldırmıştı, öfkeyle diğerlerine saldırıya geçti. O'Connor, kendinden beklenen şekilde kaskatı durdu ve yayını çıkararak çok sayıda atış yaptı.

Fakat oklar yaratığa zarar vermeden pullarından sekerek yere düşüyordu. Yaratık güçlü pençeleriyle uzanarak O'Connor'ın yayını ikiye böldü. Diğer pençesiyle de O'Connor'ı ikiye bölmeye davrandı. O'Connor hemen yolundan çekildi-- ama yeterince hızlı değildi. Yaratık kolunu yardı, O'Connor kan her yere saçılırken acıyla bağırdı.

Indra da pes etmedi: arkaya uzanıp hançerini canavarın kafasına fırlattı. Hedefi tutturmuştu ama hançer bir çeşit kalkandan yapılma gibi görünen canavarın kafasından sadece sekti. Dönüp bağırarak Indra'ya doğru geldi, çenesini, Indra'nın elini ısırmak için açmıştı.

Elden öne atılıp baltasını kaldırdı ve tüm kuvvetiyle yaratığın bileğini kesti. Pençesine savurduğu vuruş pençesini sarstı ama pullar o kadar sertti ki Elden'm güçlü baltası bile ona zarar veremedi. Elden sadece kendini yaratığın öfkesine maruz bırakmış oldu. Yaratık döndü ve pençesini Elden'm burnuna indirerek çığlık atmasına ve sırt üstü düşmesine sebep oldu.

Hızını alamayan canavar diğer pençesini de gazabına maruz kalan Elden' doğru indirdi.

Conven bir savaş çığlığı atarak kılıcıyla saldırıya geçti ve yaratığın karnına kılıcını soktu. Fakat bir çizik bile oluşmadı, yaratık döndü çenesini açtı ve kılıcı ısırarak sanki kibrit çöpünü kırar gibi ikiye böldü.

Reece darbenin gücünden sıyrılıp ayaklarının üstünde durarak 128/286

canavara karşı atağa geçti, bu sefer açıkta kalan sırtını hedef aldı. Pençelerini Conven'a doğru indirip göğsüne saplamaya hazırlanırken, Reece yaratığın sırtına çıkıp kılıcını yaratığın omurgasına soktu.

Nihayet Reece, yaratığın yumuşak karnını bulmuştu. Kılıç sonuna kadar battı ve yaratık korkunç bir sesle çığlık attı. Arkaya uzanıp Reece'i pençesiyle yakaladı, kafasının üstüne kaldırarak havaya fırlattı.

Reece yeniden havada o denli hızlı uçuyordu ki nefes bile alamadan yüz üstü çamura vurdu. Fırlatılmıştı ve kaburgası kırılmış gibiydi.

Reece arkasını döndü ve canavarın ona yaklaştığını bulanık bir biçimde gördü. Çaresizce izliyordu, ayağını yukarı kaldırıp onu öldüresiye ezecekti. Ustura keskinliğindeki ağzı ayağının tabanındaydı, tüm arkadaşları baygın, hareket edemeyecek haldeydi ve çenelerin yüzüne doğru geldiğini görürken çok kısa bir süre sonra hayatının sona ereceğini biliyordu.

Son düşünceleri: ölmek için ne korkunç bir yer, oldu.

ON ALTINCI BOLUM

Thornicus küçük kayıkta oturuyordu, tek başına tanımadığı bir bölgede denize açılmıştı. Etrafına bakındı, tanıdık bir şeyler aradı ama burası son derece yabancıydı. Evden çok uzakta, dünyanın öbür ucunda olduğunu ve asla geri dönemeyeceğini hissetti. Hayatı boyunca bu kadar yalnız hissetmemişti.

Thor pruvaya doğru eğildi ve sulara baktı, ona doğru bakan bir yüzle karşılaştı.

Bu onun yüzü değildi, babasınınkiydi.

Andronicus.

"Thornicus," dedi bir ses.

Thor geriye yaslandı ve güneşe baktı, bulutların arkasından çıkıyordu. Gözlerini kıstığında önünde koca bir uçurum ve zirvesinde bir kale gördü, güneş arkasında parlıyordu. Gökyüzünde dar, taştan bir köprü oraya doğru, döne dolana uzuyordu. Thor uzandı fakat sanki bir dünya uzaklıktaydı.

"Thorgrin, bana gel," dedi bir kadın sesi.

Thor bir elini güneşe doğru siper etti ve uçurumun kenarında bir kadının parlayan mor bir ışık etrafında durduğunu gördü. Ellerini uzatmıştı, avuçları yandaydı ve onu çağırdığını hissediyordu. Annesi olduğunu biliyordu.

"Anne," dedi, ellerini ona uzatıp, ulaşmaya çalışarak.

"Thorgrin," diye cevapladı. "Sen benim de oğlumsun. Soyumuzda hak iddia etmen sana bağlı. Babanı seçebilirsin— veya beni seçebilirsin. Sen her ikimizdensin. Unutma. Hiç birimiz diğerinden daha güçlü değil. Seçme özgürlüğün var. Babanı seçmek zorunda değilsin. Sen baban değilsin. Sen ben değilsin. Eve gel. Gerçek evine gel. Seni bekliyorum."

Thor ayağa kalkmaya çalıştı ama sıkışmış hissediyordu; aşağı baktığında bacaklarının kayığa zincirle bağlı olduğunu gördü.

"Anne," diye bağırdı, boğazı kurumuş, sesi çatlıyordu. "Yapamıyorum. Özgür kalamıyorum. Bana yardım et."

"Dene," dedi. "Gücün var. Kanma: gücün var senin."

Thor tüm gücüyle zincirlerini kırmayı denedi. Bunu yaparken de yavaşça çatırdayan ahşap sesini duyuyordu. Ayaklarına soğuk suyun geldiğini gördü ve aşağı baktığında kayığın dibinde bir delik açıldığını fark etti.

Aniden içine düştü, diklemesine battı, bağırarak karanlık, dondurucu soğuğa gömüldü; sular etrafını çevirmiş, onu okyanusun derinliklerine çekiyordu.

Thor nefes nefese uyandı. Dik oturarak etrafına baktı, terlemişti; kendini toplamaya çalıştı. Etrafında yerde uyuyan askerleri gördü ama onları tanıyamadı.

Her şey çok karmaşıktı: bunlar İmparatorluk askerleriydi. Onlarla ne işi vardı?

Soğuk bir rüzgar esti ve Thor aşağı baktığında, çakılların ve pasağın içinde soğuk ve sert zeminde diğer tüm askerlerle birlikte yattığını gördü. Hala zırhı ve botları üstündeydi; doğruldu, rüyasını hatırlamaya başlamıştı. Kuru bir

Thor kafasını ovuşturdu, zihni bulanıktı, netleşmeye çalıştı. Döndü ve yakınında Rafi'yi gecenin ortasında oturup ona bakarken gördü, sarı gözleri başlığının içinde parlıyordu. Rafi garip bir melodi mırıldandı, Thor bunun düşüncelerini işgal ettiğini, beynine girerek özgür kalmayı imkansız kıldığını hissetti. Devam eden mırıldanma onu yuttu. Thor bunu duyduğunda tek düşünebildiği babasına olan yükümlülüğü oluyordu. İmparatorluğa olan sadakat yükümlülüğü.

Thor ayaklarının üstünde doğruldu, zırhı içini sıkıyordu, kafasını sallıyor, anlamaya çalışıyordu. Gecenin karanlığına bakarken Halka'yı gördü. Fakat bildiği Halka değildi. Burası vatanı değildi. Halka'nın yabancı bir bölgesindeydi. Gözlerini topraklara diktiğinde artık evini değil de işgal edilecek bir yer görüyordu. Ezilip geçilmesi gerekli bir yer.

Thor etrafına baktı: etrafını çevreleyen durgun gecede, binlerce İmparatorluk askeri derin uykudaydı ve kamp ateşinin korları parlıyordu. Tekrar netleşmeye başladığını hissetti. Andronicus'un oğluydu. İmparatorluk varisiydi. Babasına büyük bir borcu vardı.

Thor gözünün ucuyla ani bir hareket gördü, kör karanlık gecede tek bir hareket. Yalnız giden bir asker, karanlıkta kayarak ilerliyor, asker sıralarını geçiyor ve bir kaç adım ötedeki en büyük çadıra doğru ilerliyordu.

Andronicus'un çadırına.

Gölge hızla koşarken, Thor izledi, yanında bir şey tutuyordu. Daha yakından bakınca bunun uzun ve keskin olduğunu, meşale ışığı altında parıldadığını gördü. İşte o zaman Thor anladı: adam bir hançer tutuyordu. Gecenin içinden sessizce

sürünerek çadıra ilerleyen bu adam bir katildi. Thor'un babasını hedef almıştı.

Thor hemen harekete geçerek kampa doğru koştu, katili durdurmaya davrandı.

Katil, kapıda bekleyen iki askere atılıp tek kelime bile etmelerine izin vermeden

sessizce boğazlarını kesti. Sedasız bir biçimde ikisi de yere düştü. Sonra Andronicus'un çadırının kapısına yöneldi.

Thor onlardan sadece bir kaç adım gerideydi, katilin ayaklarının dibinde bitti. İçeri girdiğinde, Thor katili babasının sadece bir adım gerisinde, hançerini sırtına saplamak üzere havaya kaldırdığını gördü. Andronicus orada, yatağında hiç bir şüphe duymadan yüzü koyun yatıyordu, öldürülmek üzere olduğundan habersizdi.

Thor hemen harekete geçerek bileğine uzandı, sapanım alıp taşı yerleştirdi ve tüm gücüyle savurdu.

Taş katilin boynuna isabet ederek derine gömüldü. Katil, hançeri havadayken , Andronicus'tan sadece biraz uzakta dondu kaldı. Sonra tökezleyerek yanma yüzü koyun düştü, hançer kimseye zarar vermeden yanma düştü.

Ölmüştü.

Andronicus yerinden zıpladı, gözleri panik içindeydi, aşağı baktı ve katilini gördü. Dikkatle incelediğinde, onu öldürmeye ne kadar yaklaştığını fark etti.

Andronicus yavaşça dönerek Thor'a baktı. Bir süre sonra Thor'un ne yaptığını anladı. Korku ifadesi yerini hayranlığa, minnete bıraktı. Thor, daha önce onda bu ifadeyi hiç görmemişti.

Andronicus kalktı ve yavaşça Thor'a yaklaştı.

"Oğlum," dedi uzanıp Thor'un omzuna elini koyarak. "Bu gece hayatımı kurtardın."

Thor babasına baktı, gururluydu. Geçmişte, Andronicus'un dokunuşları onu kızdırırdı ama şimdi bu hoşuna gitmişti. Bu babasının dokunuşuydu. Hep sahip olmak istediği babasının.

"Her oğulun yapacağını yaptım," diye cevap verdi Thor.

Andronicus yavaşça kafasını salladı ve imrenerek Thor'a baktı.

"Seni gerçekten çok hafife almışım," dedi. "Sen benim sadece en iyi askerim değilsin. Sen artık hiç sahip olamadığım oğlumsun. Bundan böyle sonsuza kadar

yanımda olacaksın. Bunu biliyor musun?"

Thor, Andronicus'un gözlerine bakarak cevap verdi: "Bundan daha fazla istediğim bir şey yok, baba."

"Bana uzun uzun bak, Thornicus," dedi. "Kim olduğumu görüyor musun? Yüzümü, boyumu, cildimi, boynuzlarımı. Ben her zaman böyle değildim. Bir zamanlar senin gibiydim. Baban gibi. Kardeşlerim gibi. Diğer hepsi gibi bir MacGil. Ama değiştim. Dönüştüm. Bir yemin ettim ve karanlık büyülerin güçlerini kabul ettim, bir tören düzenlendi. Şeytani ruhun içime girmesine, beni dönüştürmesine izin verdi. Irkımı, görünüşümü değiştirmesine izin verdim ve karşılığında hayal bile edebileceğimden daha fazla güç bahşedildi. Bu kutsal bir törendi. Sadece seçilen az kişiye dönüşme ve böylesi güçlere sahip olma ayrıcalığı verilir."

Andronicus yoğun hislerle gözlerine baktı.

"Bugün ne kadar değerli olduğunu ispatladın. Bu savaşlar sona erdiğinde, sen de benim gibi dönüşeceksin. Boyuma, ırkıma, cildime döneceksin. Benimki gibi boynuzların olacak. Bu zavallı insan ırkını geride bırakıp tıpkı baban gibi olacaksın."

Thor'un gözleri parladı, zihni bulutlanmıştı, minnet duygusu içinde sel olmuştu.

"Bunu isterim, baba," diye cevap verdi. "Bunu gerçekten çok isterim."

Mycoples İmparatorluk gemisinde, onu sıkıştıran Akron ağının altında top şeklini almış yatıyordu. Üzüntüden boğulacak gibi, altında sallanan okyanusla geminin nazik yükseliş ve inişini hissederek sadece tek gözü aralık duruyordu. İmparatorluk askerlerinin cümbüşlerini, içmelerini, kutlamalarını ve bir ejderhayı alt etmekten duydukları mesti gördü. Vurdukları, dürttükleri ve bıçakladıkları yerlerden dolayı tüm vücudunda ağrılar hissediyordu.

Dışarıya, oturdukları yerin ötesine baktı ve Tartuvian denizinin göz alabildiğine uzanan sarı renkli sularını gördü. Mycoples tekrar gözlerini kapadı ve tüm bunların bitmesini istedi. Doğduğu topraklara, ejderhalar diyarına geri dönebilmeyi ve grubuyla yeniden bir arada olabilmeyi diledi. Dahası, Thor’un yanında olmayı arzu ediyordu. Fakat Thor’un ondan çok uzakta, bir başka yerde yittiğini biliyordu. Bir zamanlar bildiği Thorgrin artık yoktu.

Mycoples, askerlerin onu İmparatorluğa götürüp, eğlence olarak kullanacaklarını, İmparatorluk askerlerine hava atmak için göstereceklerini hissediyordu. Hayatı boyunca zincire vurulacağını, işkence yapılacağını ve bir ürün gibi teşhir edileceğini hissediyordu. Şu an son bir savaş kuvvetiyle savaşıp onuruyla ölmeyi diledi. Binlerce yıldır bunun için, yakalanıp insanlar tarafından tutsak edilmek için hayatta kalmamıştı. İnsanlara çok yaklaşmaması konusunda uyarılmıştı, bir hata edip kendini korunmasız bıraktı. Thor'a olan aşkı onu zayıflattı, savunmasız kıldı; şimdi de bunun bedelini ödüyordu.

Fakat her şeye rağmen Mycoples onu hala seviyordu ve onun için yine aynısını yapardı.

Mycoples bitkinlikten, vücuduna batan ağdan ve tüm vücudunda oluşan yaralardan dolayı ağırlaşan gözlerini kapattı, sadece buradan uzakta olmayı diledi.

*

Mycoples, gürültülü bir sesle uyandırıldığında, ne kadar zamandır uyuduğunu bilmiyordu. Bu ses, dolu yağar gibiydi ve tüm vücudunun ıslandığını hissediyordu.

Yukarı baktığında geminin Yağmur Duvarı'na girdiğini gördü. Birden bire doğrudan üstlerine boşalan yoğun bir yağmur duvarının içine battılar. Bir şelaleden geçiyor gibilerdi.

İmparatorluk askerleri panikleyerek, geçiş sırasında güverte tırabzanlarını sıkı sıkı tuttular. Ses sağır edici hale gelmişti. Mycoples memnundu, yağmur onu serinliyordu, günlerdir kavrulmuş pullarından buharlar çıkıyordu. Suyun vuruşu bir an için de olsa onu sıkıntılarından uzaklaştırdı.

Yavaşça diğer tarafa geçtiler.

Mycoples gözlerini açtı ve Kızıl Deniz'in kırmızı sularına girdiklerini gördü. Askerlerin, İmparatorluğa giden en kestirme yolu seçtiklerini anladı, Sis Adası'nın etrafından gideceklerdi.

Bir an için umut dalgasına kapılınca kalp atışları hızlandı. Kendi grubuyla Sis Adasından defalarca geçmişti. Burası olağan üstü savaşçıların eviydi. Ayrıca daha önemli bir şeye de ev sahipliği yapıyordu: haydut ejderha: Ralibar.

Mycoples Ralibar’la yüzyıllar öncesinde bir kez karşılaşmıştı. Münzevi bir hayatı vardı ve diğer ejderhalardan farklıydı. Kendi soyundan hazzetmiyordu; fakat insanlardan daha çok tiksiniyordu. Eğer geçecek olurlarsa ve Ralibar onun bu durumunu görürse belki yardımına gelirdi. Ondan hoşlandığı için değil de insanlardan nefret ettiği için. Belki serbest kalmasına bile yardım ederdi.

Mycoples ne yapması gerektiğini biliyordu: Geminin Sis Adası’ndan bir şekilde geçmesini sağlamalıydı. Etrafından geçmelerine izin veremezdi. Bu gemiyi doğrudan adaya sürdürmeliydi. Ada kayalıklarında parçalatmalıydı.

Mycoples gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Deniz havasının pulları arasında dolandığını, sahip olduğu kalan gücünü toplarken vücudunun titrediğini hissetti. Ona binlerce yıldır rehberlik eden Ata Olanlar’a seslenerek son bir iyilik istedi. İçinde toplaması için güç talep etmedi. Savaşma gücü bile istemedi.

Bunun yerine sadece rüzgarın ona cevap vermesini istedi. Gökyüzünün. Okyanusun. Kadim, iptidai ruhuyla hepsini çağırdı, ona bu son iyiliği bahşetmelerini istedi. Rüzgarın esmesini, dalgaların yükselmesini, göğün kararmasını istedi. Hepsine, ataları adına, hepsinden önce bu dünyaya gelmişlerin adına emretti. Burada ilk ejderhalar vardı. Ejderhaların doğaya emretme hakları bakiydi.

Mycoples gittikçe derinden nefes aldı, ısındığını, yavaş yavaş rüzgarın dönüşünü hissetti. Dalgalar yükselmeye, çarpmaya başladı, gemi devinim kazandı, havaya yükseldi. Rüzgar kuvvetlendi ve kısa süre sonra güneş saklandı, gökyüzü karardı.

Bir an sonra, gemi devasa dalgalarla beraber yükseliyor tekrar üstüne yapışıyordu, korkunç akıntılar onları sürüklüyordu. , Gökyüzünde şimşekler çaktı, rüzgar sağır edici hale geldi. O kadar yüksek sesliydi ki canlarını kurtarmak için etrafında koşuşan tüm İmparatorluk adamlarının seslerini bile bastırdı. Bazıları gemiden düştü. Hepsi gemiyi kontrol etmeye çalışıyorlar ama başaramıyorlardı: gemi rotasından sapmaya V. başlamıştı.

Doğruca Sis Adası’na yol alıyordu.

Mycoples koca mor gözlerini açtı ve memnuniyetle dışarı baktı, ufukta giderek yaklaşıyordu.

Bir rüzgar uğultusunun ardından, yalnız bir ses yükseldi, ufukta çok uzaktan bile

kulağa çalan bir çığlık yankısı gibi bu ses gökyüzünü doldurdu.

Mycoples kendi kendine gülümsedi. Bu sesi tanıyordu.

Bununla doğmuştu. Tüm hayatı boyunca bununla büyütülmüştü.

Bu bir başka ejderhanın çığlığıydı.

Selese ve Illepra gece gündüz giderek sonsuz gibi görünen Halka'nın tepelerini ve ovalarını aşıp, Reece için Doğu Geçidi'ne ilerlediler. Selese'nin aklında yolculuk boyunca tek bir şey vardı, başka hiç bir şey düşünemiyordu. Çok çetin bir yolculuk olmuştu, görünmemek, savaş alanlarından ve asker gruplarından kaçınmak için uzun yolu tercih etmişlerdi. Görünmemek adına karanlık ormanlardan dik yamaçlardan geçmişlerdi ki buralardan, fark edilmekten daha fazla korku duymuştu.

Fakat her şeye değmişti. Selese, Reece'i kurtarmak için cehennemin dibine bile giderdi. Bir de sanki onu kurtarmaya ihtiyacı varmış gibi, sanki tehlikedeymiş gibi hissediyordu. Çıktığı bu tehlikeli görev göz önüne alındığında olmalıydı da.Kader Kılıcı her neredeyse, ölümün hep arkasından geldiğini biliyordu.

Oraya zamanında varabilmek, içinde olabileceği her türlü tehlikeden Reece'i kurtarabilmek için zamanında oraya varmak için dua etti. Yapamayacak olsa bile, olmak istediği başka bir yer yoktu.

Neredeyse hiç durmamıştı, kasları yorgunluktan güçsüz düşmüştü, zor nefes alıyordu; Illepra da yavaşlamamıştı. Illepra onun kız kardeşi gibi olmuştu, buraya kadar onunla geldiği için hissettiği minnet duygusuyla boğuluyordu. Bu yolculuk için ikisi de hayatlarını tehlikeye atmıştı.

Açık yollardan kaçınmak için şimdiye kadar ellerinden geleni yapmışlardı, yolculuklarının son ayağında geldikleri bu

noktada bundan kaçış yoktu.Artık açık bir araziden, doğuya giden tek, çorak bir yoldan başka bir şansları yoktu. Ağaçlar yerlerini kayalara, kayalar çamurlara bıraktıktan sonra engine, çorak bir çöl karşılarına çıktı. Doğu Geçişi artık uzak değildi.

Selese’i rahatsız eden tek problem ıssızlığın ortasındaki bu açık yolda kendilerini ifşa ediyor olmalarıydı.Yalnız başlarına seyahat eden iki kadın çok bariz görülüyordu. Son derece rahatsızdı. Her yönden gelebilecek pusu ihtimali nedeniyle tüyleri diken diken geziyordu. Halka tarumar olmuştu, ordular ordulara karşı savaşıyordu. Bu ordular bile kendi aralarında bölünmüşlerdi. Şu an kanun ve düzeni olmayan, suçlu gruplarının önü kesilmeyen kanunsuz, karmaşa içinde bir haldeydi. Reece’e çok hızlı ulaşmaları gerektiğini biliyordu.

Bir dönemeçten döndükten sonra Selese ve Illepra aniden durdular. Önlerinde yolu engelleyen kocaman düşmüş bir ağaç vardı. Bu ağacın oraya, ıssızlığın ortasına nasıl geldiğini merak etti.

Bir ses duydu ve arkasına bile bakamadan tuzağa düşürüldüklerini biliyordu.

Arkalarında bir kayanın arkasından çıkan dört asker durdu, hepsi yapılı ve iriydi, tıraş olmamışlardı, elden ele bir şarap tulumunu dolaştırarak içiyorlardı. Zırhlarından gördüğü kadarıyla bunlar Silesialıydı. Kendi soyundandı. Rahatlaması gerektiğini biliyordu.

Fakat yapamadı: sarhoşlardı ve gözlerinde şehvetle iki kadına bakıyorlardı. Ana ordudan çok uzaktaydılar, eskimiş zırhlarına, üniformalarındaki yırtıklara daha yakından bakınca bunların çölde yaşayanlar olduklarını anladı. Bunlar

kendi insanlarına ihanet eden omurgasız, kaba askerlerdi. Kötünün de kötüleriydi.

“Sizin gibi iki güzel hanım nereye gidiyor böyle?” diye sordu liderleri, dördü de onlara yaklaşırken.

Selese’in atı huysuzlandı, gidecek bir yer olmayınca kısıtlanmıştı. Kalbi ağzında atıyordu, bunu nasıl atlatacaklarını merak ediyordu. Illepra’nın ona gergin baktığını gördü ve onun da rahatsız olduğunu anladı.

“Bizler de tıpkı sizin gibi Silesialıyız,” diye bağırdı Illepra. “Kraliyet ordusuna hizmet veriyoruz. Şifacıyız. Lütfen geçmemize izin verin. Halletmemiz gereken önemli bir iş var.”

“Öyle mi?” diye sordu bir adım öne çıkarak. Atların dizginlerini tuttu, diğeri de Selese’in atınınkini.

“Bizler de tıpkı sizin gibi Silesialıyız,” diye tekrarladı Illepra, sesi titriyordu.

“Ah, Silesia,” dedi alay ederek. “Halkımız için hissettiğimiz aşk da ne sonsuzdur.”

“Siz çölde yaşayanlarsınız,” diye bağırdı Selese, sesi daha karanlık, daha otoriterdi, önündeki insanları kınar gibi ve daha az korku dolu geliyordu. “Aşağının da aşağısısınız.”

Diğerleri kaşlarını çattı ama liderleri kahkaha atarak başını salladı, onu inceliyordu.

“Bense akıllının da akıllısı derdim. Bizler hayatta kalanlarız, hayattan bir gün daha çalanlarız. Göremediğimiz, dokunamadığımız, hissedemediğimiz şövalyelik denen sahte

bir şey için savaşmayız. Neden bir başkasının savaşına girelim?”

“Bu sizin Halka’nız,” diye cevap verdi Selese kararlı sesiyle. “Bu sizin savaşınız.”

“Benim savaşım hayatta kalmakla- veya en yüksek fiyatı veren için savaşarım. Fakat sizi yeterince dinledim.”

Hızlı bir hamleyle uzandı ve Selese’in gömleğinden tutarak onu aşağı çekti.

Selese atından aşağı uçarken çığlık attı, yuvarlanıp sertçe yere düştü. Illepra’nın da atından çekildiğini gördü.

Bir asker ikisini de tutarak ayaklarından çekerken diğer iki asker onları çevreledi. Liderleri eğildi, yüzü Selese’inkine değmek üzereydi, o kadar yakındı ki çopurlarını görebiliyor nefesinin kokusunu duyabiliyordu. Çenesindeki tıraşı gelmiş kıllar yanağına sürtünüyordu.

“Bugün şanslı günümüz,” dedi. “İki güzel at ve eğleneceğimiz iki güzel kızımız var.”

“Meşhur Silesia’nız için üzülmeyin,” dedi bir diğeri, “orayı uzun zaman göremeyeceksiniz.”

Güldü, diğerleri de ona katıldı.

“Çok büyük bir hata yapıyorsunuz,” dedi Selese, sesinde kendine güven duyuluyordu. “Reece’i, Kral MacGil’in en küçük oğlunu bulmak için bu yolculuğa çıktım. MacGiller acımasız ve asil bir klandır. Eğer bize zarar verirseniz, yaptıklarınızı öğrenir ve hepinizi öldürürler.”

“Ne yaptığımızı öğreneceklerini kim söyledi?” diye sırıtarak cevap verdi.

Liderleri bir hançer çıkararak Selese’e doğru havaya kaldırdı.

Selese çabucak bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Açıkça görülüyordu ki bu adamlarla mantık çerçevesinde konuşmanın imkanı yoktu. Kansızlardı ve kullanabileceği silahı yoktu.

Aniden Selese’in aklına bir fikir geldi. Riskliydi ama işe yarayabilirdi.

Selese, yavaşça elini çantasına soktu ve dokunarak bir şişe sıvıyı bulana kadar eliyle içinde gezindi. Parmaklarıyla alarak avcuna sakladı.

Birden bire ifadesi değişti, lidere gülümsedi, tatlı ve tahrik edici bir tonla: “Sen ne dersen onu yaparım. Aslında dediklerini yapmak benim için bir zevk olur. Bence çok çekici bir adamsın.”

Liderleri geriye giderek ona şaşkınlıkla baktı.

“Yalnız istediğim tek bir şey var,” diye ekledi. “Önce öp beni. Dudaklarını dudaklarımda hissetmek istiyorum. Gerçek bir adamın, gerçek bir savaşçının dudaklarını istiyorum.”

Asker ona baktı, aklı karışmış, mutluluktan şaşırmıştı. Diğerlerinden biri öne çıkıp adamın sırtını sıvazladı.

“Gördün mü, mantıklı konuşunca dinliyorlar,” dedi. “Her zaman dinlerler.”

Liderleri kocaman gülümsedi ve gömleğini temizleyerek 144 / 286

ellerini saçlarına götürdü, üstüne çeki düzen verdi.

“Böyle daha iyi,” dedi.

“Selese ne yapıyorsun?” diye sordu Illepra, aklı karışmıştı.

Fakat Selese onu görmezden geldi. Bir planı vardı.

Esnermiş gibi yaptı, elini ağzına götürerek şişeyi içine yerleştirdi.

Öne eğilip askerin yüzünü tutup onu öptü. Dudaklarını dudaklarına bastırdı.

Bunu yaparken ufak şişeyi adamın ağzına geçirdi. Sonra uzanıp ağzını kapalı tuttu.

Asker ona baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, direnmeye çalıştı.

Fakat çok geçti, her iki elini de kaldırarak ağzını sıkı sıkı tutuyor, onu ağzındaki şişeyi ısırmaya zorluyordu. Yüzünün kırmızıya dönüşünü, boğazındaki damarların şişmesini izledi. Uzanıp, boğazını tuttu, nefes alamıyordu ve kısa süre sonra dizlerinin üzerine düştü ve çöktü.

Ölmüştü.

Tabii ki ölecekti. Şişede Karapapatya vardı- taşıdığı en ölümcül zehirdi.

Diğer üç asker kafaları karışmış halde baktılar, Selese anlamalarına fırsat vermedi.

Çantasına uzanarak, suyla karıştırılınca etkili - ama toz 145 / 286

formda gözlere kaçtığında ölümcül- sarı toz Apoth’u aradı. İki avuç dolusu aldı.

“Seni küçük cadı!” diye bağırdı biri, hançerini çekip üstüne saldırırken.

Selese, avuç dolusu tozu gözlerine fırlattığında, asker çığlık attı. Sonra öne çıkarak diğer elindeki tozu iki askerin gözlerine fırlattı.

Hepsi çığlık atarak sırt üstü düştüler, kıvranırlarken ağızlarından köpükler çıkıyordu.

Kısa süre sonra hepsi ölmüştü.

Sessizlik içinde, Illepra ona baktı, şoktan ağzını kapatamıyor, neler olup bittiğini anlayamıyordu.

Selese dönüp ona baktı, elleri titriyordu ama güçlü ve kararlıydı. Bunu kendi adına yapabilir miydi bilmiyordu ama Reece'i düşünmek onu daha güçlü yapmıştı.

"Hadi gidelim," dedi atma binerken. "Reece'i bulma zamanımız geldi de geçiyor."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Kendrick arazide yol alırken Erec, Bronson ve Srog yanında, özgürlüğüne kavuşmuş binlerce asker de arkalarından geliyordu, hepsi yeniden özgürdü. İmparatorluk kampından kaçtıklarından beri tüm gecedir at sürüyorlardı, hiç yavaşlamamışlardı, aralarına mümkün olduğunca çok mesafe koymak istiyorlardı.

Şimdi, nihayet şafak söküyordu. Çok uzun ve çetin bir gece olmuştu. Kendrick, Erec, Bronson ve Srog binlerce askerini serbest kılmış, tutsak efendilerini katletmiş ve İmparatorluk askerleri daha uyurlarken uzaklaşmışlardı. Gecenin ortasında kalabalık İmparatorluk askerleriyle tam kadro bir kargaşanın içine girmek istememişler bunun yerine çabucak ve gizlice hareket ederek, yollarına çıkan birlikleri öldürmüşlerdi. Atlarını ve silahlarını alarak kaçmışlardı. Bir başka gün kendi şartlarına göre savaşmak istiyorlardı.

Burada, krallığın McCloud tarafında, Bronson araziyi biliyordu, iyi bir şekilde onlara kılavuzluk etti. Kendrick, onları İmparatorluksan maharetle saklamada, gerektiğinde ise küçük gruplarla saldırmalarında eşsiz bir kılavuzluk hizmeti veren Bronson'a sahip oldukları için şanslı olduklarını biliyordu. Değiştirdikleri iki taktik vardı ve şimdi yeni bir strateji geliştirme zamanıydı: tüm İmparatorluk ordusuyla yüzleşmek yerine daha küçük birimleri kendi sayılarına denk olması için yaklaşık bin kişilik olanları-bularak yeniden çekilmeden önce daha küçük savaşlar çıkaracaklardı. Sayıca o kadar azlardı ki, bunu başarmanın tek yolu uzatacakları bir gerilla savaşı olacaktı. Dağlarda kalacak, Yüksek Topraklarda iyi saklanacak, ölümcül bir savaş gücü olarak bir yılan gibi stratejik saldırılarda bulunup sonra geri çekileceklerdi. Sayıları ve güçleri denk olmayabilirdi ama İmparatorluktu bekletmek için gereken iradeye sahiplerdi.

Bronson'ın önderliğinde yolculuğa devam ettiler. Dik bir yolu dönerek onları Yüksek Toprakların üst tarafına doğru götürdü. İmparatorluksun eski yolunu takip ederlerken, sırayla her McCloud köyündeki yıkım dalgalarına şahit oluyorlardı. Sonunda yol belirli bir zirvenin üstünde sona erdi.

Hepsi atlarını yavaşlatıp durdular.

"Yüksek Vatan," diye bağırdı Bronson, işaret ederek.

Bu noktadan, uzak zirveden, Kendrick sıradağlar arasından Yüksek Topraklardın en tepesinin ucuna yerleşmiş, Halka'nın Doğu ve Batı Krallıkları arasında kalan küçük McCloud şehri Yüksek Vatan'ı görüyordu. Şafakta bile Andronicus'un işgal kuvvetleri seçiliyordu. Ateşlerinin hala tüttüğünü gördü, şehir boyunca mızrakların ucundaki esir kafalarını seçti, belli ki çok yakın bir zamanda McCloud'ları burada katletmişlerdi.

Şehrin etrafında bine yakın adam kamp kurmuştu, içeridekilerin sayısını tahmin etmek zordu. İmparatorluk ordusunun tamamı mı yoksa bir bölümü müydü söylemek güçtü.

"Bu şaşırabileceğimiz ana şehir olabilir," dedi Kendrick.

"Yüksek Vatan küçüktür ama Yüksek Topraklar'ın zirvesinde stratejik bir konuma sahiptir," dedi Bronson. "Andronicus'un burayı alması çok mantıklı. Buradan doğrudan aşağı inildiğinde Batı krallığına gidilir, yollar tüm yönlere ayrılır. McCloud direnişini kırmak ve Batı Krallığı'na son bir saldırı

gerçekleştirerek Halka'yı zapt etmek için ilk durağı burası olmalı."

"Fakat Andronicus içeride mi?" diye sordu Srog. "Yanında kaç adam var?"

Hepsi incelediler ama söylemek zordu.

"Bu riskli olabilir," dedi Bronson. "Belki dağlarda saklanıp saldırabileceğimiz daha küçük bir grubu beklemeli ya da daha küçük bir şehri seçmeliyiz."

Kendrick kafasını salladı.

"Daha fazla beklemeyeceğiz," dedi. "Son günlerimiz olabilir bunlar. Bir daha kimsenin beni tutsak almasına müsaade edemem. Eğer öleceksek başımız dik ölürüz. Şimdi saldıralım!"

"Seninleyim!" dedi Erec, kılıcını çekerek.

"Ben de !" dedi Bronson.

"Öyle olsun!" dedi Srog.

Hepsi atlarını topukladılar ve Yüksek Toprakların kenarından yollarına devam

ederek dik dağ yollarından dolanıp Yüksek Vatan'a doğru ilerlediler. Şafak sökerken çoğu İmparatorluk askeri uykudaydı, belki de şaşırtmaca avantajını kullanabiliriz diye düşündü Kendrick. Belki bu şehri alarak kaleleri yapabilirlerdi. Belki de eğer yeterince beklerlerse Gwendolyn, Argonla beraber dönerdi. Ve belki de, bir ihtimal, olaylar lehlerine dönebilirdi.

Öyle olmasa bile, hayata gelme amaçları buydu: ihtimallere 149 / 286

karşın savaşmak, düşmana asla boyun eğmemek, sadece davaları için savaşmak, ihtimaller imkansız gibi görünse de. Kendrick'e hayatında güzel bir ayrıcalık tanınmıştı: silahlanması bahşedilmişti. Hepsine bu hak teslim edilmişti.Tüm sahip oldukları buydu. Hayatta kaldığı sürece bunu kullanmaya niyetliydi.

Yüksek Vatan'm küçük kalesinin siperlerinden bir İmparatorluk borusu öttü, ardından biri, sonra bir diğeri. Aniden, yüksek, demir kale kapısı açıldı ve yüzlerce İmparatorluk askeri onlara doğru saldırıya geçerken görüldü. Uyumuyorlardı, hazırlardı ve bekliyorlardı.

Yine de Kendrick gürültülü bir savaş çığlığı kopardı ve daha hızlı saldırıya geçti, dövüşmeye, yoluna kim çıkmaya cüret ederse onu öldürmeye hazırlanmıştı.

Fakat yaklaştığında, İmparatorluk askerleri görünür olduğunda, kapıdan saldıran özellikle bir suratı gördü, kanını donduran bir surat. Kılıcını indirmesine, ağzını şaşkınlıktan açık bırakmasına ve neredeyse attan düşmesine sebep olacak tek bir yüz.

İşte, orada, onu karşılamaya hazırlanan, kılıcını havaya dikmiş, kardeşi gibi bildiği adam geliyordu.

Bu Thorgrin'di.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Thornicus babasının yanında atını sürüyordu, Rafi ve McCloud arkalarındaydı.Yüksek Vatan'ın kapılarından çıkarak düşmanı ezmeye hazırlanan binlerce askere önderlik ediyorlardı. Thor baktı, zırhlarını kuşanmış ve zar zor fark edilen bayrağı sallayan binlerce askerin onlara doğru geldiğini gördü. Yaklaştıklarında Thor'un bir yanı bir zamanlar yakinen bildiği zırhı, Halka'nın Batı Krallığının,Gümüş'ün ve MacGillerin zırhını fark etti. Thor'un

aklı bir anlığına karıştı, bir zamanlar yan yana mücadele verdiği bu insanlara neden saldırdığını merak etti.

Zihni çabucak karıştığı gibi,, daha güçlü olan bir başka yanı, babasının düşmanlarını ezmeye doğru gittiğini, babasını önce öldürebilecekleri öldürmeye gittiğini ona hatırlattı. Thornicus enerjiyle dolup taştı, düşmanın tamamını öldürmeye, Andronicus'a ya da İmparatorluk'a zarar veren her kim olursa ona engel olmaya kararlı olduğunu hissetti.

Hala yaklaşık bir kilometre ötede olan MacGil askerlerine doğru saldırıya geçti, kılıcını çekti, orduya önderlik ederek sahip olduğu her şeyiyle saldırmaya hazırlandı.

Fakat aniden, arkasından bir boru korosunun sesi duyuldu, Andronicus ve diğerleri dönüp omuzları üzerinden baktılar. Thor da. Bu sıkıntılı bir sesti, Thor döndüğünde gördüğü manzara aklını karıştırdı: yüzlerce İmparatorluk askeri dönüp aksi istikamete saldırıya geçiyordu. Uzakta, arkalarında, farklı tabura ait binlerce İmparatorluk askeri ellerinde meşaleler, Yüksek VatanTn bayırlarına doğru saldırıp şehri ateşe vermeye başlamışlardı.

"Neler oluyor, efendim?" diye Andronicus'a seslendi McCloud, diğerleri gibi aklı karışmış bir halde.

Andronicus da şaşkın görünüyordu ama sonra ufku izleyince gözleri tanıdık birini gördüğünde kısıldı.

"Romulus" dedi tahmin edercesine." Generalim bana ihanet etmeye gelmiş."

Binlerce împartorluk birliği onlara arkadan saldırarak şehre akın ediyordu. Arkalarında Romulus'un adamları ve önlerinde MacGiller olmak üzere iki ordu arasında sıkıştırılmışlardı.

Andronicus hiddetle bağırdı, iç çekişmesini yaşadı ve nihayet atını döndürdü.

"Yüksek Vatan'ı kurtarmalıyız!" diye bağırdı Andronicus. "MacGilleri bırakın! Romulus'a saldırın!"

Andronicus atını topuklayarak keskin bir dönüş yaptı, Thornicus ve diğerleri de onu takip ederek İmparatorluk askerlerine bu iç savaşta saldırmaya hazırlandılar.

Thornicus arkasını döndüğünde omzunun üzerinden arkaya, uzağa baktı; MacGillerin Yüksek Vatan için saldırıya devam ettiklerini gördü. Fakat bu artık Thor'un uğraşacağı bir şey değildi; babasının emrini yerine getirmeliydi. MacGillerle başka bir gün savaşırlardı.

Thor babasıyla birlikte atını sürerek kılıcını havada tuttu. O ve Andronicus yan yana gidiyorlardı, babasıyla sürmek ona iyi geliyordu. Birlik içindeydiler, savaşta beraberlerdi, dünyayı birlikte karşılamaya hazırlardı, tıpkı bir baba-oğul gibi.

Yamaçtan aşağıya birlikte inerek Romulus'un adamlarını hedef aldılar, yarı yolda karşılaştıklarında silahlardan çıkan korkunç sesler yükseldi. Binlerce savaşçı, birbirlerine karşı bodoslama bir savaşın içine daldılar, başlangıcı yapan, savaşa ön safta giren Andronicus oldu. Koca savaş baltasını kaldırarak havada savurdu ve eski liderine doğru gelen Romulus'a fırlattı. Romulus da baltasını savurdu ve ikisi, koçlar gibi birbirlerine kilitlendi, ikisi de eş güçteydi ve ikisi de diğerini öldürmeyi her şeyden çok istiyordu.

Thor, Romulus'un kumandanını hedef aldı, kumandan kalkanını kaldırdı ama pek işe yaramadı. Thor'un hamlesi çok güçlüydü ve kalkanı ikiye böldü. Kumandan karşı saldırı için kılıcını kaldırdı ancak Thor çok hızlıydı. Saldırmaya devam etti ve bir başka hamleyle adamın karnını yararak, öne tökezleyip yüzü koyun çamurun içine düşmesine sebep oldu.

Çarpışan metal sesleri Thor'un kulaklarını dolduruyordu, binlerce asker karşı karşıya savaşıyordu. Hiç biri Thor kadar var gücüyle savaşmıyordu. İnsanları yarıyor, hamleleri savuşturuyor, batıp çıkıp dört tarafta dolanıyor, ona karşı hamle yapmaya yetecek kadar hızlı davranamadan onlarca adamı aşağı alıyordu. Tek kişilik bir ordu gibi adamları katlediyor, sağdan ve soldan askerleri düşürüyor, kargaşayı Andronicus lehine temizliyordu.

Thor'un çabaları sayesinde iki eş değer birlik arasındaki rüzgar değişti. Bugün hiç bir İmparatorluk askeri diğer askerlere karşı savaşacağını beklemediğinden, Romulus başta şaşırtmaca ve hız faktörleriyle avantaja sahipti. Fakat Thor bu işin üstesinden tek başına gelerek, Yüksek Vatan'ı almak için gittikçe daha çok sayıda gelen Romulus'un adamını püskürtüyordu.

Romulus ve Andronicus dirsek dirseğe savaşıyorlar, koca

savaş baltalarını birbirlerine doğru çarparken metalin yükselen sesi duyuluyordu,

güç için savaş veren iki koç gibilerdi. Andronicus, Romulus'tan çok daha uzundu ama Romulus daha geniş yapılıydı ve Thor'un daha önce hiç görmediği bir güce sahipti. Onları izliyorlardı, iki dağ gibi, ikisi de diğerine teslim olmaya niyetli değildi.

Yaralı bir asker, Andronicus'un atının arkasına düştü, Andronicus'un atı tökezleyerek dengesini kaybetti, denge kaybı Romulus'a küçük bir avantaj sağladı. Andronicus'un baltası bir anlığına indi, o kısacık an Romulus'un darbe indirmesi için yeterliydi. Omzuna sert bir vuruş yaparak Andronicus'u atından aşağı düşürdü.

Romulus hiç zaman kaybetmeden atından indi ve baltasını iki eliyle havaya kaldırıp Andronicus'un açıkta kalan kafasına indirmeye hazırlandı.

Thor'un kalbi sıkıştı, atından atlayarak Romulus ölümcül darbesini indiremeden onu yerde yuvarladı. Bir kaç adım geriye düştüler ve etraflarındaki askerler can verirlerken ikisi çamurda yuvarlanarak güreşmeye başladı.

Nihayet Romulus, üstünlük kazanıp yuvarlandı ve Thor'u üstünden attı. Belinden bir hançer çıkararak Thor'un boğazına doğru hedef aldı; her şey Thor daha kendini savunamadan çok hızlı gelişmişti.

Andronicus göründü ve Thor'a zarar vermeden hemen önce hayatını kurtararak Romulus'un elindeki bıçağı etkisiz hale getirdi.

Andronicus sonra Romulus'un kafasına baltasını savurdu fakat Romulus yoldan çekildi ve balta çamura saplandı.

Bir boru duyuldu ve gökyüzü oklarla karardı. Romulus'un adamları her yönden düşüyor, acı içinde bağırıyordu. Yetişen , Andronicus'un takviye kuvvetlerinden atılan oklarla sayısız adam yere düşüyordu. Savaşın seyri değişmişti.

Romulus'un adamları geri çekilmeye başladı. Olanları gören Romulus, Andronicus'a daha fazla meydan okumadı bunun yerine kalabalığa dalıp atını buldu, hızla topuklayıp dönerek kalan adamlarla beraber kaçtı.

Thor'u yerde gören Andronicus, yeniden hayatını kurtardığını hatırladı ve kalbi bir kez daha ona karşı şükranla doldu.

Uzanıp oğlunu yerden kaldırdı.

Thornicus babasının elini tutarak, babasının da kendi hayatını kurtardığını fark etti. Orada el ele, baba oğul, biri diğeri için hayatını tehlikeye atarken öylece durdular. Andronicus Thor'a saygiyla baktı ve Thor da aynı şekilde karşılık verdi. Nihayet Thor hayatı boyunca özlemini duyduğu babasını bulmuştu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Romulus kaçan adamlarla beraber bayır aşağı, Yüksek Vatan'dan uzağa, çileden çıkmış bir biçimde at sürdü. Daha önce hiç bir savaşı kaybetmemişti ve bu düşünceyle uzlaşamıyordu. Alt edilmişti. İlk planını uygulamalıydı, bir MacGil bulup, Kanyon'u geçerek tam orduyla saldırıya geçmesi gerekirdi. Bunun yerine çabuk ve acele bir ölüm tercih etmişti. Çok cesur, çok kendine güvenli davranmıştı. Amatör bir kumandanın hatasını yapmıştı ve bundan dolayı kendinden nefret ediyordu.

Romulus bir çok yönden başarısızlığa uğramıştı. İlk planı, gece Andronicus'a suikast düzenlemek üzere birini göndermiş ama bir şekilde başarısızlığa uğramıştı. İkinci planı, adamlarını şafak vakti üstüne salarak Andronicus'un bilmediği, yeni sahip olduğu fırtına hızına maruz bırakmak ve onu bıçaklayıp çabucak öldürmekti. Sayıca az olduklarını biliyordu ama, onu çabucak öldürürse bunun fark etmeyeceğini düşündü; kalan tüm İmparatorluk adamları doğal olarak hemen onun emir altına gireceklerdi.

Şimdi geriye dönüp baktığında bunun aceleci ve ihtiyatsız bir karar olduğunu ve beklemesi gerektiğini anlıyordu. Önce Kalkan'ı indirmeli sonra da tam güçle saldırmalıydı. Zafer kestirmeleri sevmezdi.

Romulus, ne kadar yakınlaştığını ve onu en çok neyin hayal kırıklığına uğrattığını kafasında döndürdü durdu. Andronicus'u neredeyse haklıyordu ve eğer Thornicus olmasaydı kesin öldürmüştü. Thornicus'un orada, Andronicus'un yanında olmasını ve bu denli ölümcül bir

düşman olmasını beklemiyordu. O olmasaydı Andronicus şimdiye dek çoktan ölmüştü. Her şey biraz sakinleşince, Romulus Thor'u kendi elleriyle öldürmeye yemin eti. Bu fikir ona neşe verdi: baba ve oğulu birlikte öldürecekti. En azından bir çok adamının aksine kaçabilmişti.

Şimdi ikinci hedefine doğru ilerliyordu. Halka'yı geçerkenki yolculuğunda Romulus sırf eğlencesine bir çok askeri katletmiş ve onlara işkence yapmıştı. Ayrıca onları sorguya çekerek Andronicus tarafından esir alman MacGil'i öğrenmişti. Luanda. MacGil'in ilk doğan kızı. Çok işine yarayacaktı.

Romulus, askerlerin Luanda'nın olacağını söylediği yere, kampın eteklerine gidiyordu. Yedek planını uygulamaya koymak için hazırdı. Durmadan ilerledi ve sonunda oraya ulaştı; boyunduruğa giderek, yalnız başına direğe bağlanmış, saçları kazınmış kızı buldu. Oydu: Luanda, yarı çıplak, dövülmüş, yaralanmış kan revan içinde duruyordu. Bir direğe bağlı, neredeyse baygındı ve Romulus ona doğru dört nala gelirken atını yavaşlatmadı bile.

Büyük baltasını kaldırıp onu iplerinden kurtardı ve diğer eliyle uzanıp sertçe gömleğinden çekerek tek bir hamleyle atının önüne aldı.

Luanda panik halinde bağırıp kurtulmaya çalıştı.

Lakat Romulus ona bu şansı vermedi. Koca koluyla uzanıp tüm vücuduna sıkıca doladı, kendine sıkıca bastırdı.

Kollarındayken verdiği his güzeldi. Eğer köprünün üstünde ona ihtiyacı olmasaydı, onunla hemen orada biraz eğlenir ardından da öldürürdü. Lakat Kalkan'ı indirmesi için ona ihtiyacı vardı ve harcayacağı fazla zamanı yoktu.

Romulus atını topuklayarak iki katı hızda ilerleyip adamlarından ayrıldı ve Kanyon'a giden yola yöneldi. Onunla işi bittiğinde sırf eğlence için onu istediğinde öldürebilirdi.

Romulus yüzünde bir gülümsemeyle ilerlerdi, Luanda'nın çığlıkları, kurtulmaya çalışması ve itirazları arttıkça Romulus'un gülümsemesi de artıyordu. Kısa süre sonra köprüde olacaklar, geçide ulaşacaklardı.

Kalkan nihayet inecek, ordusu işgalde bulunacaktı. Halka sonsuza kadar onun olacaktı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Reece, kaburgalarındaki ağrılarla Kanyondun dibindeki zeminde yatıyor, keskin dişli canavar onu öldürmek için yaklaşırken ona bakıyordu. Kısa süre içinde, o

dişlerin göğsüne girip kalbini sökeceğini biliyordu. Hissedeceği acıya kendini hazırlamaya çalıştı.

Reece, bir anda önce kendisinden geldiğine emin olduğu bir çığlık duydu.

Sonra gözlerini açtığında yaratığın çığlık attığını, havayı delip gökyüzüne uzanan korkunç sesin ondan çıktığını duydu. Canavar kafasını geriye atarak sürekli kükrüyor kollarını çırpıyordu. Sonra birden sessizliğe gömüldü, pat diye düşerek sedasız kaldı.

Ölmüştü.

Dünya yeniden huzurla doldu.

Reece oturdu, gözlerinde merakla az önce neler olduğunu anlamaya çalıştı. Hepsini yaralayan bu canavar nasıl olmuştu da birden bire ölmüştü?

Reece, canavarın sağ ayağına saplı, yere gömülü bir mızrak gördü. Orada canavarın üstünde, kendi kendine tatmin olmuş bir şekilde sırıtarak mızrağı atan bir yabancı duruyordu. Uzun boylu, zayıf, kısa sakallı, paçavra giyimli, uzun ve taranmamış saçları vardı. Sıskaydı, belki kırklarındaydı, gülümsemesi bulaşıcı gibiydi.

“Bir lomboku her zaman ayaklarından öldürürsün,” diye açıkladı mızrağını yerden alırken, sanki bu herkesçe bilinmesi , gerekirmiş gibi. “Kalpleri oradadır. Bunu hiç söylemediler mi?”

Yabancı öne gelip avcunu uzattı, Reece tuttu ve ayağa kalkmasına izin verdi. Adam sıska olmasına rağmen şaşırtıcı derecede güçlüydü.

Reece hala şaşkınlık içinde, ona baktı, nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Bu adam hayatını kurtarmıştı.

“Ben., şey..” diye kekeledi. “Ben., size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.”

“Bana teşekkür etmek mi?” diye tekrarladı adam. Arkaya eğilerek, güldü sonra da Reece’in omzunu sıcacık eliyle arkadaşça tuttu, dönüp ona doğru yürüdü. “Bana teşekkür edeceğin bir şey yok, dostum. Lomboklardan nefret ederim. Tuzaklarını alıp beni her gece aç bırakırlar. Hayır, bana teşekkür etme. Bana bir iyilik yaptın. Onu açıkta bırakarak öldürmemi kolaylaştırdın.”

Adam, Reece’in grubuna göz atıp kafasını salladı.

“Ne utanç verici. Hepiniz iyi savaşçılarsınız. Sadece yanlış yere hedef alıyordunuz.”

“Sen kimsin?" diye sordu O’Connor yaklaşarak. “Nereden geliyorsun? Burada ne işin var?”

Adam içten bir kahkaha attı.

“Adım Centra. Hepinizle tanıştığıma memnun oldum ama tek seferde bu kadar çok soruya cevap veremem. Buraya yıllar önce geldim, sadece meraktan sanırım. McCloudların altında yaşamaya dayanamadım. Kanyon duvarından inmek için ipleri kullandım ve hiç yukarı çıkmadım. Tercih etmedim. Önceleri sadece keşfediyordum sonra burada yaşamak hoşuma gitmeye başladı. Kendime özel bir yer. Egzotik. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Yalnızlığı seviyorum, yanımda birilerinin olmaması benim için dert değil. Fakat şunu söylemeliyim ki buraya geldiğimden beri gördüğüm tek insan yüzü sizinkiler oldu, burada kendi insanlarımı görmek güzel bir hismiş. Güçlendirdi!

Centra belinden bir sıvı kesesi çıkararak, kafasını geriye atıp içti. Sonra tutup, Reece’in ağzına götürdü.

Reece ne diyeceğini bilemiyordu, onu kırmak da istemiyordu o yüzden dikkatlice ağzını açtı ve Centra’nın sıvıyı ağzına boşaltmasına izin verdi. Sıvı, Reece’in boğazından geçerken yaktı ve Reece öksürdü.

Centra bir kahkaha attı.

“Nedir bu?” diye sordu Reece, nefes alamıyordu. Cenra dönüp herkesin ağzına sıvıdan boşalttı.

“Atibar,” diye cevap verdi. “Buradan çok uzak olmayan bir kaynaktan gelir. Yakıyor, değil mi? Ama nasıl hissediyorsunuz?”

Reece, vücudunda bir karıncalanma hissetti ve kısa sürede başı hafifledi ve gevşedi. Kesinlikle daha az rahatsız hissediyordu, vücudunun tamamına yayılmış ağrıları, ezikleri yaraları daha önce hissettiği kuvvette hissetmiyordu.

Diğerleri de içtikten sonra, Centra uzanarak Reece’e biraz daha verdi, ancak

Reece bir elini kaldırarak onu durdurdu.

“Biraz daha al dostum,” dedi Centra. “Etkisi çabuk geçer.” Reece kafasını salladı.

“Teşekkür ederim ama ayık kalmam gerekli.”

“Hayatımızı kurtardın,” dedi Elden, öne çıkıp tüm ciddiyetini takınarak. “Bu çok ciddiye aldığımız bir durumdur. Sana büyük bir borcumuz var. Bedelini söyle yeter. Lejyon adamları borçlarının karşılığını her zaman verirler.”

Centra kafasını salladı.

“Bana borcunuz yok. Ama eğer sizi mutlu edecekse, şunu isteyebilirim: bu gece yiyebileceğim güzel bir yemek bulmama yardım edebilirsiniz. Şu lanet Lombok hepsini çaldı. Gece gelmeden bir şeyler bulmalıyım.”

“Elimizden geldiğince sana yardım edeceğiz,” dedi Reece. Centra grubu inceledi.

“Sormamda bir sakınca yoksa, hepiniz burada ne yapıyorsunuz?”

“Burada acil bir işimiz çıktı,” diye cevapladı Reece. “Kılıcı gördünüz mü?”

“Kılıcı mı?” diye sordu Centra, kaşlarını kaldırarak. “Ne kılıcı? Zaten kılıçlarınızı taşıyorsunuz gibi geldi bana.”

Reece kafasını salladı.

“Hayır, Kılıç. Kader Kılıcı. Bir kayanın içine gömülüydü.

Kenardan aşağı düştü.”

Centra gözlerini kocaman açtı.

“Gerçek Kader Kılıcı’ndan mı bahsediyorsunuz?” diye sordu, hayret ederek. “Burada değildir, değil mi?”

Reece kafasını salladı.

“Ama bu nasıl olabilir? O efsanenin kılıcı. Burada ne işi olabilir? Her halükarda, kaya da görmedim, kılıç da. Emin misiniz? Bir dakika,” dedi, kendini durdurup. “Bekleyin,” dedi çenesini kaşıyarak, “patlamadan bahsetmiyorsunuz, değil mi?”

Reece ve diğerleri şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

“Patlama?” diye sordu O’Connor.

“Daha önce yukarından bir şey düştü,” dedi Centra, “ o kadar gürültülüydü ki, tüm yeri salladı. Ben görmedim ama hissettim. Kim hissetmedi ki? Koca bir krater oluşturdu.”

Reece’in kalbi hızla atmaya başladı.

“Krater mi?” diye sordu. “Mantıklı. Kaya o kadar yüksekten düşerek bir krater oluşturabilir.” Centra’ya yaklaşarak tüm ciddiyetiyle sordu. “Bizi oraya götürür müsün?”

Centra omuz silkti.

“Neden olmasın? En iyi yemekler o yönde olur zaten. Beni takip edin. Ama çabuk olun, gece düştükten sonra yürümek akıllıca olmaz. Sis girdapları oluştuktan sonra yürüyemeyiz.”

Centra dönüp hızlıca yürümeye başladı, Reece ve diğerleri de peşine takıldı.O’Connor ve Elden, ağırlığını onlara veren Krog’un taşımaya yardım ediyorlardı. Hepsi verdikleri savaştan dolayı yavaş ilerliyorlardı, yaralarını ovuyorlar, silahlarını topluyorlar, kaskatı halde yürümeye çalışıyorlardı. Hiç biri daha önce yürüyebildikleri kadar hızlı gidemiyordu. Lombokla olan savaşlarının bedeli buydu; Reece hayatta kaldıkları için ne kadar şanslı olduklarını bir kez daha anladı.

Çamura bata çıka, parlak renkli ormanda yürümeye başladılar, herhalde sadece kendisinin bildiği görünmez bir patikadan ilerleyerek baş döndüren dolambaçlı yollardan giden Centra’yı takip ettiler. Reece, her hangi bir yolun izini görmüyordu ama Centra kesinlikle nereye gittiğini biliyordu. Girdaplı sisler yollarını kaparken, Reece bu yerde Centra’nın yolunu nasıl bulabildiğini merak ediyordu. Reece’e her yer aynı geliyordu, Centra olmasaydı kesinlikle kaybolmuş olacaklarını fark etti.

İlerlerken iyice karanlık oldu ve Reece endişelenmeye başladı. Hayvanların sesleri bitmek bilmiyordu ve gece hangi yaratıkların çıkageleceğini merak ediyordu. Eğer lombok bile varsa, diğer yaratıklar nasıl olurdu?

Durmadan yürüdüler ve tam da Reece, Centra'ya daha ne kadar gideceklerini sormak üzereyken, ağaçlardaki boşluklara rastladılar. Tüm ağaçlar düzleşmiş, dalları kırılmış, gövdeleri doğal olmayan açılarla kıvrılmıştı. Reece, daha hızlı yürüyerek Centra'ya yetişince, Centra aniden uzanıp Reece'in göğsüne sert bir şekilde vurup bir adım daha öne gitmesini engelledi.

Reece az mesafe kala durdu ve Centra onu durdurduğu için şanslı olduğunu anladı. Sis kalktığında, tam altlarında, ayaklarının dibinde kocaman bir krater belirdi. Çapı en az yirmi adımdı ve derinliği de yirmi metre kadardı. Ormanın bir

bölümü bir meteor tarafından yok edilmiş gibi duruyordu.

Reece'in kalbi, bunun düşen kayanın açmış olduğu krater olduğunu hemen anlayınca hızlandı.

Heyecanla Kılıcı aramaya başladı. Diğerleri de yanma gelerek kenardan şok içinde aşağı baktılar.

Fakat sis kalkınca, Reece kraterin boş olduğunu hayret ederek ve hayal kırıklığıyla gördü.

"Bu nasıl olur?" diye sordu yanındaki O'Connor.

"Bu mümkün değil," dedi Elden.

"Kaya burada değil," dedi Indra.

"Belki bu başka bir kraterdir," dedi Serna.

Reece, Centra'ya döndü.

"Burası olduğuna emin misin?" diye sordu Reece.

Centra güçlü bir biçimde kafasını salladı.

"Burası," dedi. "Eminim, olay olduğunda uzakta değildim ve kendim bakmaya

geldim. Şimdi bahsedince hatırladım, içinde bir metal olan koca bir kaya vardı. Hakkında fazla kafa yormamıştım.”

“O zaman nerede?” diye sordu Elden, şüpheyle.

“Yalan söylemiyorum,” dedi Centra kızgın.

Reece, krater zeminini dikkatle inceledi, sis kalkınca, bir 165 / 286

yanında uzanan izleri fark etti. Kaya, kraterin bir yanına sürüklenmiş gibi duruyordu.

Reece çabucak oraya gitti, diğerleri de onu takip etti. Yaklaştığında, bunun kayanın izi olduğunu kesin anladı. Geniş ve derindi, sürüklenirken oluşmuştu. Her tarafında yaklaşık on ayak izi vardı. Garip izlerdi, insana ait olmayacak kadar küçüklerdi.

Centra üstlerinde durdu, çamura çömelerek kendinden emin bir biçimde izlere dokundu.

“Fawlar,” dedi.

“O da ne?” diye sordu Reece.

“Bunlar, onların izleri. Vahşi bir kabiledir. Leş yerler. Çok mantıklı. Kanyonun diğer ucunda yaşarlar. Gelip bunun gibi bir şeyi yağma edebilirler. Bulabildikleri her şeyi yağmalarlar.

“Ne demek istiyorsun?” diye bastırdı Indra. “Kayayı mı aldılar? Nasıl o kuvvette olabilirler?”

Centra iç çekti.

“Tek olarak hareket ederler. Onlardan binlerce vardır. Birlikteyken her şeyi yapabilirler, işçi karıncalar gibi. Bu şekilde yaşarlar,” dedi göstererek. “Olan olmuş. Kılıcınız için üzgünüm, ama artık Fawların elinde, onu geri alamazsınız.”

“Niye böyle söyledin?” diye sordu Reece.

“Çok vahşi ve düşman bir kabiledir onlar,” dedi Centra. “Yabani savaşçılardır.

Yarı insan yarı başka bir şey. Buradaki herkes onlardan uzak durulması gerektiğini bilir. Sanki karınca kabilesi gibidirler. Yanlarına giderseniz, birbirlerini uyaran bir sistemleri vardır. Daha yaklaşamadan sizi öldürürler. Kimse hayatta kalamaz.”

Reece kılıcının kınını tutarak öne bir adım attı.

“Tam da sevdiğim türde bir ihtimal.”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gwendolyn buz canavarının önünde korkudan buz kesmiş duruyordu. Diğerleri de aynı şekilde yanında durup canavara hayret içinde donup kalmış bakıyorlardı. Gwen korkuyla dolmuştu, bir yanı dönüp koşmak ya da en azından ellerini yukarı kaldırarak bir saldırıya karşı hazırlanmak istiyordu.

Fakat diğer yanı, onu güçlü olmaya, ayaklarını sağlam basarak savaşmaya zorluyordu. Gwen’in daha az baskın olan tarafı, gücünün yerinde olduğunu, sadece kendi için değil diğerleri için de kuvvetli durması gerektiğini biliyordu. Korkularından kaçamazdı, onlarla yüzleşerek ölebilirdi ama en azından onuruyla ölmüş olurdu. Nihayetinde bir KraPın fazıydı, damarlarında kraliyet kanı dolaşıyordu.

Canavar kollarını uzatarak ona doğru saldırıya geçti, beş parmağının her ucunda bulunan beş çene yakınlaştıkça onu kapmak için hamlesini yapıyordu. Gwen, titreyen elleriyle, kılıcını çekip öne adım attı ve ona doğru savurdu.

Vuruşu isabetsizdi, canavar tahmin ettiğinden daha hızlıydı. Bir an önce elinin olduğu yerde şimdi havadan başka bir şey yoktu.

Canavarın çeneleri açıp kapanıyor, titreyen dişlerinki gibi korkunç bir ses çıkartıyordu. Her on çenesinden gelen tiz sesli çığlıklarla öne atıldı. Doğruca Gwendolyn’e geliyordu.

Küçük çenelerinden biri, kolunu ısırınca Gwendolyn acı içinde bir çığlık atarak yere düştü, kanıyordu. Çekmeye çalıştı ama faydası yoktu. Canavar dişlerini sıkıca geçirmişti ve derisine battığını hissediyordu.

Gwen bir hırlama duydu, Krohn öne gelerek, yaratığa atılıp elini ısırdı. Çenesini

canavarın eline geçirerek bırakmadan tuttu, nihayet canavar ısırığını gevşetene kadar başını bir sağa bir sola savurdu.

Gwen çabucak kenara çekildi, ağrı kolunun delindiği yerden çıkıyor, ilerleyerek tüm bedenine yayılıyordu. Elleri kan olmuştu. Gömleğinin kenarını yırtarak titreyen elleriyle yarasını sarıp kanamayı durdurdu.

Canavar öfkeyle Krohn'a döndü. Diğer çenelerinden biri döndü ve ani bir hamleyle Krohn'un bacağını ısırdı.

Krohn sendeledi fakat canavarın elini ısırmayı bırakmadı, tüm gücüyle ta ki çenelerinden birini koparıncaya kadar canavarın parmaklarına asılmaya devam etti. Canavar bir çığlık kopardı ve Krohn yere düşerken canavarın parmaklarından birini aldı.

Öfke içindeki canavar geriye eğildi ve kolunu çevreleyerek, çok sayıdaki ağzını Krohn'un sırtına geçirmeye hazırlandı.

Steffen öne geldi, hedefini ayarladı ve yaratığa tam isabet eden iki oku hızlıca attı. Okların her biri, o mesafeden ve bu hıza sahip hedefe rağmen canavarın küçük çenesine başarıyla saplalandı. Canavar, Krohn'u bırakarak sırtını döndü.

Steffen'a sinirle bakarak kükredi.

Steffen'a doğru saldırıyla geçen canavar, kolları ve parmak uçlarından sallanan çenelerle hareket edip Steffen'a doğru gelirken, kırılan buzların sesi havayı doldurdu. Steffen el yordamıyla yayını aradı, Aberthol asası önünde, öne atıldı, iki eliyle cesurca kaldırarak canavarın göğsüne sapladı.

Bu asil çabaya rağmen, asanın darbesi böylesi güçlü bir 169 / 286

yaratığa karşı faydasızdı; canavar sanki onu rahatsız eden bir böcekmiş gibi Aberthol'e baktı, geriye uzandı ve elinin tersini tepesine indirdi. Buzu ezen derinin sesi havayı kesti ve Aberthol ağır bir inlemeyle uçarak buzun üstüne sırt üstü düştü, kendini durduramadan bir süre sırt üstü acı içinde inleyerek kaydı.

Canavar yeniden Steffen'a odaklandı. Steffen, geri çekilirken, yaratık öne atılıp aşağı uzandı ve tek eliyle Steffen'ı yaklaşık beş metre havaya kaldırarak sanki bir yemekmiş gibi alttan inceledi. Steffen'ı ters çevirdikten sonra, diğer eliyle uzandı ve kapmaya çalışan çenelerini Steffen'ın yüzüne doğrulttu.

Gwen, canavarın Steffen’ı canlı canlı yemek üzere olduğunu dehşetle fark etti.

Steffen havadayken, yayını ve oklarını düşürdü; Gwen hızlıca düşünüp hareket ederek, onları yerden aldı ve titreyen elleriyle hedefini aldı.

Çok sayıda ok fırlatarak canavarın yan tarafına ve nihayet çenelerinden birine isabet ettirdi.

Dönüp Gwen’e baktı, hiddetle bağırarak Steffen’ı yere attı. Steffen, havada döne döne savrulup çatlama sesiyle buza vurdu. Gwen, tüm kemiklerinin kırılmamış olmasını umut etti.

Canavar yeniden Gwen’e doğru eğildi, bu sefer iki eliyle uzanıyor, tüm çeneleri onu kapmak için açılıp kapanıyordu; okları biten ve kaçacak yeri olmayan Gwen, onu öldürmek üzere olduğunu biliyordu. Yine de pişman değildi, en azından Steffen’ın hayatını kurtarmıştı.

“DOĞANIN YEDİ DÖNGÜ KURALINA DAYANARAK, SANA 170 / 286

DURMANI EMREDİYORUM!” diye gürledi öfkeli bir ses.

Gwendolyn döndüğünde Alistair’in öne gelerek bir avcunu uzatıp canavarı hedef aldığını gördü. Turuncu bir ışık yayıldı ve doğruca yaratığa giderek onu göğsünden vurdu.

Fakat yaratık korkusuzca Alistair’e dönerek ona doğru gelen ışık topunu ezdi. Top omzunun üstünden zarar vermeden uçtu gitti.

Alistair şok içinde kalakaldı. Bunu kesinlikle beklemiyordu.

Canavar hemen dönerek Alistair’in peşine düştü. Tekmeledi, koca pençeleri Alistair’in göğsüne indi ve buzun üstünde kayarak onu geriye uçurdu.

Yetmezmiş gibi, üstüne giderek işini bitirmeye hazırlandı.

Gwen olanları değerlendirdi, işler hiç iyi gitmiyordu: Alistair sırt üstü yatıyor, Steffen, Aberthol ve Krohn inleyerek yerde duruyordu. Hepsi yaralanmıştı. Kendisi de aldığı darbeden dolayı yerdeydi ve bu şeyi nasıl olup da alt edeceklerini merak ediyordu. Silahları böylesi bir yaratığa işlemiyordu, Alistair’in ruhban sihri bile işe yaramamıştı.

Gwen döndü ve çaresizce etrafına bakındı, aklını kullanmaya çalışıyor, çaresizce işe yarayabilecek, buradan çıkmalarını sağlayacak bir yol bulmaya gayret ediyordu. Bakınırken bir şey gördü ve aklına bir fikir geldi.

Orada, buz tepelerinin birinin üstünde koca, yuvarlak bir buz kayası duruyordu. Devasa bir şeydi ve tehlikeli bir şekilde yaklaşık on beş metre yüksekliğe tünemişti. Sağlam bir darbeyle yerinden edilebilirmiş gibi duruyordu ve canavar aşağıda tam buz tepesinin dibinde duruyordu. Eğer Gwen bu

kayayı bir şekilde yerinden ederse, aşağıdaki canavarı ezebilirdi.

Hemen harekete geçti. Steffen'ın yayını kaldırarak bir ok yerleştirdi, hedefini alarak kayanın altındaki buz tabakasına ateş etti. Hedefi mükemmel tutturmuştu: yayı tam olarak kayanın altına göndermeyi başarmış, buzu çatlatmıştı ve kaya ufacık da olsa hareket etmişti.

Fakat yuvarlanmamıştı.

Geriye dört ok kalmıştı, Alistair'in tepesine doğru gelen canavar göz önüne alındığında kaybedecek vakit yoktu. Gwen tekrar tekrar ateş etti ve inanılmaz isabetiyle dördü de umduğu gibi aynı yere başarıyla saplandı. Her seferinde kaya biraz daha hareketlendi.

Hala tepenin üstünde, çıldırtıcasına kenara gidecekmiş gibi duruyor fakat sonra geri giderek hareketsiz kalıyordu. İşe yaramamıştı. Oklar bitmişti. Başaramamıştı.

Alistair yeniden ayağa kalktı ve Gwen'in ne yapmaya çalıştığını fark etti. Canavar ona doğru koşarken sadece bir kaç adım kala, Alistair döndü ve iki avcunu kafasının üstüne kaldırarak bu sefer buz kayasını hedef aldı.

Avuçlarından sarı bir ışık çıkararak buz tepesinin üstüne hedef aldı, arazi boyunca bu ışık uçtu. Sarı ışığı buzun üstünde ve kayanın altında tutarken, kaya erimeye ve çatlamaya başladı.

Bir an sonra da hareket etti.

Canavar sadece kısa bir adım uzaklıktaydı ve Gwen, eğer kaya çabucak yuvarlanmazsa, Alistair'in gözlerinin önünde öleceğinden endişe ediyordu.

Fakat Alistair korkusuzca duruyor, bir an bile kıpırdamıyordu.Canavarın korkunç yüzüne bakıyor ve yerinden olmuyordu. Odaklanmaya ve ışığı buza göndermeye devam etti.

Gwen, “ALİSTAİR!” diye çığlık atarak ona doğru koşmaya başladı.

Canavar Alistair’e uzandı ve onu yakalayarak korkunç bir çığlık atıp kafasının üzerine kaldırdı. Gwen, Alistair’i öldürmek üzere olduğunu görüyordu.

İşte o anda korkunç bir ıslık sesi, akabinde ise buzun çatlama sesi duyuldu ve Gwen oraya baktığında kayanın yerinden hareket ederek buz tepesinden aşağıya hışımla indiğini gördü. Canavar, Alistair’i açmış olduğu çenelerinden içeriye yemek üzere çekmişken, kaya aniden canavarın sırtına vurdu.

Canavar tamamen ezilmişti. Korkunç bir ölüm çığlığı atarak kayanın altında dümdüz oldu. Canavar onu bıraktığında, Alistair uçarak havaya fırladı ve çok uzakta yer alan bir kar tepesinin üstüne kondu.

Kısa süre sonra her şey bitmişti. Havada ağır bir sessizlik vardı.

Şoka girmiş olan Gwendolyn, Alistair’e koşturarak yanında bitti ve iyi olup olmadığını kontrol etti. Alistair, sersemlemiş halde gözlerini açtı, Gwendolyn’in elini tutarak ayağa kaldırmasına izin verdi.

“İyi misin?” diye sordu Gwen. Öz kız kardeşi yaralanmış gibi hissetmişti ve Alistair'i ne kadar önemsediğini fark etti.

Gwen’in yüzünde koca bir gülümseme belirdi, rahatlamıştı.

Dönüp Steffen ve AberthoFün yanma koşturdular, ikisinin de ayağa kalkmasına yardım ettiler. Yaralanmışlardı, yara bere içindelerdi ama çabuk iyileşeceklerdi. Gwen, yanında sızlanan Krohn’un yanma gitti. Kalkmasına yardım etti, Krohn da onun yüzünü yaladı. Dengesini biraz kaybetmişti ama o da iyiydi.

Beşi orada şaşırmış ve akılları karışmış halde durup etraflarına, tüm bu buz tepelerine bambaşka bir saygı ve merakla baktılar. Gwendolyn, ufku gözleriyle taradığında bu yerin gerçek tehlikelerinin farkına vardı. İlk kez olarak Argon’u bulup bulamayacaklarını merak etti.

Buraya gelmek gerçekten delilik miydi?

*

Gwen hiç durmadan tırmandı, dizleri güçsüzdü, vücudu yorgundu, karnında ağrılar hissediyordu. Turuncu bir top görüntüsü veren ikinci güneşin batışına doğru yol alıyorlardı, tüm gün yürümüşlerdi, aylar gibi gelmişti. Görünürde biten bir alan yoktu, sadece bu arazinin bitmek bilmeyen tekdüzeliği vardı. Buzun üstüne çökmeden önce buna ne kadar dayanabileceklerini merak etti.

Tepelerin gerçek üstü vadisi boyunca durmadan ilerlediler, hepsi kemiklerine kadar donmuştu. Neyse ki sonuncudan sonra başka bir canavarla karşılaşmadılar. Çok sayıda küçük hayvanı, Gwen'in daha önce hiç görmediği garip yaratıkları geçtiler, çoğu beyazın tonlarında, parlayan küçük mavi gözlere sahipti; fakat ilerlerken yollarından çekildiler.

Gittikleri her yerde, Gwendolyn, Argon'u bulmak için bir iz arıyordu fakat hiç bir yerde bulamıyordu.

Güneşin son ışınları da kaybolmaya yüz tutunca, Gwendolyn arazinin görüntüsünde hafif bir değişim olduğunu fark etti. Buz tepeleri vadisi, göz alabildiğine uzanan ve yollarını tıkayan tek bir kocaman tepeye dönüşmüştü. Tırmanarak ileri gitme şansları yoktu.

Elleri bellerinde, nefes nefese durdular ve belki yirmi metre yüksekliğindeki tepeye baktılar. Hepsi bitkindi. Hepsi umutsuzdu, artık Argon'u bulabileceklerine inanmıyorlardı. Hayatta kalabileceklerine olan inançları ise daha bile azdı.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Gwen diğerlerine dönerek.

"Başka şansımız yok," dedi Alistair. "Ya tırmanacağız, ya da geri döneceğiz."

Gwen, haklı olduğunu biliyordu. Fakat bacakları titriyordu, çok bitkindi. Hepsi orada durup tepeye baktılar.

Nihayet Alistair ilk adımı attı, Gwen ve diğerleri de bitkinlikten tükenmiş halde onu takip ettiler.

Zor nefes alan Gwen sırayla adım atabiliyordu. Dik bir eğim vardı, ilerlerken de

kayıyorlardı, Gwen avuçları buzun üstünde öne eğiliyor, kayıyor ve sabit kalmaya çalışıyordu.

Yavaşça ve adım adım tepeye kadar çıktılar. Hepsi elleri ve dizlerinin üstüne çöktüler.

Nefesi kesilen Aberthol, “Daha fazla devam edemeyeceğim,” dedi.

Yere uzanan Gwen, nefes alamıyordu, sadece kafasını kaldırabilmeye yetecek eneriyi topladı, tepenin diğer tarafına baktı. Şok içinde gözleri fal taşı gibi açıldı.

Gwen uzanıp diğerlerini dürttü, onların da görmesi için zorladı.

“Bakın!” diye ısrar etti.

Diğerleri yavaşça kafalarını kaldırarak ne gördüğüne baktılar. Gördükleri nefeslerini kesti. Önlerinde yine göz alabildiğine uzanan bir başka vadi vardı. Fakat bu diğerlerinden farklıydı; buz kapsülleri gibi görünen şeylerle doluydu. Bunlardan ufka kadar yüzlerce, binlerce vardı. Her biri iki buçuk metre uzunluğunda ve yaklaşık otuz santimetre genişliğindeydi ve hepsinin içinde bir şey vardı.

Gwen gözlerini kıstığında her birinin içinde bir beden olduğunu gördü. Hepsinde bir kişi kaskatı donmuştu. Binlerce insan, her on adımda bir yayılıyordu, sanki buzun üstünde dikey olarak uzanmış devasa bir mezarlıktalardı.

“Hapsolmuş Ruhlar Vadisi,” dedi Aberthol, hayretle.

Hepsi gözlerini dikip baktı, kimse diğerinin kafasında ne olduğunu bilmek istemiyordu. Orada aşağıda insanlar vardı. Hapsolmuşlardı. Gwen, aramaya geldikleri kişinin aşağıda bir yerlerde, bu insanların arasına sıkışmış halde olduğunu biliyordu.

Derin bir nefes aldı ve herkesin aklından geçeni dile getirdi: “Argon.”

Yere uzanan Gwen, nefes alamıyordu, sadece kafasını kaldırabilmeye yetecek eneriyi topladı, tepenin diğer tarafına { baktı. Şok içinde gözleri fal taşı gibi açıldı.

Gwen uzanıp diğerlerini dürttü, onların da görmesi için zorladı.

“Bakın!” diye ısrar etti.

Diğerleri yavaşça kafalarını kaldırarak ne gördüğüne baktılar. Gördükleri nefeslerini kesti. Önlerinde yine göz alabildiğine uzanan bir başka vadi vardı. Fakat bu diğerlerinden farklıydı; buz kapsülleri gibi görünen şeylerle doluydu. Bunlardan ufka kadar yüzlerce, binlerce vardı. Her biri iki buçuk metre uzunluğunda ve yaklaşık otuz santimetre genişliğindeydi ve hepsinin içinde bir şey vardı.

Gwen gözlerini kıstığında her birinin içinde bir beden olduğunu gördü. Hepsinde bir kişi kaskatı donmuştu. Binlerce insan, her on adımda bir yayılıyordu, sanki buzun üstünde dikey olarak uzanmış devasa bir mezarlıktalardı.

“Hapsolmuş Ruhlar Vadisi,” dedi Aberthol, hayretle.

Hepsi gözlerini dikip baktı, kimse diğerinin kafasında ne olduğunu bilmek istemiyordu. Orada aşağıda insanlar vardı. Hapsolmuşlardı. Gwen, aramaya geldikleri kişinin aşağıda bir yerlerde, bu insanların arasına sıkışmış halde olduğunu biliyordu.

Derin bir nefes aldı ve herkesin aklından geçeni dile getirdi: “Argon.”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Andronicus, Thornicus'un yanında durdu. İkisi batan güneşlere karşı tepede yalnız duruyor, Romulus'a karşı verilen savaşın zararlarını inceliyorlardı. Andronicus oğlunun yanında dururken daha fazla gurur duyamazdı. Hayatında ilk kez, öfkeden ve intikam tutkusundan başka bir duygu hissediyordu. İlk kez, yoluna çıkan her şeye işkence çektirip öldürerek yok etmek hissiyle yanıp tutuşmuyordu. Bunun yerine tam anlayamadığı bir hissi deneyimliyordu. Thor'un tüm yaptıklarını düşününce, onun nasıl hayatını tam iki kere kurtardığını düşününce, gururdan daha fazlasını hissetti. Çocuk için endişeleniyordu. Hissetiği şey sevgi bile olabilirdi.

Bu duygu onu korkuttu ve Andronicus hemen zihninden bunu savuşturarak, bilinç altının derinliklerine gömdü, bununla baş edemezdi. Alışkın olmadığı bir histi, çok güçlüydü ve bunaltıcıydı.

Bunun yerine daha güvenli bir duyguyu hissederek Thor'a baktı. Bunu anlayabiliyordu da: zaferdeki gurur. Thor, hayal ettiğinin çok ötesinde bir değer olmuştu.

"Bugün savaş alanında hayatımı kurtardın," dedi Andronicus.

Yanında duran Thornicus'un gözleri parladı, katliama bakıyordu. Andronicus, Rafi büyüyü kaldırırsa Thor'un ona hizmet etmeye devam edip etmeyeceğini merak ediyordu. Derinlerde buna devam edeceğini, Thor'un da öz oğlu olarak, her çocuğun babasına hissedeceği gibi ona sevgi beslemesini umuyordu. Andronicus gizliden gizliye, yeterli zaman geçip de Rafi büyüyü kaldırınca, Thor'un öz oğlu olarak Andronicus'a sadık olabileceğini, onu kendi babası olarak görebileceğini umuyordu.

Andronicus zararı inceledi, tüm adamlarının öldüğünü, isyankar İmparatorluk adamlarının cansız bedenlerini gördü, Thornicus'a hayatını borçlu olduğunu biliyordu. Böyle bir şeyin olabileceğini hiç tahmin etmemişti.

Dört taraflarında çığlıklar yükseliyordu, Andronicus'un adamları ona ihanet eden ve hayatta kalan İmparatorluk askerlerine işkence yapıyorlardı. Andronicus derin bir nefes aldı, duyduğu sesler onu tatmin ediyordu. Tüm hainlerin bedel ödemesi, ona meydan okuyanlara da bir mesaj gönderilmesinin vaktiydi.

Romulus kaçmıştı ve Andronicus onu bulup sonsuzluğa göndermeden dur durak tanımayacaktı.

Ancak ilk önce daha acil işler vardı. Döndü ve isyancılar tarafından yok edilen uzaktaki Yüksek Vatan'a baktı. Orada, elleri belinde dururken gördükleri canını sıkıyordu. Yüksek Vatan onun olmuştu, arkadan saldıran Romulus olmasa, dönüp onu kovalaması gerekmese şehri terk etmek zorunda kalmayacaklardı. Andronicus, Kendrick, Erec ve diğerlerinin sebep olduğu zarara baktı. Diğer işle meşgulken binlerce adamını öldürmüşler sonrasında da kaçmışlardı. Kim bilir neredelerdi? Muhtemelen dağların güvenlikli alanlarına dönmüşlerdi. Andronicus dağlara baktı fakat hava kararıyordu, onları şimdi bulmak zor olurdu. Fakat sabah, sansarlar gibi yerlerinden çıkarak hepsini öldüreceklerdi. Thornicus onun yanında oldukça her şey mümkündü.

"Sabah, eski arkadaşlarından her kim kaldıysa bulup öldüreceğiz/' diye belirtti Andronicus.

"Hizmetindeyim baba," dedi Thor.

Andronicus, bu sözleriyle teselli buldu. Dönüp Thornicus'a baktı.

"Sana büyük bir borcum var. Daha önce kimse hayatımı korumamıştı. Şimdi söyle bana, karşılığında ne istersin? Ne olursa. İmparatorluktaki her şey şenindir."

Thor gözlerini uzun zaman öylece dikti, bir başka dünyada kaybolmuş gibiydi. Andronicus cevap verip vermeyeceğini merak etti.

Sonra nihayet, Thor yavaşça konuştu:

"Annemin yüzüğü," dedi.

Andronicus ona doğru şaşkınlıkla baktı.

"Adamlarından biri onu benden çalmıştı," dedi Thor. "Onu geri istiyorum."

Andronicus kafasını salladı.

"Alacaksın da."

Andronicus parmaklarını şıklattı, generallerinden biri koşarak geldiğinde Andronicus kulağına bir şeyler fısıldayarak onu gönderdi. General dönüp hızla emrini yerine getirmeye gitti.

“Çabucak bulunacak, oğlum,” dedi Andronicus. “Aksi halde general sabaha ölmüş olur.”

Thor memnuniyetle kafasını salladı.

‘Ayrıca onu senden çalan adama da bizzat kendim işkence 180 / 286

yapıp, öldüreceğim/’ dedi Andronicus.

“Kimsenin işkence görmesini ya da öldürülmesini istemiyorum,” dedi Thor. “Sadece onu geri istiyorum.”

“Istesen de istemesen de işkence görüp öldürülecekler,” diye sert bir şekilde cevap verdi Andronicus. “Bu benim yolum. Yakında sen de böyle olacaksın.”

Andronicus iç çekti.

“Sabaha, savaşıp eski halkından geriye kalanları ezeceğiz ve sonra krallığımız tamamlanacak. Yan yana sonsuza kadar hüküm süreceğiz.”

Thornicus döndü ve babasına baktı, Andronciusonunla tamamen aynı fikirde olduğunu hissetti.

“Bundan daha fazla istediğim bir şey yok, baba.” *

Thornicus kör gecede, Andronicus ve diğer İmparatorluk askerlerine yakın bir yerde, yanan kamp ateşinin yanında, soğuk çamur ve kayaların üstünde sırt üstü uzanmıştı. Korkunç rüyalar gördü.

Açık bir alanda ileri bakıyor, savaşa hazırlanıyordu. Önünde atları üstünde binlerce adam vardı. Onlara yaklaştıklarında hepsinin garip biçimde oturduklarını bir tarafa yığıldıklarını fark etti. Daha yakından bakınca hepsinin ceset olduğunu anladı. Kargalar üstlerine üşüşerek onları alıyordu.

Thor atıyla aralarında dolanmaya gidince bu adamların Batı Krallığı’nın adamları, bir zamanlar birlikte eğitim aldıkları

olağan üstü savaşçılar olduğunu gördü. Kalbi kırıldı.

Tam ortalarında tek bir kişi, yavaşça onu karşılamaya geliyordu. Bir kadın. Daha önce gördüğü tüm kadınlardan daha güzel, parlak mavi bir kıyafet giymiş, arazide yavaşça yürüyor ve elini ona uzatıyordu.

“Thorgrin, aşkım,” dedi. “Bana gel.”

Thor gözlerini kısınca bunun Gwendolyn olduğunu farkettı. Atma binerek ona gitmeye çalıştı ama atı kıpırdamıyordu. Aşağı baktığında çamura saplandığını gördü.

“Thorgin,” diye seslendi, “Sana ihtiyacım var.”

Thor sonunda atını çamurdan kurtardı ve arazide dörtnala ona doğru koşmaya başladı.

Fakat yaklaşınca Gwen kayboldu.

Thor, baktı ve artık savaş alanında olmadığını, muazzam bir çölün ortasında olduğunu gördü. Ona doğru yalnız başına gelen bir savaşçı vardı, parlak altın zırhını kuşanmıştı, arkadan ışıyan güneş o kadar kuvvetliydi ki Thor gözlerini kısmak zorunda kaldı.

Birbirlerine doğru atlarını sürdüler, bir kaç adım kala durdular. Thor gözlerini kısarak parlayan güneşin arkasından gelenin kim olduğunu anlamaya çalıştı.

“Kimsin?” diye bağırdı. “Kendini tanıt!”

“Benim, baba,” dedi gururlu savaşçı. “Oğlun.”

Savaşçı miğferini kaldırınca altın sarısı saçları ortaya çıktı 182 / 286

fakat arkasından parlayan ışık o kadar kuvvetliydi ki yüz hatlarını seçemedi.

Thor duyduğu sözlerden kendini kötü hisseti, onu savaş alanında karşıladığı için utandı.

“Oğlum?” diye sordu şok içinde. “Nasıl olur?”

Thor kılıcını yere attı ve atından inerek oğlunu kucaklamaya hazırlandı.

Fakat oğlan aniden uzun bir mızrak çıkararak çığlık attı ve göğsünü delme hedefiyle Thor’a doğru saldırıya geçti.

Thor gözlerini kırptı ve kendini engin okyanusta açılan bir kayığa bağlı, sırt üstü yatar halde buldu. Kocaman dalgalar üstüne doğru geliyordu, gökyüzüne baktığında bitkindi, güneşten kavrulmuştu. Akıntıda giderken, okyanusun diğer tarafında, zirvesinde bir kalenin oturduğu dik bir uçurumun göründüğünü fark etti. Oraya açılan köprüyü gördü, yukarıda annesi duruyordu. Vücudundan parlak, mavi bir ışık yayılırken, tek elini Thor’a doğru uzattı.

“Thorgrin’im,” dedi, “bana dön.”

Thorgrin iplerden tüm gücüyle kurtularak ona doğru uzanmaya çalıştı ama başaramadı.

“Yolumdan saptım, anne,” dedi zayıf sesiyle.

“Çok geç değil,” dedi. “Geri dönecek gücün var.”

“Anne!” diye çığlık attı, “serbest kalamıyorum. Bağlarım çok güçlü!

“Yapabilirsin, Thorgrin,” dedi. “Gücün var. Yapabilirsin!”

Thor tüm gücüyle mücadele etti, bu sefer bir şeyler farklıydı. Bu sefer, deri iplerin seslerini ve aniden koptuklarını duydu.

Thor serbest kalan eliyle uzandığında annesi de ona doğru geldi. İlk kez eline dokundu. Daha önce hiç hissetmediği bir kuvveti taşıyordu. İşte oradaydı, elleri onunkileri tutuyor ve onu yukarı çekiyordu. Vücuduna yayılan çok yoğun bir kuvvet hissetti. Tüm bağlarının koptuğunu duyumsadı. Gökyüzüne çekildiğini, daha yukarıya, gittikçe daha yükseğe, annesinin kalesine, evine doğru yol aldığını hissetti.

“Anne,” dedi, çok rahatlamıştı.

Annesi de ona gülümsedi.

“Artık evindesin, oğlum. Artık evindesin.”

Thor gözlerini açtı ve şaşkınlıkla etrafına baktı. İçinde bir şey daha farklı

hissettiriyordu. Bir şey değişmişti.

Şafak söküyordu ve etrafındaki İmparatorluk askerleri yavaşça kalkarak güne, önlerindeki savaşa hazırlanıyorlardı. Thor, Andronicus'un ona geldiğini gördü. Fakat Thor artık ne İmparatorluk askerlerini yoldaşları olarak ne de Andronicus'u babası olarak görüyordu.Şimdi bambaşka bir bakış açısına sahipti, bir anlığına her şey netleşmişti. Hepsini düşmanları olarak görüyordu. Babasını da eski düşmanı olarak belliyordu.

Andronicus gülümseyerek yaklaştı, avcunu uzattı. Thor avcuna bakınca annesinin yüzüğünü gördü.

"Sana söz vermiştim, oğlum," dedi Andronicus. "Ben her zaman sözlerimi tutarım."

Andronicius uzanarak yüzüğü Thor'un avcuna bıraktı.

Bunu yapınca, Thor çok yoğun bir gücün bedenine yayıldığını hissetti. Aynı zamanda bir netlik kazanmıştı. O, Halka'nın Batı Krallığının Thorgrin'iydi. Lejyonların bir üyesiydi, sadakati MacGil'eydi ve Halka'yı özgür kılmak için savaşıyordu. Etrafındaki adamların tümü düşmandı.

Babasını öldürme vakti gelmişti.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Kendrick şafak vaktinde yoğun sis içinde Yüksek Toprakların dik yamacından aşağı iniyordu. İlk güneşin kırmızı ışınları ovaya dolarken, Erec, Bronson ve Srog yanında; binlerce adamı da arkalarında aşağı vadideki İmparatorluk askeri taburuna doğru yol alıyorlardı. Şu ana kadar, vur kaç stratejileri başarıya ulaşmıştı. Yüksek Vatan'a saldırmış, Andronicus'un küçük birliklerini yok etmiş ve dağlardaki sığınaklarına geri dönmüşlerdi. Fakat şansları Romulus'un saldırısıyla yaver gitmişti. Kendrick aksi halde kazanıp kazanamayacaklarını bilmiyordu, özellikle de Thor Andronicus'un yanındayken.

Bu hala Kendrick'i içten içe titretiyordu, Thor'un savaş alanında onları karşılama görüntüsü karnına ağrılar sokuyordu. Kendrick nasıl olur da yoldaşıyla, silah arkadaşıyla bir savaşta karşı karşıya durabilirdi? Thor

ona saldırsaydı ne olurdu? Thor'u değiştirmek için ne yapmışlardı?

Kendrick, Thor'a zarar verebileceğini düşünemedi. Thor'un, Andronicus'un etkisi altında, bir kara gücün altında olduğu açıktı, kendinde değildi. Fakat aynı zamanda, Thor tüm adamlarından açık ara daha güçlüydü. Kendrick, Thor'la yakın zamanda savaşta karşı karşıya kalabileceği düşüncesiyle ürperdi- aksi halde adamlarını kaybetme riskini göze alması gerekecekti.

En azından şimdilik bu sorun değildi: Kendrick'in adamları, vadinin diğer tarafında, geri kalan İmparatorluk kampından ayrışmış, bir kaç bin askeri bulunan bir İmparatorluk

bölüğünü fark etmişlerdi. Gizlilikle, şaşırtma faktörünü de artlarına alarak güneş ışırken yola çıkmışlardı. Kendrick'in binlerce adamı hızlı ve sert biçimde saldırmak, ardından tekrar dağlara çekilmek için hazırlanıyorlardı. Kendrick ve adamları yine de sayıca azlardı ama sayı farkı birbirine yakın olduğu ve tüm İmparatorluk ordusuyla aynı anda savaşmadıkları sürece bundan korkmuyorlardı.

Kendrick, bu stratejinin daha ne kadar işe yarayacağını bilmiyordu. Fakat her seferinde bir İmparatorluk birliğini yok ederlerse sonunda bu savaşı kazanabileceklerini hissetti. Daha kalabalık, daha kuvvetli ve daha büyük bir rakiple karşılaşıldığında bazen gizlilik ve kurnazlık ile birlikte doğru zamanlı geri çekilmenin bir savaşı sürdürmede etkin bir yol olduğunu fark etti.

Tüm savaşçılar yol alırken, atların toynaklarıyla beraber zırhların sesleri Kendrick'in kulaklarında yankılanıyordu. Serin sabah rüzgarı saçlarındayken, eli kılıcının kınında sıkıca duruyordu. Sabah sisi nihayet kalkmış, adamlarını göz önüne sererek şaşırtma faktörünü açık etmişti. Fakat en azından buraya kadar gelebilmişlerdi.

Kendrick ve adamları sadece yüz metre kadar kala saldırıya geçerken korkunç savaş naraları attılar. Afallayan İmparatorluk askerlerinin hepsi dönüp, dağdan aşağı inerken görünen manzaraya ve duydukları seslere korkuyla baktılar. İlk tepkileri kaçmak oldu, ön saflarda yer alan onlarca İmparatorluk askeri dönüp panik halinde geriye kaçmaya başladılar.

Fakat tecrübeli İmparatorluk kumandanları öne çıkıp adamları toparladıktan sonra hemen kendilerine geldiler. Saldırı kuvvetleri hemen toplandı ve kısa süre sonra onlara karşılık vermeye hazırlardı.

Kendrick, Erec, Bronson, Srog ve diğerleri onlara bir şans vermediler. Daha hızlı saldırdılar, mızraklarını çıkartıp tüm güçleriyle zırhlarını çarpıştırdılar.

Çeliğin çelikle çarpışmasının sesi havayı doldurdu. Adamlar, diğerlerini öldürürken çığlıklar yükseldi, çoğu İmparatorluk tarafından olmak üzere bedenler yere seriliyordu, MacGil adamları Yüksek Topraklar'ın yamacından aşağı aniden çıkan bir fırtına gibi saldırıyordu. Aldıkları hız onları doğrudan İmparatorluk kampının en kalabalık yerine getirdi, zırhlarını giymeye, silahlarını toplamaya ve atlarına binmeye çalışan etraftaki askerleri bir tırpan gibi sağlı sollu biçerek geniş bir alanı temizlediler.

Kısa süre sonra, yüzlerce İmparatorluk askere ya ölmüş ya da yaralanmıştı; Kendrick ve adamları ileriye doğru saldırmaya devam ederken onları hiç bir şey durduramaz gibi görünüyordu. Kendrick tüm bölüğü yok ederek ilk güneş daha göğe yükselmeden dağlara çekileceklerinden emindi.

Kendrick bir anda atının ayaklarının yerden kesildiğini hissetti, atı yere çöktüğünde Kendrick yere uçarak yüzükoyun sert bir biçimde kapaklandı. Durmadan yuvarlanırken zırhı şangırdıyordu.

Erec, Bronson ve Srog da yanında yerde yuvarlanıyordu. Kendrick nefes nefese döndü ve neler olduğunu anlamak için baktı.

Suçluyu bulmuştu, ondan habersiz, İmparatorluk adamları uzun bir zincir gererek sıkıca çekmişler, atının ayaklarını yerden keserek hepsini yere göndermişlerdi. İmparatorluk adamları savaş disiplininde uzmanlardı. Kendrick savaş sırasında kendine fazla güvenmiş ve rakibini hafife almıştı.

Kafasına bir kılıç indiğinde, Kendrick kalkanını tam zamanında kaldırdı. Onlarca İmparatorluk askeri etrafına yığıldı. Darbeleri engelledi ve askerlerin bacaklarına saldırarak, yanma, yere düşmelerini sağladı.

Kendrick çabucak ayağa kalkıp kalkanını kullanarak darbelerden korundu ve çok sayıda İmparatorluk askerini savuşturdu. Aradaki fark azalıyordu ve etrafında Erec, Bronson, Srog ve diğerleri de yakın temasla savaşıyorlardı.

Kendrick bir askeri bıçakladı, adam yere çökerken, belinden gürzünü kaptı. Yukarıya kaldırarak kafasının üstünde geniş bir dairede sallamaya ve çok sayıda İmparatorluk askerinin göğsüne ve yüzüne darbeler indirerek onları yere sermeye başladı böylece kendinin ve adamlarının etrafında boş bir alan

yaratabildi. Bu onlara biraz nefes aldırdı.

Kendrick bu çetin dövüş sırasında döndü ve adamlarının, takviyelerin nerede kaldığını anlamaya çalıştı, gelmeleri niye bu denli uzun sürmüştü merak ediyordu. Fakat gördü ki onların da elleri doluydu.İmparatorluk birliğine takviye gelmişti ve adamlar her yönden vadiye dolup taşıyordu. Adamları tutulmuştu ve onlara yardıma gelemiyordu. Şimdi ivme tersine dönmüştü, savaşın seyri aksi yöne kayıyordu. Daha önce iyi gidiyor gibi görünen durum, şimdi onlara karşı dönüyor gibiydi.

Kendrick iki eliyle birden savaşıyordu, ancak zaten bitkin vaziyetteydi ve işler kötüleşiyordu. Sis yükselirken, ufukta daha fazla sayıda İmparatorluk birliğinin geldiğini, binlerce askerin diğerlerine takviye olarak katılıp sayıca şiştiklerini görüyordu. Sayıları tahmininden çok daha fazlaydı. Bu ayrı duran bir İmparatorluk bölüğü olsa da nihayetinde çok daha kalabalık kıtanın bir parçasıydı.

Geri çekilmeden savaşan Erec, Bronson ve Srog tüm güçlerini ortaya koyarak, saldırganları öldürüyor, birbirlerinin cam için savaşıyor ve birbirlerini koruyorlardı. Fakat Kendrick buraya gelmekle çok ciddi bir hata yaptıklarını kalben hissediyordu. Sayıca çok üstünlerdi ve fark artıyordu. Çok kısa bir süre sonra, ordusu nihayi yenilgiden muzdarip olacaktı.

*

Godfrey binlerce askerin önünde atım sürüyordu, Akorth ve Fulton yanında, Silesialı general de arkasındaydı. Binlerce MacGil onları takip ediyordu. Godfrey bu adamların onları neden takip ettiklerini veya ona neden güvendiklerini hiç bilmiyordu hatta kız kardeşi Gwendolyn’in ona neden güvendiğini de bilmiyordu. O bir asker değildi. Diğerleri gibi cesur bir savaşçı değildi. Hayatta kalmak için aklını kullanıyordu ve elinde olan tek şey buydu.

Godfrey’in taktiği öncesinde işe yaramış, başlayan İmparatorluk saldırısından onları korumuştu. Şu ana kadarki en iyi yatırımı bu olmuştu. Fakat şansı tükenmişti, en sonunda bir savaşta yer alacağını biliyordu. Bu işten anca bu kadar kaçabilirdi. Savaşta; gerçek savaşta, zekası onu ancak buraya getirebilirdi. Dövüş yeteneklerinin olması gerektiğini ve bunlardan kendisinde neredeyse hiç olmadığını biliyordu.

Godfrey en azından yürekliydi. Tüm korkularına rağmen, adamlarına önderlik ederek saldırıya geçiyordu; Kendrick, Erec ve diğerlerini bulup onlara elinden geldiğince yardım edecekti. Bu uğurda muhtemelen öleceğinin de farkındaydı. Ama artık umursamıyordu. Hayatında kendinden başka bir şeyle ilgili bir şeyler yapmasının vaktinin çoktan geldiğini hissediyordu. Diğerlerinin savaştığı gibi kendisinin de aynı şekilde savaşmasının zamanı gelmişti- bu kaybetmek

anlamına gelse bile.

İlerlerken, Godfrey diğer askerlerin ne kadar kendilerine güvenli göründüklerine şaşırdı. İtiraf etmeliydi ki o korkudan sinmişti. Fakat yine de yolculuğa devam ederek atını sürüyordu.

Godfrey tepeye tırmandı, muhbirinin verdiği noktayı gördü. Casusları, Tirus'un ordusuna rüşvet vermiş, böylece Kendrick'in adamlarının serbest bırakıldığını öğrenmişti. Casuslara, Kendrick ve Erec'in nereye gittiğini bulmak için her adımda ödeme yapıyordu. İzlerini uzun zamandır takip ediyordu ve casusların haklı çıkmalarını umuyordu.

Godfrey tepeye kadar kalabalık ordunun izlerini takip ederek nereye ve neden gittiklerini merak etmişti. Tüm bunlar çok yorucuydu. Bir maşrapa bira ve ayaklarının dibinde sıcak bir ateş için her şeyini verirdi.

Godfrey, güneş doğarken tepeye çıktı, nefes nefeseydi. Kendrick ve Erec'e yetişmek için gün boyu yol almıştı ve şimdi nihayet zirveye ulaşmışlardı. Durdu ve önüne serilen vadiye baktı. Manzara karşısında karnına ağrılar girdi.

Aşağıda, Kendrick, Erec, Bronson ve Srog binlerce Gümüş askeri, MacGiller, Silesialılar ve McCloudlar, İmparatorluk tarafından kuşatılmış, canları pahasına savaşıyorlardı. Tamamen İmparatorluk askerleriyle çevrilmişlerdi ve daha da gelen binlercesi vardı.

Godfrey atında oturdu, korkudan felç olmuş şekilde zar zor nefes alıyordu. Dehşete düşmüştü. Sevdiği tüm adamlar gözleri önünde öldürülmek üzereydi ve ordularından geriye kalanlar da yok ediliyordu.

"Efendim, şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu general. "Saldıranlayız. Sayıca üstünler. Bu intihar girişimi olur."

“Geri çekilelim,” dedi Akorth.

Fulton şiddetle kafasını salladı.

“Katılıyorum. Hayatımızı kurtaralım. Onlara zaten yardım edemeyiz.”

Fakat Godfrey yolundan dönmeyecekti. Eski Godfrey olsa, korkaklık edip çekilebilirdi. Ama artık o yoktu. Şimdi çok kararlıydı.

Godfrey istekle etrafına baktı, yardım için çaresizce bir yol aradı. Kardeşinin orada ölmesine izin veremezdi, fakat kesin ölümüne doğru yola çıkmak da istemiyordu. Umutsuzca bir başka çözüm arıyordu.

Hadi.

Godfrey aklını, zekasının her zerresini çalıştırmaya gayret etti. Diğerleri bir yol bulamadığında her zaman yenilikçi görüşleriyle ortaya çıkar, bir adım geriye giderek, durumlarla ilgili kuş bakışı bakıp kimsenin aklına gelmeyen bir çözüm ortaya koyardı. Yüksek Topraklar'm zirvelerini bir aşağı bir yukarı tararken bir şey fark etti.

Kalbi hızla çarpmaya başladı ve aniden kafasında bir fikir belirdi.

Godfrey işaret etti.

“Orada!” diye bağırdı.

Akorth ve Fulton parmağının işaret ettiği yere bakınca şaşırdılar.

“Ne var orada?” diye sordu Akorth.

“Nereyi gösteriyorsun?” diye sordu Fulton. “Kayayı mı?”

Godfrey kafasını salladı, sinirlenmişti.

“Orada!” diye ciddiyetle tekrar gösterdi. “Kayalıkta!”

Akorth ve Fulton gözlerini kıstılar.

“Tek görebildiğim bir ırgat, lordum,” dedi general, “ve bir boğa sürüsü.”

Godfrey gülümsedi.

“Aynen,” diye cevap verdi.

Godfrey tepeden aşağı savaş alanına, ardından da tepedeki boğalara baktı.

“Düşündüğünü düşündüğüm şeyi düşünmüyorsun, değil mi?” diye sordu Akorth, Godfrey’e.

“Orada en azından bin kadar boğa olmalı,” dedi Godfrey. “Bir kısmı mutsuz görünüyor. Serbest kalmak istiyor gibiler. Onlara yardım etme niyetindeyim.”

Godfrey aşağıdaki savaş alanına ve dik yamaca baktı, eğer bu boğaları serbest bırakırsa, öfke içinde kargaşanın arasına dalacaklardı. Sebep olacakları zararın ve şaşkınlığın hesabını yapamıyordu. Muazzam bir kafa karışıklığı olacaktı. Bu da şu an Kendrick ve adamlarının tam olarak ihtiyacı olan şeydi.

193 / 286

“Çılgınlık!” dedi General. “Deli saçması bir plan. Hayal kuran çocuklara göreaskeri kumandaların işi olmaz!”

Godfrey generale döndü.

“Ne zaman olursa olsun, hayal kuran bir çocuğu, askeri kumandana tercih ederim. İLERİ!” diye bağırdı adamlarına.

Godfrey kılıcını çekti ve ilerlerken çığlık attı. Boğa sürüsüne doğru yol alırken kılcını havada tutarak onları savaş alanına özel görevleri için göndermeye hazırlandı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Reece, O’Connor, Elden, Indra, Conven, Serna ve Krog, Kanyon’da hızlıca yol alan Centra’yı takip etti, sessiz güneş ışınlarının ortasında egzotik ağaçların, parıldayan turuncu ve turkuaz yaprakların arasında dolanarak ilerlerken ayakları çamura saplanıyordu. Reece’in ayakları yürürken toprağa batıp çıkıyor, her adımını üstün bir çabayla atması gerekiyordu. Ara sıra, yakınlardaki çeşit çeşit, sıcak kaynak patlayarak, havaya buhar ve çamur sıçratıyor, küçük

çamur taneleri üstüne yağıp onu daha yapışkan hale getiriyordu. Reece'in yüzü ve derisi çamurdan topaklanmıştı, tuzlu tortu da bunun üstüne ekleniyordu. Tabaka halinde tortuları hissediyordu, banyo yapmaya ihtiyacı olduğunu hissetti, sanki bu çamurlu arazinin bir parçası olacak ve asla geri dönemeyecekti.

Reece, mütemadiyen havayı dolduran garip seslerden çok huzursuzdu. Canavarla karşılaşmaları aklına geldi, kim bilir burada neler vardı. Eğer Centra olmasaydı, kesinlikle ölmüş olurlardı. Kalbi ayağında atan bir canavarı kim tahmin edebilirdi? Dikkatle etrafına baktı, görünürlüğü ağaçlar ve sis arasında kaybolmasına bağlıydı ve burada yatan diğer tehlikelerin ne olduğunu merak etmekten kendini alıkoyamadı.

Reece, Kılıcı düşündü ve Fawlar tarafından bırakılan uğursuz izleri takip ederek Kanyon zeminine baktı. Ne kadar uzun takip ederlerse, bu insanlar, Kılıcı alan bu leş yiyiciler hakkındaki merakı artıyordu. Kuvvetlerine ve Kılıcı nasıl sürükleyebildiklerine hayret etti, onunla ne yapacaklarını merak etti. Dahası, burada tüm bu yaratıkların ortasında

hayatta kalabildiklerine bakılırsa ne kadar güçlü olabilecekleri konusunda endişeliydi.

"Belki de bu Fawlar, mantıklı konuşulursa anlarlar ve bize Kılıcı geri verirler," dedi O'Connor, yüksek sesle düşünerek. "Ne de olsa, onlara ait olmadığını biliyorlar."

Centra kahkahayla gülerek kafasını salladı.

"Fawlar tam olarak mantıkla hareket eden bir tür değil."

"Belki karşılığında bir şeyler veririz onlara," dedi O'Connor.

"Karşılığında kabul edecekleri tek şey çubuğa geçirilmiş kafalarınız olur," dedi Centra.

O'Connor sustu.

"Kanyonun uç kısmına giriyoruz," dedi Centra. "Burada ne kadar çok kaynak olduğunu fark ettiniz mi? Burada sarsıntılar da çoktu. Kanyon duvarlarındaki yarıkları gördünüz mü? Burada küçük depremler..."

Reece, Centra’yı takip etmeye çalışıyordu. Karşılaştıklarından beridir susmak bilmiyordu, bu adam açıkça yalnız kalmıştı ve sohbete susamıştı. Yol boyunca, ikliminden, coğrafyasına, mevsimlerine, tüm hayvanlar ve böceklerden burada yaşayan insanlara kadar Kanyon hakkında her türlü bilgiyi onlara anlatmıştı.

Reece sabırsızlanıyordu. Özellikle bilmek istediği Kılıcı alan kabileydi.

“Bize Fawlardan bahsetsene,” dedi Reece, Centra’nın sözünü keserek.

Centra, sanki lafı kesildiği şaşırmış gibi dönüp ona baktı.

“Ne bilmek istiyorsun?”

“Her şeyi.”

Centra iç çekti. Hızlıca yürüyerek, Reece’in tanımlayamadığı izleri takip ederken kafasını salladı. Reece, Centra’nın nereye gittiğini bildiğini umuyordu. Zamanın kısıtlılığını hissetti, Kılıcı alıp bir an önce dönmeleri gerekiyordu. En iyi arkadaşının hayatı buna bağlıydı. Buraya inmek Reece’in düşündüğünün ötesinde zorlu bir mücadele olmuştu.

“Fawlar buradaki en korkunç yaratıklardır. Öncesinde savaştığınız canavar bile onların yanında temiz kalır. Onlara çok saygı duyulur ve kimse onların bölgesine giremez. Ben hep Kanyon’daki tarafımda kalırım ve avlanırken asla onların bölgelerine girmem.”

“Vahşiler mi?” diye sordu Elden.

“Ayrı ayrı değiller,” dedi Centra. “Ama birlikteyken evet. Anlıyorsunuz ya, birlikte hareket ediyorlar, arılar gibi. Birlikte savaşıyorlar. Güçlerinin kaynağı bu. Tek bir zihinle hareket ediyorlar. Ve sayıları çok fazla. Bir şeyin üstüne birlikte çullandılar mı, tamam artık, o iş bitmiştir.”

“O zaman büyük ve güçlü değiller mi?” diye sordu O’Connor.

Centra güldü.

“Hayır. Tam aksine. Aslında çok küçükler. Ama görünüşe aldanarak rakiplerinizi hafife almayın. Bu savaşın ilk kuralı değil midir?”

O anda bir inleme duyuldu, Reece döndüğünde Elden ve O’Connor tarafından taşınan Krog’un acı içinde bağırdığını duydu. Çamurun içine çökmüştü, onu yere yatırdılar. Aklını yitirmiş gibiydi.

“Bırakın beni,” dedi. “Devam edemeyeceğim.”

Reece yanma gelerek, çömeldi ve onu inceledi. Çok yoğun bir şekilde terliyordu, bembeyazdı. Reece üstüne eğilip bir elini kafasına koyar koymaz alev alev yandığını gördü.

“Seni arkada bırakmayacağız,” dedi Reece. “Bunu söylemiştim.”

Krog kaşlarını çattı.

“Ben olsaydım seni bırakırdım,” diye cevap verdi Krog.

“Ben sen değilim,” dedi Reece.

Indra gelip başında durdu.

“İstediği buysa, burada bırakın onu,” dedi soğuk ifadeyle. “Ben, şahsen onsuz da yapabilirim.”

“Kimse arkada kalmayacak,” diye tekrarladı Reece.

“Nasıl davrandığını unuttun mu? Her fırsatta bize karşı çıktı,” dedi. “Bizi yavaşlatıp, engel çıkarmasını saymıyorum bile.”

“Kimse,” diye başladı söze Reece. “Kim oldukları ve ne yaptıkları umurumda değil. Bu onlar hakkında değil. Bu bizimle ilgili. Onur prensibimizle. Bunu kaybedersek her şeyi

kaybederiz.”

Grup sus pus olurken Indra da Krog’a bakıp haline acıdı.

“Ben devam etmiyorum,” dedi Krog kıvranarak. “Edemem.”

“Çok kötü bir yara, değil mi?” diye sordu Centra yanlarına gelerek.

Reece’i itip Krog’un yanma çöktü. Krog’un bacağındaki bezi çektiğinde, ağaç darbesinin sebep olduğu derin, siyahlaşmış ve çürümüş yara açığa çıktı. Centra irkildi.

“Gerçekten çok kötü,” dedi. “Bu hızla giderse ölür. Bana söylemeliydiniz. Tek ihtiyacı olan Sülfür Çamuru. Onu tamamen iyileştirmez ama acısını alır ve daha iyi hale getirir. Kaldırın ve beni takip edin.”

“Yolumuzdan çıkmamız mı gerekecek?” diye sordu Indra.

“Çok değil,” dedi Centra, kendinden emin olmayarak, bir Reece’e bir Indra’ya bakıp.

“Bizi oraya götür,” diye emretti Reece.

Centra yönünü değiştirerek, ağaçların arasında dolanıp, tepeleri tırmanıp aşağı inerek ilerlerken diğerleri de onu takip etti. Nihayet köpük çıkaran bir çamur tepesine ulaştılar. Tıslama sesi geliyordu, ve içinden bir sis yükseliyordu.

Centra yakına gelerek uzandı ve bir parça çamur alarak Krog’un ayaklarına merhem sürer gibi sürdü.

Krog hemen kendine geldi. Gözleri şaşkınlıkla açıldı ve kısa süre sonra, diğerlerinin yardımıyla yürümeden kendi kendine

dikildi. Bir adım bile attı. Sonra bir tane daha. Topallıyordu ama yine de yürüyordu. Yüzündeki gülümsemeden artık acı çekmediği anlaşılıyordu.

“Bunu nasıl yaptın?” diye sordu Krog.

“Çamurun etkisi uzun sürmez,” dedi Centra. “Ama seni buradan çıkarmaya yeter. Etkisi geçtiğinde, eskisinden daha kötü olacaksın. Kılıcı bulup hepinizi burden çabucak çıkarabilmeyi umalım.”

Hepsi dönüp çamur tepeleri arasında dolambaçlı yolları izleyerek eski yola geri dönen Centra’yı takip etti.

Reece ilerlerken, Krog topallayarak yanma geldi.

“Bana yardım ettin,” dedi Krog. “Neden?”

“Neden mi?” diye sordu Reece. “Neden etmeyeyim?”

“Garip birisin,” dedi Krog. “Senden hoşlandığıma emin değilim. Beni geride bırakmanı dilerdim, o zaman senden nefret etmek daha kolay olurdu.”

Reece’in aklı karışmıştı, alnını kırıştırdı.

“Bana teşekkür etmeye mi çalışıyorsun?” diye sordu.

“Sanırım kendime has şekilde, evet” dedi Krog. “Bu seni sevdiğim anlamına gelmez.”

Reece kafasını salladı, Krog’un düşüncelerini hiç bir şekilde anlamıyordu.

“Ne diyeyim, rica ederim,” dedi Reece, bu garip sohbeti 200 / 286

sonlandırarak.

Reece, kararan gökyüzünü görünce endişelenmeye başladı. Burada kamp yapmak zorunda kalırlarsa ne olacaktı? Fawları karanlıkta takip edebilecekler miydi?

“Şu tepenin arkasında!” diye heyecanla seslendi Centra.

Hepsi dönüp baktılar.

“Uğultuyu buradan duyabiliyorsunuz,” diye devam etti Centra. “Fawların ana kampı burası. Kılıcı da buraya getirdiler. İzleri görüyor musunuz?”

Hepsi toplandı, Reece, gerçekten izleri gördü; çamur tepesine doğru yükseliyorlardı. Uğultuyu da duydu. Arıların çıkardığı bitmek tükenmez sesler gibiydi.

“Fakat size söylüyorum, bölgelerini geçmenin hiç bir anlamı yok,” diye devam etti Centra. “Kullandıkları bir çok hile var, adil savaşmazlar. Kazanamazsınız.”

“Önümüze çıkan her türlü düşmanla savaşacağız,” dedi Reece, kendine güvenli. “Eğer endişeliysen bizi şimdi bırakabilirsin. Yardımların için sana teşekkür ederiz.”

Centra kafasını salladı.

“Sonuna kadar aptallık,” dedi. Gülümsedi. “Bunu duymak istiyordum. Nihayet benim kadar çılgın birilerini buldum.

Beni takip edin.”

Hepsi büyük tepeye doğru Centra’yı takip etti, ilerlerken de kayıp düşüyorlardı. Reece’in elleri çamur içinde kalmıştı. Tam nefesleri kesilmek üzereyken, Reece’in karnı bunca gayretten

Reece, diğerleriyle birlikte durdu ve önündeki manzaraya şaşkınlıkla baktı. Aşağıda, geniş bir çamur vadisinde Fawların kampı duruyordu. Binlercesi oradaydı. Kısa, sıska, turuncu yaratıklardı. Belki doksan santim boyunda, kemikli üç uzun parmağa ve parlak yeşil gözlere sahiplerdi. Yüzlerinde koca bir gülümseme şekli vardı, sivri uçlu dişleri açıkta kalıyordu. Bir karınca yuvasında olduğu gibi etrafta meşgul biçimde hızla dolanıyor, elleriyle bir şeyler taşıyorlardı.

Köyleri, bu garip ağaçların turuncu ve turkuaz renkli yapraklarından yapılma küçük, ilkel evlerle doluydu. Köyün ortasındaki toprakta belki dokuz metre çapında bir delik vardı, içinde eriyik ateş köpürüyordu. Huzursuz bir biçimde tıslayıp köpürerek tüm köyü aydınlatıyordu. Tüm köy halkı bu eriyik ateşten oluşan garip deliğin etrafında dönüyordu.

“Nedir bu?” diye sordu Reece.

“Tapınıyorlar,” dedi Centra. “Bunlar lavların insanları. Ten renklerinin bu nedenle turuncu olduğuna inanıyorlar. Lavlar sanki tanrılarıymış gibi dua ediyorlar. Her gün için bir başka insanı kurban ediyorlar. Düşmanlarını en çok bu şekilde öldürmeyi seviyorlar.”

Reece yakından bakınca, lavın yanında, yüksek bir tepede bir kayanın olduğunu gördü. Düzinelerce Faw, etrafında diz çökmüş, mırıldanıp dua ederek önünde eğiliyorlardı. Sanki bir tanrıymış gibi mırıldanarak ona tapınıyorlardı. İşte Kılıç da içinde, parlayarak duruyordu.

Kılıcı görünce Reece’in kalbi hızlandı.

“Kılıcımız,” diye fısıldadı.

“Ona bakarak enerjini harcıyorsun,” dedi Centra. “Artık başka bir dünyada gibi, sizin elinizden çıktı. Onu asla geri alamazsınız. Fawlar bir şeyi alırlarsa, o artık onlarındır.”

Centra Reece’e dönerek bileğini tuttu, ifadesi ciddiydi.

“Sana söylüyorum, hemen geri dön.”

O anda ani bir kılıç çekme sesi duyuldu, Reece Conven’ı elinde kılıcıyla, köye meydan okur halde aşağı bakarken gördü.

Reece dönüp Centra’ya baktı.

“Kimse için geri dönmüyoruz, dostum.”

Reece de kılıcını çekti, bunu yapar yapmaz her şey değişti.

Birden fışkıran bir su sesi geldi, Reece ayaklarının kaydığını hissederken aşağı baktı.

“ÇAMUR KAYMASI!” diye bağırdı Centra, ilk tepki veren kişi olarak. Yoldan çekilmek için zıpladı.

Fakat yeterince hızlı değildi.

Reece ayaklarının yerden kesildiğini hissetti, çığlık attı. Diğerleri de, tepeden aşağıya, köyün tam ortasına, daha bir şey bile yapamadan hızlı bir biçimde bu çamur nehrine yakalandıkları için çığlık atıyorlardı. Hepsi Fawların tam ortasına indi.

Reece doğruca önüne baktığında, Fawları gördü, düzinelercesi kocaman bir ağ taşıyorlardı. İşte o zaman Reece, çamur kaymasını onların yaptığını ve tüm bu zaman boyunca onları

izlediklerini yani tuzağın tam ortasına düştüklerini anladı. Düşmanı hafife almıştı. En başından beri Centra’yı dinlemeliydi.

Artık çok geçti. Diğerleriyle beraber tam hız, kampın orta yerine kayarak ilerledi, kocaman ağ onları yutarken bir felakete kendini hazırlamaya çalıştı.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Thor, kılıcı çekilmiş halde öldürmek üzere Andronicus'a doğru atıldı.

Andronicus'un gözleri şaşkınlıktan büyüdü, elbette bu hareketi oğlundan beklemiyordu. Fakat refleksleri yerindeydi ve Thor üstüne gelirken Andronicus, kılıç ona saplanmadan önce yana doğru çekildi.

Thorgrin saldırıya devam ederek şüphelenmeyen İmparatorluk askerlerinin arasına daldı, dört bir yandan onları aşağı alarak bir savaş çığlığı haykurdı. Birbiri ardına askerlerin vücutlarını yarıp onları bıçakladı, kısa süre sonra vücutlar yığın oldu ve askerler yolundan çekildiler.

Karmaşa kampta devam etti. Afallayan imparatorluk askerleri, silahlarını alıp zırhlarını kuşanarak karşı saldırıya geçmek için koştular. Fakat hiç biri Thor'un dengi değildi. İnanılmaz bir savaşçı, bir ölüm makinesiydi.

"ÖLDÜRÜN ONU!" diye bağırdı Rafi,Andronicus'a. "Neden öyle duruyorsunuz?"

Fakat Andronicus orada donmuş kalmıştı, oğlunu öldürmeye isteksizdi. Hayatında ilk kez ne yapması gerektiğinden emin değildi.

Rafi, öfkeyle homurdanarak kendisi öne geçti. Başlığını geriye atarak her iki elini de Thorgrin için kaldırdı.

Elinden kıpkırmızı bir ışık çıktı ve Thor'un etrafını sardı. Rafi 205 / 286

bağırdı, elleri şiddetle titriyordu, ışık gittikçe yoğunlaşıyordu.

Nihayetinde Thor, ışık çemberi içine hapsolarak, katliamını yavaşlattı, sonra durup dizlerinin üstüne çöktü. Kafasını yukarı kaldırıp çığlık atarak oraya baygın yığıldı.

Andronicus gelip başında durdu, Rafi yanındaydı. Her şeye rağmen, oğlunun orada yattığını görmek ona acı veriyordu.

“Onu hayatta mı bıraktın?” diye sordu Andronicus.

“İstemeyerek,” diye cevap verdi Rafi.

“Yeniden bizim tarafımızda mı?” diye sordu Andronicus umutla.

“Şimdilik,” dedi Rafi. “İradesinde bir kayma oldu. Çok güçlü bir iradeye sahip, hiç karşılaşmadığım kadar güçlü. Onu ne kadar kontrol edebileceğimi bilmiyorum. Onu hayatta tutmak çok tehlikeli bunu size zaten söylemiştim. Onu hemen öldürmeksiniz.”

Andronicus kafasını salladı.

Rafi kaşlarını çattı.

“Oğlunuza hissettiğiniz zayıflık hepimizin ölümüne neden olacak. Sizi uyarıyorum: eğer kendiniz öldürmezseniz, bir gün ben öldüreceğim.”

Andronicus dönüp kıpkırmızı suratıyla Rafi’ye baktı.

“Ne güce sahip olduğun umrumda değil,” dedi. “Eğer benimle bir kez daha bu şekilde konuşursan, seni bizzat kendim

cehennemin en dibine gönderirim.”

Rafi bir hışımla oradan ayrıldı.

Hiddetlenen Andronicus, oğlunun yanı başında durdu, ona bakarak merak etti. Thor’un ona olan sevgisi gerçek miydi? Yoksa Rafi’nin büyüsü sayesinde miydi?

Elinde zincir tutan bir İmparatorluk generali yanma gelerek, “Zincirleyelim mi lordum?” diye sordu.

Andronicus, generalin göğsüne vurarak onu geriye itti.

“Öldürün onu,” diye emretti Andronicus, generali işaret ederek.

Çok sayıda İmparatorluk askeri koşarak geldi ve şaşkınlıkla bakakalan, afallamış

İmparatorluk generalini sürüklediler.

Andronicus aşağı çökerek, oğlunu kaldırdı ve nazikçe kollarında taşıdı.

“Geçti, Thornicus,” dedi yumuşak bir sesle, kollarında oğlunu taşıyarak. “Artık baban yanında.”

Andronicus onu en güzel çadıra götürerek, en iyi uyku bölümüne yatırdı. Rafi’nin büyüsünün bu sefer tutacağından emindi. Yarın Thor’un halkıyla son kez savaşacaktı ve Andronicus’un ona ihtiyacı vardı. Thor, bir kez kendi halkını öldürdüğünde Andronicus artık bunun geri dönüşü olmayacağından emindi.

Thor sonsuza kadar onun olacaktı.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kendrick kalkanını kaldırarak bir dizinin üstüne çöktü, darbeler bir yağmur gibi üstüne yağıyordu. Savaş kalabalığının en orta yerinde durmuş, etrafı tamamen İmparatorluk adamlarıyla çevrilmişti. İçlerinden üçü, en iri kıyımları ona doğru gelerek, savaş baltaları ve çekiçleriyle kalkanına vuruyorlardı. Metalin çınlaması kulaklarını deliyordu, birbiri ardına gelen darbeleri savuşturmaktan bilekleri ağrıyordu. Çetin dövüşçülerdi ve kolları titriyordu.

Kendrick bugün burada bir çok savaşçıyı alt etmişti ama adamlarının sayısı yeni gelen İmparatorluk takviye askerleri karşısında çok azdı. Bu noktada hayatı pahasına direniyordu, darbelerden kaçınma gücü tükeniyordu. Daha fazla dayanamayacağını biliyordu.

Çok yakınında Erec, Bronson ve Srog da var güçleriyle savaşıyorlardı fakat aynı açmaz onlar için de geçerliydi: hepsi yorulmuştu, İmparatorluk adamları tarafından sarılmışlar, karşı koymak için yeterli güçten mahrum kalmışlardı. Hepsi artık sadece savunmadaydı, hayatta kalmak için savaşıyorlardı.

Kendrick’in etrafındaki tüm adamlar yere seriliyor, çığlıkları çınlıyordu, MacGiller, Gümüş, Silesialılar ve McCloudlar. Savaşın seyri tersine dönmüştü ve Kendrick bir an için gözlerini kapattı, ter boşanıyordu ve bu dünyada sayılı anlarının kaldığını biliyordu. Şükran duyması gerektiğinin farkındaydı: en azından dileği yerine gelmişti: savaşarak, dimdik, gerçek bir savaşçı gibi

vatanını savunurken ölecekti. Bu asil bir ölüm olacaktı, tıpkı her savaşçının isteyeceği gibi.

Kendrick darbeleri savuştururken uzaktan bir ses duydu, başlangıçta bunu hayal ettiğini sandı. Sanki uzaktan gelen bir gümbürtü, atların dörtnala koşma sesiydi.

Kısa zamanda daha da yoğunlaştı. Yer titremeye sonra sarsılmaya başladı. Sonunda, adamların çığlıkları duyuldu. V Ama bunlar kendi adamları değil İmparatorluk savaşçılarınınkilerdi. Etrafındaki askerler dönüp kaçışmaya başladılar. Bir an sonra, Kendrick'in üstüne gelen tüm darbeler sona erdi, adamlar dönüp kaçıyorlardı.

Kendrick'in aklı karışmıştı. Bu karmaşanın sebebine bakmak istedi, dönüp dağ eteğine baktığında, hayatı boyunca asla unutamayacağı bir manzara ile karşılaştı. Gözlerini kırparak ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Dik dağ yamacından aşağı doğru salt öfkeyle inen en az bin boğa, sürü halindeki bu kocaman kırmızı hayvanlar, doğruca İmparatorluk askerlerinin en kalabalık olduğu noktaya doğru koşuyordu. Etraflarındaki adamları boynuzlarıyla deliyorlardı, savaş alanı kandan kıpkırmızı olmuştu. Alanın dağ eteğinde bulunan tüm İmparatorluk askerleri, şanslarına, hayvanlar tarafından öldürülmüştü.

Fakat bitmedi, aşağı saldıran hayvanların sayısı artarak devam ediyor, adamları eziyor, savaş alanının daha derinine giderek mümkün olduğunca çok sayıda askeri altlarına alıyorlardı.

Kendi adamlarından da düşen oldu fakat genelde İmparatorluk askerleri eziliyordu.

Kendrick buna inanamıyordu: savaşta gördüğü bunca çılgın şeyden sonra, bu en ilginciydi. Hepsine ikinci bir şans verilmişti.

Kendrick, yükselen ikinci güneşe baktığında, onu daha da fazla şaşırtan bir görüntüyle karşılaştı: binlerce askere liderlik eden küçük kardeşi Godfrey'den başkası değildi; Akorth ve Fulton hemen arkasındaydı. Beceriksizce, savaşa hiç alışkın olmayan savaşçılar gibi at sürüyorlar ama yine de yamaçtan aşağı doğru boğaları takip edip arkalarından da binlercesini sürükleyerek hızla geliyorlardı.

Kendrick'in yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Kardeşi nihayet gelmişti.

Bu, Kendrick’in beklediği fırsattı ve bunu kullanmaya niyetliydi.Erec, Bronson ve Srog’la birlikte Kendrick dönüp İmparatorluk askerlerine karşı savaş çığlıkları atarak saldırıya geçtiler.

Arkasında adamları savaşın seyri yeniden değişmişti, hepsi kalabalık İmparatorluk askerlerine doğru saldırıp dövüşe geri döndüler, yüzlercesini öldürürken boğalardan sakınmaya çalıştılar. Godfrey’in adamları karmaşaya katıldı. Hepsi birlikte dövüşerek, İmparatorluk adamlarını geri ittiler.

Hepsini vadiden dışarıya kovalayarak dört bir yandaki adamları katlettiler. Kısa süre sonra tüm ihtimallere karşı biraz önce olduğu kadar sayıca az değillerdi. Hemen sonra da kazanmaya, kalan İmparatorluk adamlarından sayıca üstün gelmeye başladılar.

Kendrick’in kalbi her şeye rağmen bu savaşı kazanacaklarını fark ettiğinde sevinçle çarptı, hepsi Godfrey ve boğaları sayesindeydi. Dövüşürken kafasını sallıyor, kendi kendine gülümsüyordu. Bu savaşı kazanmak için kurnazca bir yolu kardeşinden başkası bulamazdı.

İmparatorluk adamlarını dönemece doğru takip ederek, geride kalanların işini bitirirken yepyeni bir manzara ortaya çıktı. Kendrick diğerleriyle birlikte gördükleri karşısında durdu.

Orada ufukta, onları savaşta karşılamak için bir başka İmparatorluk birliği daha görünmüştü. Kendrick’in şu ana kadar savaştıklarından binlerce daha fazlasıydı.

Fakat bu onu caydırmadı. Onu durduran, yolunda donup kalmasını sağlayan şey, saldırıyı gerçekleştiren kişiydi.

En önde, kılıcını havaya kaldırıp gelen, dünyada en çok önem verdiği adamlardan biriydi: Thorgrin.

Kendrick’in en büyük korkusu gerçek olmuştu: savaşta karşılaşma vakti gelip çatmıştı.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Gwendolyn, Hapsolmuş Ruhlar Ovasında, donmuş bedenlerin sonsuz labirentinde hayret içinde yürüyordu. Alistair, Steffen ve Aberthol yanındaydı,

Krohn ayaklarının dibinde hırlıyordu.Hepsi huzursuzdu. Gwen'in şimdiye kadar bulunduğu en tüyler ürpertici ve ıssız yer burasıydı. Her yirmi adımda bir yerden yaklaşık üç metre uzunluğunda ve bir bedenin sığabileceği genişlikte bir başka buz kapsülü yükseliyordu. Yarı saydamlardı, Gwen her birinde acı ifadesi ile dışarı bakan donmuş bedenler görüyordu.

"Bu yer nedir böyle?" diye sordu Steffen.

"Hepsi hapsolmuş ruhlar," dedi Aberthol. "Kalan günlerini burada yaşamaya mahkumlar," dedi, yürürken sesi bitkinlikten titriyor, asasına dayanıyordu. Buzlu zemine çarpan asa, sessizliği bozan tek şeydi. "Bir çok kadim kitapta bu bilgi vardır, gerçekten var olduğunu bilmiyordum. Hayatımda bunlara tanık olabileceğimi hiç düşünmezdim. Ve fakat bu yaşımda böylesi bir yolculuğa çıkacaksın deseler de inanmazdım."

"Fakat bu insanlar da kim?" diye sordu Steffen.

" "Burası bir nevi araftır," dedi Aberthol, "büyülü ırktan olanların hapsedildiği bir yer. Ceza çekmeleri için. Cezalarını tamamlamaları için."

"Ne kadar süre?" diye sordu Alistair hayretle bakarak. Buzun arkasında bir genç kızın yüzünü inceledi, yüzündeki üzgün ifadeyle kapsüle dayanmıştı.

"Bazıları için yüzyıllar boyu," diye cevap verdi Aberthol. "Onların zaman anlayışı bizimkinden farklıdır."

"Argon böyle bir ceza çekmek için ne yaptı ki?" diye sordu Steffen.

Gwendolyn bu soruyu düşününce suçluluk hissiyle kıvrandı. Aynı şeyi, Argon'un burada olmasının bizzat sebebi olduğu için ne denli suçlu olduğunu düşünüyordu. Aynı zamanda Gwen'in hayatını kurtarmak karşılığında tüm bu riski, geri kalan günlerini bu yerde geçirme riskini göze aldığını düşündüğünde ona ne kadar minnettar olduğunu hissetti.

"Kutsal yasaları çiğnedi," dedi Gwen yumuşak bir sesle diğerlerine. "Bana yardım etmek için beşeri ilişkilere karıştı. Hayatımı kurtardı. Şimdi burayı gördüğümde keşke yapmasaydı diyorum. Onun bu şekilde acı çektiğini görmektense o gün savaş alanında ölmüş olmayı dilerdim.

"Kendini suçlama," dedi Alistair, bir elini omzuna koyarak. "Argon'un kendi

kaderi olduğunu unutma. Belki de sana yardım etmek onun kaderiydi.”

Gwen bunu, Alistair’in sözlerini hiç düşünmemişti. Her zamanki gibi ona teselli sağlamıştı. Yine de, suçluluk hissettiğini biliyordu, onu bulup kurtarmaya kararlıydı. Yanlışları her ne olursa olsun düzeltecekti.

“Sonsuza kadar burada kalmayacak,” dedi Gwendolyn kararlı. “Olan her şey, yeniden yapılandırılabilir.”

Gwen, Aberthol’e döndü.

“Öyle değil mi?” diye sordu umutla. “Hapsolmuş ruhlar 213 / 286

serbest kalamaz mı?”

Aberthol iç çekti ve gözlerini eğdi.

“Hapsolmuş Ruhlar Vadisi’nden daha önce serbest kalan kimseyi duymadım,” dedi. “Bunun nasıl yapılabileceğini bilmiyorum. Onu nasıl bulacağınızı bile bilmiyorum.”

Gwendolyn, hepsi vadiden aşağı inerken aynı şeyi merak ediyordu. Burası daha önce gördüğü tüm mezarlıklardan daha büyüktü, önlerindeki binlerce donmuş figür, bir başka dünyanın heykelleri gibi duruyordu. Tüyler ürpertici ve rahatsız ediciydi. Dondurucu bir rüzgar eserek kemiklerine kadar işledi, kürkünü daha sıkı tuttu.

Gwen, vadinin nerede bittiğini bilmiyordu, bu araziyi geçmek aylar sürebilirdi. Umutsuz hissetmeye başlamıştı. Argon’u burada bulup bulamayacağı hakkında hiç bir fikri yoktu.

Lütfen, baba, diye sessizce yalvardı. Lütfen bana yardım et.

Gwen babası, Kral MacGil'i, onun Gwen'i ne çok sevdiğini ve onu ne çok özlediğini düşündü. Daha önce hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Şimdi yanında olmasını, ona rehberlik ve yardım etmesini istedi. Onu neden tüm bunların ortasında yalnız bırakmıştı? Neden şimdi burada olup ona yardım edemiyordu.

Gwen gökyüzünde tiz bir çığlık duyup kafasını kaldırdığında, bir kuşun daireler çizerek uçtuğunu hayretle gördü. İlk başta bulutların arasından seçemedi ama

alçalıp yeniden tiz bir ses çıkardığında, onu gördüğü için kalbi yerinden çıkacak gibi oldu: babasının kuşu. Estopheles'ti bu.

Estopheles tiz sesiyle beraber aşağıya inerek etraflarında 214 / 286

daireler çizdi. İndi ve yeniden yükseldi, daire çizdi ve tekrarladı, Gwendolyn onlara bir mesaj vermeye çalıştığını hissetti. Bir yana doğru uçuyor, alçalıyor, yükseliyor, kanatlarını açıyordu ve Gwendolyn onlara bir şey anlatmaya çalıştığından gittikçe daha emin oldu. Onları bir yere yönlendirmeye çalışıyordu.

Gwen fark ettiğinde şaşkına döndü: belki de dualarına cevap bulmuştu. Belki de onları Argon'a götürüyordu.

"Bize bir şeyler anlatıyor," dedi Gwendolyn diğerlerine. "Onu takip etmeliyiz."

Gwendolyn dönüp onu takip ederek aksi yöne doğru yol aldı.

Vadide çabucak yürümeye başladı, diğerleri de arkasından onu takip etti. Yukarı baktı, göğü izledi. Hapis ruhların, buz kapsüllerinin arasından dolanarak yolunu çizdi. Bedenleri geçerken yüzlerine baktı, her kapsül daha garip bir yaratığı saklıyordu. Hepsi insan değildi. Bazılarında daha önce hiç görmediği ırklar vardı. Adamlar, kadınlar, gençler, yaşlılar, pelerinli ve kıyafetlilerdi. Bu insanların cezalandırılarak burada tutsak edilmek için ne yapmış olduklarını merak etti. Tıpkı yaşayan ölülerin kalabalık bir ordusu gibiydi. Fakat bazı yönlerden bu ölümden beterdi. Burada hepsi çok kötü bir durumda arada kalmış gibilerdi - yaşamıyorlardı, ama ölmemişlerdi de.

Gwendolyn durmadan yürüdü, soğuk o kadar kuvvetliydi ki iliklerine kadar donmuştu. Yavaşladığını, açlıktan ve bitkinlikten hastalandığını hissediyordu. Estopheles uçmaya devam etti, bazen görünürden kayboluyordu, o zaman Gwen tüm bunları, bir yere yönlendirildiğini uydurup uydurmadığını merak ediyordu.

Tüm bunlar hiç bitecek miydi? Karnında inanılmaz bir ağrı hissetti, Thor'un bebeği tekrar tekrar yerinde dönüyordu; başlarına ne geleceğini merak etti. Yere çöktüğünde, buzda donarak bir daha asla ayağa kalkamayacağına ve bulunamayacağına dair imgeler gördü.

Estopheles aniden çığlık atarak Gwen'i bu görüntülerden sıyırdı, doğruca

aşağıya, dönemecin yanındaki belki elli metre uzaklıktaki bir buz parçasına daldı. Tek bir buz kapsülünün üstünde durdu, Gwen'e dönerek bağırmaya başladı.

Gwendolyn son enerji kalıntısını çağırarak olabildiğince çabuk oraya yürüdü. Sonra aniden karnında korkunç bir sancı hissederek dizlerinin üstüne çöktü. Acı içinde bağırdı, yoğun ağrı vururken zor nefes alıyordu. Nefesini verdi ve aldı, ağlayacak gibi oldu, kendinden çok bebeği için endişeleniyordu. İyi olması için dua etti.

Gwen iki kolunun altında onu rahatlatan eller hissetti, dönüp baktığında bir yanda Alistair'in diğerinde ise Steffen'ın ona yardım ettiğini gördü. Aberthol ise arkalarından yetişmek için gelmeye uğraşıyordu. Krohn yaklaşıp, mızmızlanarak yüzünü yaladı.

Bu yol ona ve hepsine ağır gelmişti. Hepsi de canlı bedenlerden ziyade ölülere benziyordu. Gwendolyn'in ağrısı çok fazlaydı, neredeyse ölmek istiyordu.

"İyi misin?" diye sordu Alistair.

Gwendolyn ona sıkı sıkı tutunarak acının geçmesini ve yeniden nefes alabilmeyi bekledi. Nihayet yavaşça başarabildi.

Alistair bir kolunu omzuna sardı ve hep beraber yeniden yürümeye başladılar.

Gwendolyn yavaşça adım atarak, arazide yürümeye devam etti . ve acı giderek dindi. Yukarı baktığında ufukta Estopheles'i gördü, oraya gitmeye kararlıydı.

Sonunda, kapsüllerin arasında dolanarak, Estopheles'in tepesinde tünediği kapsüle ulaştılar. Kanatlarını açıp onlara çığlık atarak gururla orada oturuyordu.

Gwendolyn kapsülün içinde hapsolmuş olan kişiyi görünce, gözleri yuvalarından çıktı, kalbi umutla ve hızla çarpmaya başladı.

Buzun içinde, gözleri kapalı, elleri yanında duran kişi Argon'du.

Gwen nefes almakta zorlandı. Onu bulmuştu.

Bir adım yakma geldiğinde artık sadece biraz ötesinde duruyordu, avcunu kaldırarak yavaşça buza dokundu. Buz gibi soğuk bir enerjinin bedenine

yayıldığını hissetti.

Kafasını kaldırıp Argon'un kapalı gözlerine, donmuş vücuduna baktığında yanaklarından bir damla yaş süzüldü. Argon, Gwen'in karşılaştığı en güçlü insanlardan biriydi. Yüzyıllardır krallara danışmanlık verirdi. Şimdi burada sürgündü. Gwen onu bu şekilde, kafeslenmiş bir hayvan gibi gördüğü için - üstelik buna neden olduğundan dolayı- korkunç hissetti.

"Argon," diye seslendi. "Bana cevap verin."

Gwen'in sesi kederliydi. Bunun sebebi Argon muydu, doğmamış çocuğu muydu, babası mıydı, Thorgrin miydi yoksa kendisi miydi artık hiç bilemiyordu. Keder onu çevrelemişti

ve artık net düşünemiyordu.

Argon cevap vermedi. Hareket bile etmedi. Sonsuza kadar donmuş gibiydi.

"Bize geri dönmelisiniz," dedi.

Yine cevap vermedi. Orada sanki başka bir dünyada kaybolmuş gibi donmuş duruyordu.

"Argon size ihtiyacım var!" diye bağırdı, daha çaresiz. "Halka'nın size ihtiyacı var. Thorgrin'in de. Lütfen. Benimle konuşun."

Gwendolyn yüzünü buza bastırdı, her iki eliyle sıkı sıkı tuttu; bu sırada bebeği dönüp duruyordu.

Fakat yine de bir şey olmuyordu. Argon sonsuza kadar kaybolmuş görünüyordu. Buraya gelmekle hata mı etmişti?

Gwen, kararlı, geri çekildi ve belinden kılıcını çekti. Yukarı kaldırıp onu serbest bırakmaya niyetli bir şekilde tüm gücüyle buza indirdi.

Fakat buza hiç zarar vermeden sekti, çentik bile açılmadı.

Steffen, işaretini takip ederek, öne atıldı ve buza oklarını fırlattı ancak hepsi yine zarar yaratmadan geri döndü.

Gwendolyn çaresiz Alistair'e döndü.

"Bir şeyler yap," diye yalvardı. "Sen ruhbanlardansın. Gücün var. Gücünü daha önce gördüm."

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

218 / 286

"Kapsülü kır, buzu erit. Bir şeyler yap!"

Alistar öne gelip gözlerini kapadı ve avcunu uzattı. Gwendolyn'in anlamadığı bir dilde yavaşça bir şeyler mırıldanarak avcuyla buzu hedef aldı.

Buz kapsülüne doğru avcundan sarı bir ışık yayıldı.

Fakat Gwen'i şaşırtarak geri sekti ve ışık hemen yok oldu.

Alistair bir şey batmış gibi elini geri çekti.

"Üzgünüm," dedi. "Bunlar hiç karşılaşmadığım kadar kuvvetliler. Benim gücümden çok büyükler."

Gwen orada durup, eziliyordu. Tüm bunların sonunda durum sıfıra sıfırdı. Daha fazla yapabileceği bir şey yoktu. Argon sonsuza kadar hapsolmuştu. Thor'u bir daha asla serbest bırakma şansı olmayacaktı.

Estopheles çığlık atıp, kanatlarını çırparak gökyüzünde ilerledi ve kısa süre sonra görünürden kayboldu.

Gwen tüm hayatının ellerinin arasından kayıp gittiğini hisseti.

Yorgunlıktan zayıf düşen Gwen, sabrının tükendiği noktada, buz kapsülünün önüne yığıldı. Gözlerini kapayıp dua etmeye başladı.

Tanrım, eğer beni duyuyorsan sana yalvarıyorum. Argon'a değil. Toprağa değil. Göğe değil. Tanrılara değil. Ama sana, sadece sana. Sadece bir tek Tanrı var ve ben döndüm sana, ihtiyacım olduğundan. Yalvarırım, Argon'u bırak. Yerine beni alabilirsin. Sadece Argon'u bırak ve Thorgrin'i kurtar.

219/286

Gwendolyn çöktü, gözleri kapalıydı, oldukça sessiz dururken titriyordu. Yer de ıssız ve sessizdi, geçip giden rüzgarın uğultusundan başka bir şey duyulmuyordu.

Sonra yavaşça kafasının içinde çok derinlerden gelen bir ses duydu.

Gwendolyn. Tanrı seni duydu.

Bu Argon'un sesiydi.

Gwen gözlerini açtı ve yeniden Argon'a baktı. Orada, donmuş, kıpırdamadan, gözleri kapalı duruyordu.

"Bunu duydun mu?" diye sordu Gwen, Alistair'e.

"Neyi?" dedi Alistair.

Gwen başka kimsenin duymadığını anladı. Bu ses sadece onun içindi. Aklını mı kaybediyordu? Yoksa gerçek miydi?

Gwen yüzünü ve ellerini buza dayadı, gözlerini kapayarak dinledi.

Şu an bir başka dünyada kayboldum, dedi Argon. Sadece çok pahalıya serbest kalabilirim. Bedeli senin hayatın değil, ama sana çok yakın olan birinin hayatı. Ya müstakbel kocanın, ya da oğlunun hayatı. Kimi seçiyorsun?

Gwendolyn duyduğu keder altında ezilerek hıçkırıklara boğuldu.

"Böyle bir seçimi nasıl yaparım?" diye seslendi.

Gwen gözlerini kapadı, ağlıyordu, yavaşça sessizliğe ve durgunluğa gömüldü. Seçim yapmalıydı. Seçin yapması gerekiyordu.

İçten seçimini yaptı. Ne kadar acı verici olsa da sessizce kendi zihninde cevap verdi.

Birden ani bir çatlama sesi duyuldu ve Gwen gözlerini açtığında gördüğü karşısında şok oldu.

Yaslandığı buz elleri arasında çatlamaya başlayınca durup bir adım geri gitti. Buz kapsülü Argon'u çevreleyen yüz farklı yerden yarıldı. Kısa zaman sonra

parçalanarak yere düştü.

Bu görüntüyü izlerken nutku tutuldu. Çatlama daha yüksek sesle gerçekleşirken hepsi hayret içinde bir adım geriye gittiler.

Sonra buz tamamen gitti. Gwen ve Argon arasında hiç bir şey kalmadı. Elleri yanlarında son derece dingin duruyordu.

Gözleri açıldı. Daha önce hiç görmediği kadar parlak bir ışıkla Gwen'e baktı. Sanki güneşe bakmak gibiydi.

Argon geri dönmüştü. Gwen buna inanamıyordu.

Argon hayattaydı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Godfrey savaş alanına çığlıklarla girdi, arkasında Akorth ve Fulton, yakın takiplerinde ise binlerce adamı vardı. Boğaların ardından tehlikenin tam kalbine, Kendrick, Erec, Bronson ve Srog'a yardım etmeye kararlı olarak umarsızca daldı.

Godfrey'in kalbi korkudan neredeyse atmıyordu ama kaçmadığı için kendiyle gurur duyuyordu, hayatında hiç bu kadar korkmamıştı, etrafındaki her şey bulanıktı, yanaklarından süzülürken kendi terinin tadını alıyordu.

Eğer bu bir savaşın hissettirdiği duyguysa bundan nefret etmişti, bir daha asla deneyimlemek istemezdi. Ona göre kontrollü panik durumu gibiydi. Bir eliyle kılıcını kaldırıp askere doğru saldırırken elleri titriyor, korkusunu bastırmak için her zamankinden daha yüksek sesle bağırıyordu. İnsanlar kendini neden bu duruma sokmak için uğraşırlardı merak ediyordu. O, evde olup, birasını içip, kadın kovalayarak ve savaş alanında hayatlarını heba eden diğer savaşçılarla dalga geçmeyi tercih ederdi.

Fakat her şeye rağmen buradaydı. Hepsiyle birlikte atını, kargaşanın tam ortasına sürüyor, her an atından indirilip öldürülmeyi bekliyordu. Hayatında ilk kez umursamıyordu. Hayatında ilk kez, kendinden ve korkularından daha büyük bir parça hissediyordu. Hayatında ilk kez kendini tamamen bırakmıştı. Bir nevi terk etme duygusu üzerinde hakim olmuştu ve onu sürüklüyordu.

Boğaları dürtükleyerek yolu açan Godfrey'in, dönemeci geçince korkusu yoğunlaştı. Kalabalık bir İmparatorluk taburu, onu kör eden bir hızla önüne çıktı. Yutkundu. Godfrey

boğaları serbest bırakarak iyi iş çıkarmıştı, bu çılgın planın işe yaramasına şaşırmıştı. Fakat bu yeni İmparatorluk taburunu yaklaşırken görünce, bunun ölüm kalım meselesi olduğunu anladı. Bu üstün kalabalık gücün elinde her halükarda ölümle buluşacakları gün gibi ortadaydı.

Onu en çok korkutansa bu ordunun başındaki kişiyi gördüğü an oldu. Dizlerinin bağı çözüldü. Tam önlerinde, kardeşi olarak düşündüğü adam duruyordu. Thorgrin. Godfrey buna inanamıyordu: Thor onlara saldırmaya geliyordu. Çıldırmış gibi görünüyordu, her zamankinden daha büyük ve daha güçlüydü.

Kör edici bir güçle, Godfrey'in tanımadığı bir kılıcı tutarak onlara doğru geliyordu. Kılıç İmparatorluk'un izlerini taşıyordu ve Thor kılıcı sanki canlı bir şeymiş gibi taşıyordu. Sanki şimşeğin kanatları üstünde taşınıyordu.

Godfrey, tam Thor'un yolunda olduğunu fark ettiğinde kendini hazırladı. Tüm insanlar dururken neden bu onun başına gelmişti?

"Thor!" diye bağırdı yakınlaştıklarında, Thor'un onları tanıyıp silahlarını indirerek, bir şekilde yolundan dönmesini umdu.

Fakat bu işe yaramadı, Thor'un gözleri kendine ait değil gibiydi ve ona doğru geliyordu.

Godfrey iki eliyle kalkanını kaldırarak kendini korkunç bir darbeye karşı hazırlamaya çalıştı.

Thor üstüne çullanmak için kılıcını havaya doğrulttu, kaşlarını çattı, Godfrey işinin bittiğini biliyordu.

Godfrey o kadar gergindi ki karşılaşmadan önce yoldan çekildi ve yanlışlıkla yan tarafa

Yanlışlıkla dengesini kaybetmesi onu kurtarmıştı. Thor kılıcını sallarken Godfrey'i kıl payı kaçırmış, kılıç Godfrey'in kafası yerine kalkanını bulmuştu. Büyük bir ses çıkararak Godfrey'i atından savurmuştu.

Godfrey atından uçmuş ve sert bir düşüşle yere yapışmıştı. v Rüzgar onu delip geçerken, çamurun içinde yuvarlanarak nefes almaya çalıştı, başı dönüyordu. Durmaksızın yuvarlandı ve sonunda durup kafasını kaldırabildi.

Etrafında her bir yöne koşan atların izdihamı vardı - çenesini kaldırdığında gördüğü son şey bir atın çiftesi oldu, tam alnına isabet ederek onu bayıltmıştı.

*

Andronicus, Thornicus'un eski haline dönmesini izlemekten memnuniyet duydu, hiç umursamadan önderlik ediyor, eski halkıyla savaş alanını yararak saldırıya geçiyordu. Ön saflarda, oğlunu yenebileceklerini düşünecek kadar aptal olup onu karşılamaya gelen yüzlerce McCloud vardı.

Thor silahını bir hiddet nesnesiymiş gibi tutuyor, tek bir vuruşla yarım düzine adamı katlediyordu. Arazi Halka'nın, Thor'un ayağının dibine düşen McCİoudların kanıyla dolmuştu.

Andronicus tatmin olmuş halde gülümsedi ve sonra kargaşaya dahil oldu.

Üç başlı gürzünü tutan Andronicus uzun zincirini savurdu ve hedefleri birbiri ardına vurarak, düşmanıyla buluştu ve dört bir yandan gelen adamların kafasını uçurdu. Hepsine göre çok uzun, çok güçlü ve çok hızlıydı, tam önünde bir ölüm yolu

oluşturmuştu. Kocaman gülümsedi, hepsini hazmetti. Ne zamandır bu kadar iyi vakit geçirmemişti. Hesapsızca savaşan Andronicus, Halka'nın son kuvvetlerinden geriye kalanlarla karşılaştığını bilmenin verdiği hazzı yaşıyordu; bu savaştan sonra Halka nihayet onun olacaktı.

Andronicus, liderlerini -Kendrick'i- gözüne kestirerek, korkusuzca üstüne saldırdı. Bu savaşçı Yüce Andronicus'u alt edeceğini düşündüyse gerçekten hiç aklını kullanmıyor demekti. Andronicus atını topuklayıp çığlık attığında, adamları bu iki büyük savaşçının birbirleriyle karşılaşması için yolu açtı.

Andronicus, gürzünü Kendrick'in kafasına savurarak onu bitireceğini düşündü. Fakat Kendrick'in dövüştüğü diğer adamlar gibi olmadığını anlayınca şaşırdı: daha hızlı ve çevikti. Andronicus'un vuruşundan kurtuldu ve kılıcıyla harekete geçti, o kadar hızlıydı ki, Andronicus'un kolunu yarmayı başardı.

Andronicus acıdan çok şaşkınlıktan bağırdı. Çok uzun zamandır savaşta yenilgiye uğramamıştı.

Fakat ağrı, odaklanmasına neden oldu. Kendine çok güvenmişti ve şimdi Kendrick'in diğerleri gibi olmadığını fark etti.

Andronicus gürzünü kaldırıp etrafında savurarak bu sefer daha aşağıya, Kendrick'in atma hedef aldı.

Metal top, Kendrick'in atının kafasına inerek tökezlemesine sebep oldu.

Kendrick, savunmasız yakalanmış, bu hamlenin gelişini görmemişti; öne eğilip atını sabitlemeye çalışırken

Andronicus eldiveninin ucuna sakladığı bir hançerle öne atılıp Kendrick'in göğsünü yardı.

Kendrick bağırdı fakat kalkanıyla dönerek, Andronicus'un yüzüne vurdu, bu da Andronicus'un beklemediği bir hamleydi.

Andronicus geriye sendeledi, aynı harekette uzanarak, eyerine sakladığı kısa bir mızrağı alıp Kendrick'e attı.

Mızrak, Kendrick'in omzuna isabet etti, Kendrick bağırarak onu tutmaya uzandı.

Andronicus öne eğilip kalkanını tüm gücüyle Kendrick'e indirdi, çenesine vurup omzundaki mızrakla atından düşürdü.

Kendrick çok sert yere düştü, hareketsiz kaldı. Atı da onunla beraber düştü. Andronicus yıllardır hissetmediği bir tatmin yaşadı.

Etrafında dönerek, işini bitirmeye hazırlandı. Fakat mızrağını havaya kaldırdığında Kendrick'in çok sayıda adamı ona saldırdı ve kısa süre sonra onlarla dövüşürken odağını Kendrick'ten çekmek zorunda kaldı. Göz ucuyla, Kendrick'in yuvarlanarak bir başka dövüşe karıştığını gördü.

Bir başka zaman, dedi Andronicus kendi kendine. Kendrick eninde sonunda ölümü onun elinden tadacaktı.

*

Bronson tüm her şeyiyle dövüşüyordu, kalkanından vazgeçmeyi seçerek yerine iyi eliyle tuttuğu kılıcı tercih etmişti. Tek elini kullanarak olabildiğince iyi savaşmaya gayret ediyordu, diğeriyle de gürzü tutuyor, baltasının ucundaki kancayla kavrıyordu. Çıldırmış bir adam gibi

savaşıyor, Halka'yı korumak için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Atını ileri sürerek, Srog'un yanında çetin bir savaşa girdi; ikisi birlikte sırt sırta düzinelerce İmparatorluk askerini yere seriyorlardı.

"BRONSON!" diye bağırdı bir ses.

Bronson bu sesi nerede olsa tanırdı. Tüyleri diken diken oldu.

Döndü, bir grup İmparatorluk askeri arasında ezeli düşmanını gördü. Babası. McCloud. Canavar. Elini ondan alan adam. Hayatta her şeyden çok nefret ettiği adam.

Bronson bağırıp atını topuklayarak babasına doğru gitti. McCloud da ona geldi, sanki ruhunu şeytana teslim etmişti, bir gözü yoktu, yüzü biçimini yitirmiş ve İmparatorluk mührü damgalanmıştı. Korkunç bir yaratığa dönüşmüştü, eskisinden de beter olmuştu.

İşte nihayet diye düşündü Bronson, baba-oğul sonunda karşılaşmış ve kaçınılmaza doğru ilerliyorlardı. Bu, Bronson'ın uzun süredir beklediği gündü. Yapabilse babasının adını yeryüzünden silerdi. Bu olmazsa en azından babasını cehenneme gönderirdi. Bu, aşağıya bakıp çolak kalan elini gördükçe her gün düşündüğü intikam zamanıydı.

"BABA!" diye bağırdı Bronson.

İntikam ateşiyle öne atıldı, kılıcını havaya dikti; babası da kendi denginde bir savaş çığlığı kopardı.

İki adam açık bir alanda karşılaştılar, İmparatorluk askerleri yolu açtı ve McCloud savaş baltasını her iki eliyle sallayarak, çığlık atıp oğlunun kafasını koparmayı hedefledi.

Bronson son anda çekilerek, gürzünü etrafında döndürdü ve babasının ensesine vurmayı başardı.

McCloud tökezleyerek atından düştü.

Bronson hiç vakit kaybetmeden bir daire çizdi ve yere zıplayarak yavaşça kalkan, dengesini bulmaya çalışırken odaklanamayan babasını ayakta karşıladı. Bronson kılıcını tek eliyle aşağı indirdiğinde McCloud kalkanını kaldırıp onu engelledi. Fakat Bronson kılıcı yeniden indirdi, sonra bir daha ve tekrar; sonunda babasının kalkanı tutuşunu engelledi. Ardından geriye gidip onu tekmelemeye başladı.

Babası sendeleyerek sırt üstü yere düştü, canı yanmıştı ve ayağa kalkmak için çok yavaştı.

Bronson tepesinde nefes nefese dikilip öne adım attı ve bir ayağını babasının

boğazına bastırdı.

McCloud nefes almak için çabaladı, Bronson kılıcının ucunu kaldırdı ve babasının bileğinin üstünde tuttu.

"Benden elimi aldın baba," dedi Bronson. "Ben de şeninkini almalıyım. Aslında seni öldürmem gerekir," diye iç çekti Bronson. "Fakat senin seviyene düşemem. Senden fazla onurluyum. Bunun yerine sana zarar vermeden seni esir alacağım. Teslim oluyor musun?"

McCloud nefes almaya çalıştı ve sonunda onaylarca kafasını salladı.

Bronson kılıcını yavaşça McCloud'un bileğinden kaldırdı.

"Arkanı dön ve ellerini arkanda birleştir," diye emretti Bronson.

McCİoud dediğini yaptığında, Bronson uzanıp babasını zincirlemek için belindeki ekstra zincir takımını çıkardı.

Fakat bu hamlesini yaparken McCİoud aniden dönerek bir avuç çamur alıp Bronson'm gözlerine fırlattı.

Bronson bağırdı, ellerini gözlerine götürünce elindeki zincirler yere düştü. McCİoud dönüp Bronson'u tüm gücüyle kasıklarından dirsekledi.

Bronson acı içinde yere yığıldı.

McCİoud tepesinde dikilip ensesindeki saçlardan tutarak onu kaldırdı.

"Seni tekrar görmek güzel, evlat," dedi McCİoud.

McCİoud dizini kaldırıp Bronson'un yüzüne indirdi ve oğlunun burnunu kırdığında havayı bir çatlama sesi doldurdu.

Bronson kan tadı aldı ve son gördüğü şey hızla, çok hızla onu karşılayan yer oldu.

*

Thor savaş alanında saldırısına dur durak bilmeden devam ediyor, babasıyla savaşmaya gelen sayısız McCloud'u öldürüyordu. Hiç biri yeterince hızlı karşılık

veremeden onları öldürüyordu, babasını korumaya kararlıydı. Tek derdi buydu. Andronicus - ve Halka'daki tüm bu düşmanlar.

Thor kendini durduramıyordu. Ruhunu başka bir şeye teslim etmiş gibiydi, kendinden daha kudretli bir güce. Kılıcı resmen kendi kendine savruluyordu.

Thor baktı ve çok da uzakta olmayan babasını, Kendrick'i atından düşürürken gördü — ilk kez Thor gözlerini kırptı. Bir anlığına, uzun süredir kayıp olan tarafı içinde kımıldadı; çok kısa bir an için bir yanı Kendrick'i tanıdı. Nereden olduğunu çıkaramadı ama sadece küçücük bir süre, bir yanı kimin için savaştığı konusunda karmaşaya düştü.

Fakat sonra Thor yeni bir enerji akımı hissetti, dönüp hemen arkasından atını süren Rafi'yi parmaklarını ona çevirmiş olarak buldu. Thor, içinde onu saran çok yoğun bir enerji hissetti, düşünmesini engelliyordu. İçinde, kontrolü ele geçirmek, iradesini serbest kılmak için muazzam bir mücadelenin meydana geldiğini hissetti. Sonra bir sis tarafından kapsandığım duyumsadı.

Thor, Kendrick'e baktığında artık onu tanımıyordu. O da diğerleri gibi babasının bitmek tükenmek bilmeyen düşmanlarından, Halka'yı terk etmeyen asilerden biriydi.

Şiddetli bir savaş çığlığı duyuldu, diğerlerinden farklıydı; Thor dönüp baktığında ona doğru saldırıya geçen bir savaşçı gördü. Diğer askerler yolu açarak onlar için geniş bir alan bırakmışlardı. Şövalye, Thor'un önünde durarak yüzüne baktı. İşte o an diğerleri izlemek için durduklarından savaş kısa süreliğine sekteye uğradı. Bu şövalye artık her kimse, MacGil tarafından önemli biriydi.

"Thorgrin! Benim, Erec!" diye gürledi şövalye, atında gururla otururken. "Kendinde değilsin. Seninle savaşmak istemiyorum. Lütfen silahlarını indir. Silahlarını bırakarak davamıza katıl!"

Thor içinde bir öfkenin aktığını hissetti. Ona ne yapması gerektiğini söyleyen bu yabancı da kimdi?

Meydan okurcasına, "Ben kimse için silahlarımı bırakmam!" diye bağırdı Thor.

Hiç vakit kaybetmeden öne atılarak kılıcını havaya dikti ve işte o an kılıçların çarpışma sesleri duyuldu. Erec ve Thor öfkeyle öne ve geriye doğru birbirleriyle savaşıp darbe üstüne darbe indirirken ikisi de üstünlük kazanamadı.

Nihayet, Thor, Erec'in bir vuruşundan sıyrılıp atından indi ve onun işini yerde görmeye karar verdi.

İkisi yerde güreşir gibi yuvarlanıyor, üstünlük sağlayamıyorlardı. Sonunda, Thor, Erec'in altından kalkmayı başararak ayaklarının üstüne geldi.

Yüz yüze baktılar, etraflarında koca bir boş alan oluşmuştu, diğer tüm savaşçılar bu sahneyi izlemek için durmuşlardı.

"Thorgrin, sana yalvarıyorum!" diye seslendi Erec, nefes nefese kalmıştı ve dudağında kan vardı. "Benim, Erec!"

Thor bağırıp saldırdı, kılıcı havadaydı. Karşı karşıya savaşıp, birbirlerine darbe üstüne darbe indirirken, kalkan zırha, zırh kalkana mükemmel bir uyumla çarpıyordu. İkisi de üstünlük sağlayamıyordu.

Thor, şövalyenin gücü ve çevikliğine şaşırmıştı, daha önce onun gibi birine hiç rastlamamıştı.

Yüz yüze bakarken, kılıçlar birbirleriyle karşılaşıp kilitlendiklerinde dişlerinin arasından "Benim, Erec!" dedi. "Beni tanıyorsun, Thorgrin."

Thor kaşlarını çatarak homurdandı.

İkisi de üstünlük sağlayamadan, Thor’un kolları yorulana kadar bir ileri bir geri kılıçlarını savurarak, darbeleri savuşturarak dövüşe devam ettiler.

"Bir zamanlar benim şövalyemdin Thorgrin," dedi Erec. "Eğitimine yardım ettim. Senin için her şeyi yaparım. Her şeyi. Thorgrin, benim Erec."

Thor bir anlığına duraksadı, sözleri bazı hislerini titretti. Kısa bir süre kafası karıştı, kafasındaki sesler birbirleriyle mücadele ediyordu. Thor anlamaya, nerede olduğunu ve kim olduğunu fark etmeye çalışıyordu. Dövüştüğü bu adam da kimdi?

"Erec?" diye sordu Thor.

Aniden Rafi, Thor’un yanı başında belirdi ve ellerini yukarı kaldırıp Thor’a doğru uzatırken boğazından korkunç bir hırıltı yükseldi.

Thor dehşet verici bir enerjiyle sarmalandığını hissetti, dönüp gözlerini Erec'e dikmeden önce şiddetli bir öfke benliğini ele geçirdi.

Bu sefer Erec'i tanımadı. Hem de hiç. Thor'un sadece düşmanıydı, başka bir şey değildi.

Thor kılıcını havaya dikip atıldı, gözleri kanlanmıştı, bu adamı yeryüzünden silmeye kararlıydı.

İkisi de üstünlük sağlayamadan, Thor'un kolları yorulana kadar bir ileri bir geri kılıçlarını savurarak, darbeleri savuşturarak dövüşe devam ettiler.

"Bir zamanlar benim şövalyemdin Thorgrin," dedi Erec. "Eğitimine yardım ettim. Senin için her şeyi yaparım. Her şeyi. Thorgrin, benim Erec."

Thor bir anlığına duraksadı, sözleri bazı hislerini titretti. Kısa bir süre kafası karıştı, kafasındaki sesler birbirleriyle mücadele ediyordu. Thor anlamaya, nerede olduğunu ve kim olduğunu fark etmeye çalışıyordu. Dövüştüğü bu adam da kimdi?

"Erec?" diye sordu Thor.

Aniden Rafi, Thor'un yanı başında belirdi ve ellerini yukarı kaldırıp Thor'a doğru uzatırken boğazından korkunç bir hırıltı yükseldi.

Thor dehşet verici bir enerjiyle sarmalandığını hissetti, dönüp gözlerini Erec'e dikmeden önce şiddetli bir öfke benliğini ele geçirdi.

Bu sefer Erec'i tanımadı. Hem de hiç. Thor'un sadece düşmanıydı, başka bir şey değildi.

Thor kılıcını havaya dikip atıldı, gözleri kanlanmıştı, bu adamı yeryüzünden silmeye kararlıydı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Romulus kırsalda dörtnala atını sürerek doğuya, tüm askerlerden ve İmparatorluk ordusundan uzağa gidiyordu. Luanda atının önünde, Romulus'un kaslı kolları beline dolanmışken bile hala kurtulmak için mücadele

veriyordu. Romulus, Luanda'nın gücüne şaşırmıştı. İplerle bağlı olduğunda, kocaman kollarıyla sarılı olduğunda bile onu sabitlemekte zorlanıyordu. Huysuz bir at gibiydi. Serbest kalmak için çaresizce uğraşıyordu ama Romulus onu bırakamazdı.

Romulus, atı acıyla inleyene kadar onu daha hızlı gitmesi için tekmeleyip durdu, Doğu Geçidi'ne giderek öteki tarafa geçmesi ve Luanda'yı da beraberinde götürmesi gerektiğini biliyordu. Sihirli pelerin de belinde hazır duruyordu.

Romulus'un içi hala Andronicus'un adamlarından aldığı yenilgiyle kavruluyordu, bu hiç beklemediği bir şeydi. Andronicus'u hiç beklemediği anda şaşırtarak Halka'yı alacağından emindi.Fakat sonuçta, yalnız başına dönüp kaçarak Kanyon'a sığınması gerekmiş olsa bile Romulus hayatta olduğu için şanslıydı.

Tabii, ödülünü almıştı, şimdilik önemli olan tek şey buydu. Luanda. Bir MacGil. İlk doğan MacGil, azı değil.

Romulus, pelerin efsanesinin doğru olması ve Kanyon'u onunla beraber geçer geçmez Kalkan'in parçalanacağının doğru çıkması için dua etti, böylece Kanyon'un dışında bekleyen milyonlarca adamı içeri girebilecekti. Bu sefer, onlara Andronicus'a karşı nihayete erdireceği, sonuna kadar

gideceği bir zafer için önderlik edecek ve Halka'yı ezecekti. Sonra Romulus Üstün Kumandan olacak ve onu durdurabilecek hiç bir şey ve kimse kalmayacaktı.

Romulus artık zafere o kadar yakındı ki tadını alabiliyordu.

Boş ve donmuş arazide, Doğu Geçidi görünene kadar sürmeye devam ettiler, geçit girişinin yüksek sütunları ufku bölüyordu. Romulus'un atı bitkindi fakat onu daha sert tekmeleyerek tozu dumana katarak hızlandı. Kaderi çok yakınındaydı ve onu ele geçirmeye kararlıydı.

Romulus, pelerinin işe yaraması için Kanyon'u MacGiHe beraber yürüyerek geçmesi gerektiğini hatırladı. Kanyonun başına, köprünün girişine geldiklerinde aniden durup atından aşağı indi, Luanda'yı tutarak onu da beraberinde aşağı indirdi.

Bir şekilde elleri bağlıyken bile, Luanda daha Romulus karşı hamle yapamadan, ellerinden sıyrılmış ve yol boyunca koşmaya başlamıştı.

Romulus hemen atıldı, eğerindeki kırbacı alarak ayak bileklerine doğru savurup, etrafına doladı.

Luanda, bilekleri birleşip yüzü koyun yere düşünce bir çığlık kopardı.

Romulus onu yerde kendine doğru sürükleyerek sertçe çekti. Yere uzanıp tek eliyle yakaladı, ve havaya kaldırarak kaşlarını çattı.

“"Eğer bir MacGil olmasaydın seni şimdiye kadar çoktan öldürmüştüm," diye haşladı.

Luanda yüzünü ekşitip Romulus'un suratına tükürdü. 235/286

Afallayan Romulus elinin tersiyle yüzüne vurdu.

Luanda'nın dudaklarından kan aktı nihayet teslim olmuş gibi göründü fakat Romulus'un öfkesi dinmemişti. Elinde olsa kadını parçalardı. Belki de Kanyon’u geçer geçmez bunu yapabilirdi. Bu düşünce onu ziyadesiyle memnun etti.

Romulus dönerek köprüye baktı ve pelerini omuzlarına attı. Vızlamasını, titreyişini fark etti, daha önce hiç hissetmediği bir enerjinin içine yayıldığını hissetti. İşe yarayacağından emindi, Kalkan'ı kendi başına aşağı alacaktı. Bunu düşününce kalbi hızla attı.

Romulus uzandı, bir koluyla Luanda'yı belinden tutup havaya kaldırdı ve yaramaz bir çocuk gibi onu omuzlarının üstünde havada taşıdı. Onunla birlikte köprüden yürümeye başladı.

Luanda kıvrandı ve bağırdı, tüm gücüyle ondan kurtulmaya çalışıyordu fakat Romulus bu sefer çok sıkı tutmuştu ve buradan kaçış yoktu.

Romulus köprüye ilk adımını attığında bu iyi hissettirdi. Kısa süre sonra karşıya geçmiş olacak ve ne kadar muhalefet edip çığlık atarsa atsın Luanda onu durduramayacaktı.

Yakında Halka onun olacaktı.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn, Argon'un yanı başında atını sürüyordu; Alistair, Aberthol ve Steffen

yanlarında, Krohn da ayaklarının dibindeydi. Beşi, at üstünde Halka'nın kuzey arazilerini geçerek evlerine, Thor'a dönüyorlardı. Gwen, yeniden vatanında olacağı, Dipdünya'dan kurtularak Halka'nın o yanına geçeceği için çok mutluydu. Bir rüya gibiydi. Argon'u asla bulamadan sonsuza kadar Dipdünya'da kalacağından emin olmuştu. Fakat şimdi buradalardı, evlerine dönüyorlardı, Thor'la yeniden bir araya gelmesine az kalmıştı.

Gwendolyn, sürekli olarak kafasında Argon'un gözlerini açarak ona ve hayata geri döndüğü sahneyi görüyordu.Kadere meydan okuyarak Argon'u geri getirmek uğruna verdiği ödün aklına geldikçe hala yanaklarından göz yaşları süzülüyordu. Argon'un hayatına karşılık bir gün söz verdiği kişiden vazgeçmek zorunda kalacağını biliyordu. Thorgrin'den veya çocuğundan.

Fakat en azından o gün bugün değildi.

Gwen'in karnı yolculukları sırasında ağrıyordu; bebek,

Argon'u bulmalarından bu yana hiç olmadığı kadar çok hareket ediyordu. Argon serbest kaldıktan sonra olan her şey bulanıktı. Hayata dönen Argon her zamankinden daha güçlüydü, gücünü kocaman bir balon yaratmak için kullanmıştı, Gwen ve diğerleri kendilerini bu balonun içinde bulmuşlardı. Hepsi Argon'la beraber havada süzülürken, balon giderek artan bir hızla hepsini süpürüyor, Dipdünya'da daha önce geçtikleri yerlerden Kanyon'un kenarına doğru götürüyor ve hiç zarar görmeden burayı geçmelerini sağlıyordu. Bu şekilde havada süzülmek Gwen'i çok şaşırtmıştı, Thor'la birlikte Mycoples'in sırtındaki zamanları

Gwen, Kanyon'u geçerken aşağıya baktığını, altında uzanan girdaplı sislerin onu hayrete düşürdüğünü hatırladı, Kanyon'un derinliklerinin sonu gelmeyecek gibiydi. Buranın dibi olup olmadığını merak etti.

Argon nihayet onları Halka'nın bu yanında bırakmıştı, balonu bu tarafa güvenle geçtiklerinden sonra artık gücünü yitirmişti. Kırsalda buldukları bir grup başı boş atın yanma indiler, o zamandan bu yana yolculuklarına devam ediyorlardı.

Önce güneye ardından doğuya doğru hızla giderek, Argon'un çok büyük bir savaşın yaşandığını hissettiğini söylediği savaş alanına doğru ilerliyorlardı. Argon bu savaşın Halka'daki her ruh ve kalp için efsanevi bir savaş olduğunu

hissettiğini söylemişti, Halka'nın geleceği bu savaşa bağlıydı.
Elbette Gwendolyn, Thor'un orada olduğunu biliyordu. Sevdiği ve değer verdiği diğer herkesle birlikte.

Gwen zamana karşı yarışıyordu, çok geç olmadan, Thor veya sevdiği diğer insanlar öldürülmeden oraya varmak için umutsuzca yol alıyordu. Bedenin her zerresinde hepsinin korkunç bir felaketin kıyısında olduklarını hissediyordu. Argon'u bulması geç mi olmuştu? Tüm bunlar hiç bir şeye değmeyecek miydi?

Göğün yükseklerinde tiz bir çığlık duyup baktığında havada daire çizerek onlara yol gösteren Estopheles'i gördü.

Gwen atını daha sert topukladı. Yanında, Krohn onlara yetişmek için homurdandı.

Halka'yı geçerek, yolculuklarına hiç durmadan devam ettiler, 238/286

zaman ilerliyordu, işin ucunda ne olduğunu hepsi bildiği için bir nefes almak için bile hiç durmuyorlardı. Güneş gökte yükselmişti ve Gwen'in göz yaşları hiç durmuyordu. Korkunç bir trajedinin gerçeğe dönüşmek üzere olduğunu hissetti. Çok fazla mı kurban vermişti?

Bilinmeyen bölgeye doğru hiç durmadan ilerlediler, Yüksek Topraklar ufukta geniş bir görüntüyle belirdi. Zirvelerin üzerinde kurulu bu şehri, tarih kitaplarından hatırlamıştı: Yüksek Vatan. McCİoud'un güçlü kalesi. İki krallık arasındaki şehir.

Yüksek Vatan'dan aşağıya inen dik dağın yamacında, kalabalık bir ordunun izlerini gördü Gwen. İzleri takip ettiğinde bir uçurumun zirvesine ulaştı; nihayet durdu ve manzara karşısında şoka girdi.

Önlerinde uzanan muazzam bir vadiydi, içinde binlerce savaşçı her iki taraf için savaşıyordu. Bugüne kadar gördüğü en kalabalık savaştı bu. Yandaşları, Gümüş, MacGil ve Silesialılardan oluşan binlerce zırhı hemen tanıdı.

Fakat vadinin öbür ucunda daha kalabalık bir orduyla, İmparatorluk askerlerinin fazla sayıdaki askeriyle savaşmaya gayret ettiklerini gördü; on binlerce asker yağmur gibi yağıyor, arkalarından gelmeye devam eden bitmez tükenmez takviye birlikleriyle sayıları artıyordu. Gwen, buradan bile, devasa

Andronicus'u görüyordu, kafası savaş alanında yükselmiş, iki kılıcını tutarak arazi üzerinde yolunu kesip biçerek açıyor, katliamda başrolü üstleniyordu. Halkı gözleri önünde yere seriliyordu. Sayıları çok azdı.

Daha da kötüsü, savaş alanın ortasında diğer savaşçıların durup bire bir savaşan iki harika savaşçıyı izlediği açık bir alan vardı. Savaş alanının tam merkezinde bir başına, dirsek

dirseğe savaşan babasının şampiyonu, Gümüş'ün en iyi savaşçısı Erec'ti. Normalde kime karşı koyarsa koysun ondan korkmazdı.

Fakat yakından bakınca kalbi durdu, karşısındaki savaşçıyı görünce kanı dondu. Bu aşkı, Thorgrin'di.

Thor dönüşüm geçirmiş bir adama benziyordu, bulanıklık içinde, Gwen'in daha önce hiç görmediği kadar hızlı ve güçlü dövüşüyordu. Tüm sahip olduklarını ortaya koyuyordu ve Gwen'in kalbi, Thor'un Erec'i öldürmeye niyetli olduğunu görünce yavaşladı.

Thor'a ne olmuştu? Nasıl olur da Andronicus'un yanında savaşırdı? Bunu anlayamıyordu.

Açıkça görülüyordu ki Thor bir çeşit büyünün etkisindeydi. Gwen, Argon'u bulmanın en doğru şey olduğuna dair daha emin hissedemezdi. Bir çeşit büyünün altındayken, hepsi, bütün Halka çaresizdi. Büyüyle savaşmak için karşı büyüye ihtiyaç vardı.

Gwen atını topukladı, diğerleri de onu izledi. Savaşın en civcivli yerine, açık alana, Thor'a doğru ilerledi. Ona vaktinde ulaşmalı, onu ve Erec'i kurtarmalıydı.

"Leydim, bu güvenli olmaz!" diye bağırdı Aberthol arkasından ilerlerken. "Savaşa gidiyorsunuz! Bunlar gerçek silahları olan gerçek adamlar! Burada durmalısınız! Thor'a yetişemezsiniz! Öldürüleceksiniz!"

Fakat Gwendolyn onu görmezden geldi. Kendi güvenliğini önemsemiyordu. Sadece Thor'un ve Halka'nınki önemliydi.

Arkasına dönerek "Thor neredeyse oraya giderim," diye 240 / 286

bağırdı. "Adamların kılıcından korkmuyorum. İstemiyorsan gelme," dedi.

"Leydim, sizinleyim!" dedi Steffen.

"Ben de!" diye bağırdı Alistair.

"Sizin için savaşır ve bu adamların ortasından bir geçit açarım," diye bağırdı Steffen "Thor'a ulaşırsınız!"

Argon Gwen'in yanında sessizce atını sürdü, bir şey demedi ama gözlerindeki bakışlardan savaşa bizzat hazır olduğunu gördü, bunu biliyordu.

Gwen'in kalbi hızla atmaya başladı, boğazı kurumuştu, savaşın ortasına ilerlerken bebeği karnında deliler gibi dönüyordu. Kulakları metalin çınlamalarıyla, adamların ölüm çığlıklarıyla dolmuştu. Çirkinliğin kokusunu buradan alıyordu. Dörtnala giderken kendini hazırladı, atını yavaşlatmayacaktı.

Gwen savaşın en kalabalık noktasına doğru, Steffen yolu açmak için çok sayıda adamı oklarıyla yere sererken ilerledi. Yol alırken MacGiller, Gümüş ve Silesialılar onu tanıdı, hepsi sevinç tezahüratlarında bulunarak onun hızla devam etmesi için kalabalıkta yolu açmaya başadılar. Ne de olsa Gwen onların sevgili kraliçeleri, serbest kalan kıymetli Argon'u da yanma alarak dönen bir kahramandı.

Gwendolyn kalabalık savaş alanının içine karışmaya devam ederken , kendini korumak için titreyen elleriyle kalkanını kaldırıyordu. Fakat ilerleyişini hiç kesmedi. İmparatorluk askerleri dört bir yandan saldırıyor, önemli birinin geldiğini anlayınca ona saldırıyorlardı. İçlerinden biri, Gwendolyn'e doğru kılıcını kaldırarak ilerledi, mahiyetini geçerek üstüne

yürüdü. Gwen bekledi ve savaşçı geçerken yana çekildi.

Bir diğeri askerlerden sıyrılarak geldi, bu sefer Steffen atılarak yayını fırlattı ve adamı boğazından vurdu. Atından düşen adam ölmüştü.

Bir başkası aradan sıyrıldı, adam baltasını Gwen'in kafasına saplayamadan önce Gwen hançerini kaldırıp bu savaşçıyı bizzat kendisi öldürdü. Baltası kendi kafasına geldi ve atından düştü.

Fakat kalabalık, Thor'un yanma yaklaştıkça artıyordu. Daha fazla sayıda İmparatorluk askeri ardından geliyordu. Adamları ve Steffen, çoğunu öldürmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Ancak kısa süre sonra dört bir

yanından saldırılar geldi ve birden bir kalkanın omzuna vurduğunu hissetti, atından düştü.

Gwen yere düşünce yuvarlandı. Dizlerinin üstüne çöktü, karnındaki ağrı dayanılmazdı, yüzüne ve burnuna çamur dolmuştu. Nefessiz kalarak dönüp baktığında bir İmparatorluk askerinin elindeki savaş baltasıyla sırıtarak ona doğru yaklaştığını gördü.

Savunmasız kalan Gwen ellerini kaldırarak kendini hazırladı.

Balta havada asılı kaldığında onu tutan adam afallamış görünüyordu.

Gwen dönüp baktığında yambaşındaki Alistair'in tek avcunu havaya kaldırarak kendisi ve silah arasına mavi bir ışık koyduğunu gördü. Sonra elini kaldırarak ışığı askere doğrulttu.

Asker bir anda geriye doğru havalanarak uçtu, baltası zararsız 242 / 286

hale gelip yanına düştü.

Alistair uzanıp Gwen'in kalkmasına yardım etti.

Gwen döndüğünde çok sayıda askerin kılıçlarını havaya dikerek ona doğru saldırmaya geldiklerini gördü, kalkanını kaldırdı, kendini ve Alistair'i darbelere karşı korumaya çalıştı. Birden bir hırlama sesi duyuldu, Krohn Gwen'in yanından geçerek havaya atıldı ve askelerin boğazına dişlerini geçirdi. Her birini mıhlayarak, öldüklerinden emin olana kadar şiddetle başını salladı.

Krohn önlerinde durup yaklaşma cesaretini gösteren askerlere hırlıyor ve Gwen için bir alan oluşturuyordu. Gwen, fırsatın geldiğini gördü. Ya şimdi ya da hiç bir zamandı.

Koşarak, adamların en kalabalık olduğu yere atıldı; Thorgrin savaşan askerlerin arasından görünüyordu.

Dört bir yandan darbeler iniyor, ona vuruyorlardı; birden fazla hamleyi aynı anda savuşturuyordu fakat hızı işine yaradı. Çabucak zırhlara saplanmadan dolanarak yol alabildi.

Gwen açık alana, Krohn'un arkasından giderek ulaşabildi. Steffen ve Alistair

hemen arkasından darbeleri savuşturuyorlardı. İşte oradaydı, ondan sadece yirmi adım uzaktaydı.

Thorgrin.

Gwen zor nefes alıyordu, onu gördüğü için, bu denli yakınında olduğu için sevinçle doluydu. Koşup ona sarılmak istedi. Aynı anda hem gülmek hem ağlamak istiyordu.

Fakat bir yandan da ondan korkuyordu. Thor, Erec'le ruhu ele 243 / 286

geçirilmiş gibi savaşıyordu. İkisini, tüm zamanların bu olağanüstü iki savaşçısını öne arkaya giderken, ışık altında, bu hızda, bu çeviklikte, bu güçte ve bu yapılı bedenlerde kılıçları çarpışırken izlemek bir sanat eseri izlemek gibiydi. İkisi de sanatlarının ustasıydı, kılıçları sanki bedenlerinin bir parçasıymış, sanki onlarda hayat bulmuşlar gibi parlıyordu.

Düzinelerce asker dövüşmeyi bırakıp kendilerinden geçerek sadece durup bu sahneyi izliyordu.

Argon, Gwendolyn'in yanma geldiğinde tek kelime etti:

"Rafi."

Gwendolyn bakışlarını takip ettiğinde, kırmızı kıyafetleri içinde alanın diğer ucunda, seyircileri izleyip Andronicus ve McCloud'un yanında duran büyücüyü gördü. Rafi, Gwen'in gördüğü en şeytan görünümlü yaratıktı. İki elini Thor'a doğru kaldırmış, kırmızı bir ışık yayıyordu ve bu Thor'u çevrelemişti. Bir anda tüm parçalar yerine oturdu. Thor, bu kara büyücünün kontrolü altındaydı.

Argon korkusuzca açık alanın ortasında öne çıkarak avuçlarını Rafi'ye doğru uzattı.

Alanın ortasından mavi bir ışık geçtiğinde Rafi dönüp Argon'u gördü ve yüzü korkuyla dondu. Rafi dehşete düşmüş ve afallamıştı.

Karanlık sesiyle "Argon," dedi Rafi. "Bu olamaz."

İkisi de alanın ortasında öne çıkarak birbirlerine doğru yürümeye başladılar, birbirlerine yakınlaşırken ikisinin de avcu diğerine yönelmişti.

Bu görülmeye değer bir manzaraydı; iki büyücü, iki titan sanki iki dağ birbiriyle çarpışıyor gibi karşı karşıya gelmişti. Tarihi bir mücadeleydi, Argon'unki gibi Rafi'nin de elleri titriyordu. İkisi de kaşlarını çatmış nefes almakta zorlanıyordu. Dizlerinin üstüne çöktüler, ikisi de diğerini farklı bir ışıkla kaplamıştı.

Sonunda Argon korkunç bir savaş çığlığı atarak ellerini havaya kaldırdı; bunu yaptığında Rafi aniden havalandı. Argon iki kolunu da savurduğunda, Rafi dönerek havada uçtu ve ufukta bir yerde kaybolarak yüzlerce metre ileri gitti.

Argon sarf ettiği güçten dolayı çöktü.

Bir anlığına Thor, Erec ile dövüşünü durdurdu. Orada durup afallamış halde kaldı, sanki üstündeki büyü kalkmıştı. Thor parlayan gözlerle Erec'e baktı.

Ne olduğunu anlayan Erec de duraksadı. Nefes nefese durup tedbiri elden bırakmadan kılıcını tutuyordu.

"Thorgrin, benim, Erec," dedi. "Silahlarını indir. Çok geç değil."

"THORNICUS!" diye bağırdı Andronicus öne çıkarak. "Sen benim oğlumsun! SEN BENİM OĞLUMSUN!" diye haykırdı.

Thor'un gözleri yeniden parladı ve aniden kendini savaşa atarak Erec'le iki katı güç ve hızla savaşmaya başladı.

Darbelere karşı vuruşlarla devam eden bu atakta Erec sonunda geriye tökezledi ve bir dizinin üstüne çöktü, gücü tükenmişti.

Thor ona saldırmaya, öfkeyle kılıcını savurmaya devam 245 / 286

ederken Erec'in kılıcı ikiye bölündü. Sonra da Erec'in elinden kalkanını aldı.

Thor, Erec'in tepesinde gözlerinde şeytani bir bakışla durdu. Hızlı nefes aldı, ağzındaki kanı sildi, kılıcını Erec'e saplamak için kaldırdı.

Gwendolyn daha fazla izlemeye dayanamadı.

Açık alanda öne atılarak Thor ve Erec arasına koşmaya başladı.

"Thorgrin!" diye bağırdı, sesi ağlamaklıydı. "Benim. Gwendolyn!"

Thor'dan bir kaç adım ötede, yanaklarından yaşlar süzülerek durdu. Milyonlarca farklı duygu altında eziliyordu.

Koca savaş alanındaki herkes dönüp izlemeye koyuldu.

Thor, kılıcı havada dönüp ona baktı. Gözleri bir zamanlar tanıyıp sevdiği gözler değildi. Kaybolmuş gibiydi, bir başka dünyada, bir başka yerde ve zamanda yitip gitmişti. Gwen orada dururken hayatında ilk kez ondan korktuğunu hissetti.

"Throgrin?" diye sordu emin olmayarak.

Thor küçümseyen bir ifadeyle kılıcını daha da geriye aldı.

Krohn aniden öne atılarak Thor ve Gwen arasında durup hırlamaya başladı. Thor'a bir yabancıymış gibi hırlıyordu. Gwen buna inanamıyordu. Krohn'un ona böyle davrandığını hiç görmemişti. Onunla ilgili içine doğan hisler kuvvetlendi.

"Thor, benim," diye yalvardı gözü yaşlı. "Gwendolyn. Aşkın.' 246 / 286

Thor gözlerini kırptı ama gözlerinde hala o boş şaşırmış ifade vardı.

Gwen, Thor'un ona geri gelmesi, kılıcını indirmesi için dua etti. Dönebilir gibi görünüyordu.

Fakat bir anda kaşlarını çatarak kılıcı yeniden havaya dikti, Gwen o anda bizzat Thor tarafından öldürüleceğini anlamıştı.

Darbesini indirmeden önceki son düşüncesi, bu dünyada başka bir şekilde ölmeyi istediği oldu.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Mycoples, korkunç dalgalar güverteye vururken her yöne doğru kayıyor, güvertenin bir ucundan diğerine gidiyor, tırabzanlara çarpıyordu. Vuran dalgaların sesi sağır ediciydi. Ağı elinden geldiğince parçalamaya çalışıyordu fakat Akron materyali hiç zarar görmüyordu.

En azından gemi kontrolden çıkmıştı. Koca dalgalar gemiyi yerinden ediyor, denizin içinde dönüp duruyordu, çağırdığı fırtına hayal ettiğinden de güçlüydü. Gemi güçlü akıntıların arasında sıkışmış ve rotasını giderek Sis Adası'na çevirmişti. Mycoples, adanın ufukta belirdiğini gördü.

İmparatorluk askerleri kontrolü ele geçirmeye çalışırken çığlık atıyorlar ama başaramıyorlardı. Birden fazla adam güvertenin yanından doğruca kan denizinin hiddetli, kırmızı renkteki köpüklü sularına ölümle kavuşmak için dalıyorlardı. Birden fazla canavar adamları tek lokmada yutmak için yüzeye çıkmıştı.

Gemi, tırtıklı kayalar ve dar kıyı şeridinden oluşan Sis Adası kıyılarına yakınlaştığında dalgaların arasına daldı. İmparatorluk askerleri çıldırmış halde geminin kontrolünü alarak kayalardan sakınmaya çalışıyorlardı. Bir şekilde gemiyi düzelterek koca bir dalgayı arkalarına alıp kumlu sahile girmeyi başardılar.

Bu Mycoples için kötü bir şanstı. Kayalara çarpmalarını ve geminin yok olmasını istiyordu. Şimdi gemi yana yatmış bir şekilde sahilde dururken tek parçaydı ve içinde hala İmparatorluk askerlerinin yarısı barınıyordu.

Kıyıya vurduklarında Mycoples, ağın içinde hapsolmuş

şekilde gemiden uçarak kuma düşmüştü. Bu sert bir düşüştü ve etkisiyle cam yandı, serbest kalmak için deli gibi mücadele veriyordu.

Fakat ne yaparsa yapsın Akron'a zarar veremiyordu.

İmparatorluk askerleri gemiden atlayıp sahile inmek için birbirleriyle yarıştılar. Sadece hayatlarını kurtarmak ilgilerini çekmiyordu, ona işkence etmeye devam ediyorlardı. Biri elinde uzun bir mızrakla ona doğru koştu. Ağını dürterek canını yaktılar. Uğuldayan fırtınayla, kıyıya vurmuş olmalarına rağmen onu taciz etmekten geri durmuyorlardı. Planı kısmen işe yaramıştı ama hala ellerinde esirdi. Gittikçe artan sayıda mızrağın ona doğru geldiğini gördü, onu suçladıklarını biliyordu. Kısa süre içinde öleceğinden emindi.

O anda gökyüzünden gelen korkunç bir kükreme duyuldu, tüm adayı sallamaya yetecek bir kükremeydi bu. İmparatorluk adamları durdular, donakalıp korkuyla göğe baktılar.

Fakat Mycoples korkmamıştı. Bu sesi tanıyordu. Nerede olsa bilirdi. Bu bir ejderhanın sesiydi. Kendinden olandı.

Ralibar.

Mycoples'in kalbi hızlandı. Ralibar insan kokusunu almış olmalıydı, buraya gelerek kimin adaya ulaştığını görmek istemişti.

Mycoples, bu durumda nereye ait olduğunu pek bilemiyordu. Ralibar yalnız bir münzeviydi, bölgesi kıymetliydi ve diğer tüm ejderhalardan nefret ediyordu. Bölge sınırlarını ihlal eden birden fazla ejderha öldürdüğü söylenirdi.
Bu İmparatorluk adamlarını öldürebilirdi ama Mycoples'i öldürme ihtimali de vardı.

Mycoples her iki şekilde de çaresizdi, burada ölmek kaderinde , var gibiydi. En azından bu şekilde olursa, İmparatorluk adamları da ölecek ve bir şekilde intikamı alınmış olacaktı. Ölümü bir insanın elinden olmaktansa bir ejderha tarafından gerçekleştirilecekti.

Mycoples'in kalbi, bir kükreyiş daha duyup göğe baktığında ve Ralibar'ı görünce hızlandı. Ralibar bulutların arasında patlıyor aşağiya ateşini saçıyordu. Düşündüğünden çok çok daha büyüktü, kırmızı pulları yaş itibariyle solup çatladığından antik çağlardan çıkmış gibi duruyordu. Asla unutmayacağı koca parlak yeşil gözlere sahipti. İmparatorluk adamlarıyla arasında mesafe kalmadığında yüzündeki kırışıklıklar görülüyordu.

İmparatorluk askerleri dönüp çığlık atarak kaçmaya ve gemiye binmeye başladılar.

Fakat onlar için çok geçti. Kıyıya inecek kadar şanslı olanlar kısa süre sonra bir başka, çok daha korkunç bir kaderin ellerine düşmüşlerdi.

Ralibar aşağı inerek koca ağzını açtı ve ateş püskürdü.

Alevler gökyüzünü kaplayarak adamları yutup gemiyi ateşe verdi. Adamlar çığlık atarak canlı canlı yandılar. Kaçırdıkları için Ralibar yeniden bir ağaç gövdesini hatırlatan koca pençeleriyle aşağı indi ve durdukları yerde adamları süpürdü. Kısa süre sonra sahil kanla kıpkırmızı olmuştu.

Ralibar'ın öfkesi yine de dinmedi, tekrar alçalarak yanan gemiden arta kalanları

devasa pençeleriyle tutup son hızda uçarak, havada taşıdı ve uçurumun duvarlarına çarptı.

Muazzam bir çarpmayla gemi milyonlarca yanan parçaya bölündü ve bunların hepsi Mycoples'in etrafına yağdı.

Mycoples gözlerine inanamıyordu. Orada, sahilde, Akron ağının içinde sıkışmış, etrafına dalgalar çarpıyordu, hayatta bir o kalabilmişti. Ralibar'a baktı ve dönerken gözlerini ona diktiğini gördü. Duraksayarak orada asılı kaldı, nefes alırken burun deliklerinden siyah isler çıkıyordu, sanki durumu tartar gibiydi.

Sonra bir çığlık atarak ona doğru alçalmaya başladı.

Mycoples gözlerini kapayarak gelecek olana karşı kendini hazırladı. En azıdan buraya kadar getirdiği İmparatorluk adamlarının öldüğünü gördüğü için mutluydu. En azından şimdi gururuyla ölebilirdi.

Mycoples bir vınlama sesi duyduğunda Ralibar onun için alçalıyordu. Gözlerini açtığında tam önünde durarak yuvarlak çizip kanatlarını çırptığını gördü. Tiz bir ses çıkararak sırtını geriye verdi, Mycoples kendini ölüme hazırlamaya çalıştı.

Fakat ateş hissetmedi. Gözlerini açtığında, Ralibar'ın uzanıp pençeleriyle ağı parçaladığını görünce çok şaşırdı.

Mycople şaşkınlıkla ona baktı. Ağı yırtılmıştı.

Mycoples yaslandı, kanatlarını çırparak vücudunu geriye attı. Özgür olduğu için afallamıştı, neredeyse nasıl bir his olduğunu unutmuştu. Ralibar'ın onu öldürmediğini ve hatta serbest bıraktığını anladığında ise daha çok afallamıştı.

Ralibar sahile ondan bir kaç adım öteye inerek ona baktı. Bu kadim yeşil gözlerde hiç beklemediği bir ifade gördü. Merak. Fakat bunun ötesinde başka bir şey daha vardı. Sanki şefkat

Sessizce birbirleriyle konuştular. Mycoples ona teşekkür ederek boynunu geriye attı ve tiz bir ses çıkararak niyetini belli etti. İmparatorluk'a karşı savaşacaktı. Hemen okyanusu aşacak ve Halka'ya geri dönmek için bir yol bulacaktı. Kalkan'dan geçmenin bir yolunu bularak efendisi Thorgrin'e dönecekti. Ona ihtiyacı vardı ve onun için önemli olan tek şey Thor'du.

Ralibar da boynunu geriye atıp tiz bir ses çıkardı.

Mycoples yükselerek oradan ayrılırken koca kanatlarını çırptı. Ardından yüksek bir ses duydu. Ralibar'ın da havalanarak ona yetiştiğini gördü. Afallamıştı, Ralibar ona katılmak,ona yardım etmek istemişti. Ralibar. Yalnız ejderha. Bir nedenle Mycoples'i sevmişti.

Mycoples seve seve bu eşliği kabul etti. Kanatlarını çırparak gökyüzünde iyice yükseldi ve doğuya, Halka'ya, Thorgrin'e doğru ilerlemeye başladı. Onun hayati bir tehlike ortasında kaldığını hissediyordu. Hayatını kurtarmak için elinden geleni yapacaktı.

252/286

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Selese, Illepra ile beraber yol alırken, ikisi tüm güçlerini bu yolculuğa veriyorlar, bitkinlik noktasına ulaşmış olmalarına rağmen atlarını bile dinlendirmek için durmuyorlardı. Çorak arazinin son düzlüğüne doğru, Doğu Geçidi'nin iki sütunu görünene kadar ilerlediler.

Yolculuk, Selese'den düşündüğünden daha fazla şey alıp götürmüştü; eğer Reece'i kaybetme düşüncesi olmasa bu kadar ısrarla bu yolculuğa devam eder miydi bilmiyordu. Hayalinin ötesinde bir güce ve sertliğe erişmişti ve artık önünde Doğu Geçidi uzanıyordu, gerçek olduğunu görüyordu. Reece'i bulmak için ne gerekirse yapmaya kararlıydı. Sadece orada olması için dua etti.

Geçide yaklaştıklarında gördüğü manzaraya hayran kalmıştı: muazzam Doğu Geçidi, çocukluğundan beri duyduğu bu yer. Kanyon'u bağlayan dört geçit içinde bu en uzun olanıydı. Halka'nın McCloud tarafında yer alıyordu, Selese daha önce buraya hiç gelmemişti ve küçük bir kasabadan çıkan biri olarak hayatında daha önce hiç bu kadar büyük ve göz korkutucu bir yer görmemişti. Kanyonu bağlayan köprü sonsuzluğa kadar uzanıp bir başka dünyaya bağlanıyor gibiydi.

Kanyon, sözcüklerini elinden almıştı. Doğada daha önce bunun gibi bir şeyi uzaktan bile görmemişti. Dünyanın geniş boğazı, her renkten girdaplı sislerle doluydu. Selese her yanından yayılan büyülü havayı hissediyordu. Yeryüzünde bulunan bu kadar büyük ve güzel bir yapının varlığıyla kendinden geçti.

Selese köprünün ayağına geldiğinde atını durdurdu ve indi. Illepra da onu takip etti. Her ikisi de atların yanında nefes nefese duruyorlardı.

İleri doğru bakıp merak etti. Reece ile ilgili beliren hiç bir işaret göremeyince üzüldü.

"Belki çoktan geçmiştir?" diye sordu Illepra.

Selese omuz silkti, hiç bir fikri yoktu.

Köprünün zeminini taradı, uzmanlık alanına giren bir şey gördü: kan.

Gergin bir şekilde izi takip ederken Illepra yanı başındaydı. Açıkça burada korkunç bir mücadelenin yaşandığı görülüyordu. Reece'in buna karışmamış olması için dua etti.

Köprüde biraz daha ilerlerken, Selese yerde cesetler gördü ve kalbi durdu. Reece'in bedeni olmaması için dua etti.

İleri doğru neredeyse ağlayarak koştu ve çömelerek vücutları çevirdi. Derin bir nefes aldı, yüzlerin hiç birinin Reece'e ait olmadığını anlayınca rahatladı. Bu yüzlerin hiç birini tanımıyordu.

"İmparatorluk işaretlerini taşıyorlar," diye gözlemledi Illepra. "İmparatorluk askerleri bunların hepsi," dedi botuyla bedenleri çevirerek. "Biri tarafından öldürülmüşler."

"Reece tarafından," dedi Selese umutla. "Onun öldürdüğüne eminim. Bu adamlar muhtemelen Kılıcı alacaklardı, Reece de her iyi şövalyenin yapacağı gibi onları durdurdu."

"Peki o nerede o zaman?" diye sordu Illepra.

Selese durup etrafına merakla baktı. Reece dönüp Kılıçla beraber eve gitmiş olabilir miydi? Bu gerçekten korkunç olurdu, tüm bu yolu bir hiç uğruna gelmiş olurlardı.

Selese tırabzanlara gidip avuçlarını yaslayarak durup aşağı baktı. Sisin içine gözlerini dikerek iç geçirdi ve meraklandı. Reece oralarda bir yerde miydi?

Selese ellerini köprünün geniş ve pürüzsüz, yumuşak tırabzanında gezdirirken durup aşağı bakmasına sebep olan bir şey hissetti. Orada, tırabzanda tırtıklı bir taş fark etmişti. Kan vardı ve aşağı doğru tırabzanın bir parçası kopmuştu.

Selese dönüp ölen askerlere sonra da tırabzandaki izlere baktı ve aniden tüm parçaları birleştirdi.

"Kaya," dedi. "Bir mücadele olmuş. Kenardan havaya kaldırılmış. Bak."

Illepra aceleyle geldi, Selese öne eğilip kayadan kalan izleri gösterdi.

"O zaman görevi bırakmış olmalılar," dedi Illepra. "Geri dönmüş hatta belki de çoktan kampa varmış olmalılar."

Selese uzun süre aşağı baktı ve sonunda aklına bir şey geldi.

"Hayır," dedi. "Reece görevini asla bırakmaz. O böyle biri değildir. Güvende olmak için geri dönmez, o aşağıda."

Illepra duraksadı, kafası karışmıştı.

"Burada, aşağıda mı?" diye sordu.

"İşte orada!" dedi Selese işaret ederek. "Kanyonun dibine inmiş ve Kılıcı aramaya koyulmuş."

"Bu çılgınlık!" dedi Illepra. "Böyle çılgın bir şeyi kim yapar?"

Selese Reece'le gurur duyarak gülümsedi.

"Reece onurlu bir adamdır. Halka için ne gerekiyorsa yapacaktır."

Biraz daha düşündü, zihninde evirip çevirdi ve sonra aklına başka bir fikir geldi.

"Büyük bir ihtimalle alelacele aşağı indi, onuru onu zorladı. Aslında böyle bir planı yoktu ama mecbur kaldı. Oraya inip ona yardım etmeliyiz!"

Illepra kafasını salladı.

"Bu mümkün değil. Bu duvarları kullanarak aşağı inmenin dışında başka bir yol yok ve şahsen ben bunu yapamam."

"Başka bir yolu daha var," dedi bir ses.

Dönünce köprünün kenarında bastonuna yaslanıp duran yaşlı bir adamı gördüler. Saçlarına ak düşmüş, kamburu çıkmış, uzun beyaz bir sakalı olan, dağınık saçlı bir adamdı.

Yıpranmış bir pelerini vardı, görmüş geçirmiş birine benziyordu.

"Sizler cesur hanımlarsınız bunu inkar edemem. O yüzden size söyleyeceğim. Aşağı inmenin başka bir yolu var, hayatlarınızı riske atmayacak bir tane."

Selese dönüp ona doğru yürüdü, merakla sordu, "Hangi başka yol?"

"Ben Kanyon'un gözcüsüyüm. Burada olan biten her şeyi görürüm. Onları aşağı inerken gördüm."

"Gerçekten mi?" diye sordu, kocaman açtığı gözleriyle.

Adam kafasını salladı.

"İpsiz bir şekilde aşağı sallandılar, haklısın. Onlar için çıkış yok. Ihlamur İpi olmaksızın.

"Ihlamur İpi mi?" diye sordu.

Yaşlı adam yavaşça kafasını salladı.

"Kanyon'un dibine inip tekrar çıkmanın bir yoludur. Gençliğimden beri kullanıldığını görmedim ama nerede olduğunu biliyorum. Onu hala köyümde saklıyorlar. Sizi oraya götürebilirim, gerisi size kalmış."

Selese adamı inceledi o da yarı saydam bilmiş gözlerle ona baktı. Neredeyse kördü.

"Bize neden yardım edesin?" diye sordu Illepra şüpheyle yaklaşarak.

Gülümsedi, ortaya kalan bir kaç dişi çıkmıştı.

"Cesareti takdir ederim," dedi. "Adamda olsun, kadında olsun. Bunu bizzat hissetmek için çok yaşlıyım. Fakat sizin kendi başınıza bunu ifade etmeniz için gerekli tüm araçları temin edeceğim. Ayrıca İmparatorluksan nefret ediyorum."

Selese, Illepra'ya baktı sanki ona güvenip güvenemeyeceklerini sordu, Illepra kafasını salladı.

Fakat adam çoktan yürümeye başlamıştı, başı önünde bastonuyla beraber sanki onların takip edeceğini bilerek yol alıyordu.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Reece, el ve ayak bilekleri arkadan direğe bağlı halde, tüm gücüyle serbest kalmaya mücadele veriyor ama başaramıyordu. Çaresizce kurtulmaya çalışıyordu; dönüp baktığında tüm lejyon kardeşlerinin de iplerinden kurtulamaya çalıştıklarını ama onların da başarılı olamadıklarını gördü. Hepsi, birbirlerini görmeleri amacıyla yarım daire şeklinde on adım arayla sıralanmış, uzun ve ahşap direklere bağlanmıştı. Yaklaşık yirmi adım önlerinde kocaman, parlayan eriyik lav çukuru vardı.

Delikten sürekli olarak irili ufaklı lav parçaları çıkıyordu ve Reece yüzüne üfleyen sıcaklığını buradan bile hissediyordu. Bu görüntüyü izlerken küçük bir lav parçası kemerden yukarı havalandı ve koluna konarak onu yaktı. Derisinde bir delik açtığında Reece ağrıdan kıvranarak bağırdı.

Terleyen Reece hemen bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Fawlar onu alt etmişti, şimdi hepsi kesin ölümle karşı karşıya kalan tutsaklardı artık. Centra da tutsak edilmişti ama Fawlar muhtemelen onu buranın yerlisi olarak görüyorlardı çünkü onu diğerlerinden ayrı bir yerde tutmuşlardı. Fawlardan ikisi kollarını sıkıca tutarak bağlamış bir üçüncüsü de boğazına küçük bir hançer dayamıştı.

Reece orada durup çevresini taradı, Kader Kılıcı'm arıyordu. Hala kayanın içindeydi, kaya da uzun bir ipe bağlı olarak havada asılı duruyor, Kanyon'un uzak ucunda her seferinde bir parça daha yukarı kaldırılıyordu. Onlarca Faw, ipi çekiyor ve her seferinde kaya Kanyon'da biraz daha yukarı çıkıyordu. Kanyon'un yanlış tarafına, doğusuna doğru yükseliyordu. Reece, Kılıç en yukarı çıkarsa, Kanyon'u geçeceğini biliyordu. Kalkan inecek ve Halka'nın işi bitecekti.

Hiç vakti yoktu. Onları durdurması gerekiyordu fakat Reece'in daha büyük

sorunları vardı. Bu haliyle, buradan canlı bile çıkabilecekleri meçhuldü.

Fawlar Centra'yla, Reece'in anlamadığı bir dilde konuştular, akıllarını yitirmiş gibi Reece'i işaret ediyorlardı.

"Sana bir mesaj vermemi istiyorlar," dedi Centra. "Zevk ve neşeyle bilmeni istiyorlar ki şu an öldürülmek üzeresin. Günün kurbanı sen olacaksın. Ölmeden önce, bunun ayırtına vararak keyfini sürmen için, tanrıların yemeği olacağını bilmeni istiyorlar. Ayrıca ölümünden, henüz daha bunu yaşayamadan acı duymanı istiyorlar."

Reece, hissettiği acının ortasında sırıttı.

"Çok nazikler," diye cevap verdi.

"Neden bahsediyorlar?" diye sordu O'Connor yüksek sesle.

"Ne tür bir kurban verme?"

Centra, Fawlara dönerek kendi dillerinde sordu ve hemen cevap aldı. Centra tereddüt etti, durumu kavrayarak çukura baktı.

"Sizi lava çukuruna atmayı —"

Centra duraksadı, gerisini tercüme etmek istemediği belli oluyordu fakat Fawlar durumdan memnun olmadılar, onu hançeriyle dürtükleyince Centra devam etti:

"--ve derinizin yavaşça bedeninizden yanarak ayrılmasını izlemeyi planlıyorlar."

Fawların grubu, sevinçle kalkarak neşe dolu kahkahalar attılar, görecekleri manzaranın onları çok mutlu edeceği belli oluyordu. Kahkahaları küçük kuşların ötüşü gibiydi, Reece'in sinirlerine dokundu.

Onlarca küçük, turuncu yaratık öne atılıp diğerlerinden uzun olan ve ahşap bir direğin tepesinde oturan liderlerine baktılar. Liderleri Reece'in anlamadığı bu dilde bir şeyler söylemeye devam ederken diğerleri dönüp Krog'a baktı.

"Önce Krog'u öldürmeye karar verdiler," dedi Centra. "Her zaman zayıfların daha önce kurban verilmesi gerektiğini söylüyorlar."

Krog yutkundu, kurtulmaya çabaladı.

"Hala buraya gelmenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?" diye bağırdı Reece'e.

Reece buna izin veremezdi hemen bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu.

"Önce beni alın!" diye bağırdı Reece.

Centra tercüme ederken Fawlar sustu.

"Neden önce seni almalılar?" diye sordu Centra, tercüme ederek.

"Tanrılarının yanlış bildiğini söyle," diye bağırdı Reece.

Centra tercüme ettiğinde öfke sesleri duyuldu.

Bir Faw öne çıkarak hançerini Reece'in karnına doğrulttu, Reece acısını hisseti ama kararlıydı.

"Yüce tanrılara güçlülerin kurban edilmesi gerektiğini söyle onlara!" diye bağırdı Reece, çaresiz. "Zayıfların değil! Tanrınıza zayıf olanı vererek çok büyük bir onursuzluk edersiniz. Ben burada en güçlü olanım. Önce beni alın!"

Centra çabucak tercüme etti.

Liderleri Reece'e soğuk soğuk bakarken uzun bir sessizlik oldu. Nihayet gözlerinde bir saygı ifadesiyle, kafasını salladı.

"Belki de bu konuda haklısındır," diye tercüme etti Centra. "Sen gerçekten bunu hak ediyorsun."

Fawlar, Krog'u bırakarak Reece'e döndüler.

"Bırakın onu!" diye bağırdı Krog.

Fakat Fawlar onu görmezden gelerek Reece'e yöneldiler. "Pşşt!"

Reece bir ses duydu, dönüp baktığında yirmi adım kadar uzakta Indra'yı gördü.

Bilekleri arkasından ufak ufak hareket ediyordu, yakından bakınca avcunun içinde küçük bir hançer taşıdığını gördü. Bileklerini aşağı yukarı hareket ettirerek, her seferinde ufak bir parçayı yıpratarak ipi kesiyordu.
Ayak bileklerini, muhtemelen kadın olduğu için, diğerlerininki gibi bağlamamışlardı.

Indra, Reece'e ne yaptığını bilir bir bakış attı, Reece de ona karşılık verdi. Zamanı geldiğinde, ona fısıldadı.

Anladığını gösterir şekilde kafasını salladı.

Fawlar Reece'in arkasına gelip direği Reece hala orada bağlıyken kaldırdılar ve havaya diktiler.

Reece ile beraber direği omuzlayıp yürüyerek, lav çukuruna doğru adım adım yaklaştılar. Sadece bir kaç adım kala, Reece içinden çıkan o denli yoğun bir ısı hissetti ki kafasını çevirmek zorunda kaldı.

Reece çukura doğru iyice yaklaştırılıyordu, onu havada tutarlarken kenara doğru getirdiklerini hissetti.

"Seni misafir olarak ağırlamak güzeldi!" diye tercüme etti Centra.

Küçük kuşların sesleri gibi duyulan kahkaha yeniden yankılandı.

Birden bire bir çığlık duyuldu, Reece bunun kendi çığlığı olmadığını anlayınca şaşırdı

Reece, yanındaki Fawlardan birini şakağına yerleşmiş bir hançer gördü, yaratık Reece'in ayaklarının dibine düşmüştü.

Reece döndü ve Indra'nın serbest kalarak hançeri maharetle fırlatıp Faw'ı öldürdüğünü gördü.

Fırsat bu fırsattı. Bağlı olduğu direk hala sırtında dururken Reece döndü ve diğer Fawları kaburgalarından vurdu, yaratıklar geriye doğru çığlık atarak parlayan lavların içine doğru fırladılar.

Reece dizlerinin üstüne çöktü, Faw'ın kafasındaki hançere uzandı. Parmak uçlarıyla çekip el ve ayak bileklerini bağlayan ipleri keserek kendini direkten

kurtardı.

Onu yakalamak için çok sayıda Faw geldi ama Reece elinde hançerle ayağa kalktığında hepsi çok şaşırdı. Hemen davranarak, boğazlarını kesip diğerlerini de kalplerinden bıçaklayıp onlara saldırdı.

Indra da harekete geçti. Koşup her seferinde birinin ipini yedek hançeriyle keserek geri kalanları kurtardı. Diğer Lejyonlar vakit kaybetmeden silahlarına davranıp şiddetli bir çatışmaya girdiler.

Çok fazla sayıda da olsalar Faw'lar yarı boydalardı ve çetin dövüşçüler değillerdi. Onların güçlü oldukları yer fazla olan sayılarıydı, savaş yetenekleri değildi. Ormanın her tarafından gelip, her yönden olayın ortasına kızgın karıncalar gibi üşüştüler. Savaşçıların sırtlarına pençeleriyle ve sivri dişleriyle atılarak derilerini sıyırıp ısırdılar.

Fakat Reece ve adamları kararlıydı, bundan çok daha kötüsüyle karşılaşmış cesur savaşçılardı ve hepsi de yaratıkların tamamını geri itmeyi başardı.

Etraflarında onlarca Faw yere seriliyordu.

Fakat yine de çok daha fazla sayıda Faw, uçurumların dört bir yanından, mağaralardan yağmur gibi iniyordu. Hiç bitmeyen bir akış vardı, Reece bu savaşın kolay olmayacağını anladı. Güçlerine rağmen, sayıca üstün değillerdi. Hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Kılıcı geri alarak hepsini en kısa sürede buradan çıkarmalıydı.

Reece dönüp Kılıcın nerede olduğuna baktı ve kayanın, Kanyonun yukarısına iyiden iyiye çekildiğini ve havada durduğunu gördü. Onu durdurmalıydı, en tepeye çıkmasına müsaade edemezdi.

Elden, O'Connor, Indra, Serna ve Conven öne atılıp etrafında bir daire oluşturarak, Reece kanyon duvarına doğru ilerlerken ona bir yol açtılar. Reece korkunç bir savaş çığlığı atarak kılıcını savurdu ve onlarca Faw'ı yolundan yararak temizledi, an be an kalabalık artıyordu.

Reece nihayet Kanyon duvarına ulaştı, kaygan duvarın üstündeki bir ayak tutamağına atılarak Kanyon'da Fawların ulaşamayacağı kadar yükseğe tırmanmayı başardı. Belki beş metre yukarısındaki Kaya ile Kılıç vardı, Reece ipi kesmesi gerektiğini fark etti. Kılıcını çekti, geriye gitti ve ipi

kesmeye hazırlandı.

Aniden bir Faw duvara tırmanarak bileğini tuttu ve Reece'i geriye çekti. Reece kayarak düştü ve havalanarak sırt üstü yere yapıştı.

Reece göz atınca kayanın artık uzanmak için çok uzakta olduğunu fark etti, ipler kesmek için çok yüksekte kalıyordu. Duvar Faw'ların akınına uğramıştı, fırsatı kaçırmıştı.

Aklına bir fikir geldi.

"O'Connor, yayın!" diye bağırdı Reece, saldırganlarını savuştururken.

O'Connor önündeki iki Faw'ı tekmeledi ve Reece'in bakışını takip ederek nereyi işaret ettiğini anladı. O'Connor yayını almak için geriye esnedi ve hedefini aldı. Bir atışta bulunarak Reece'in gösterdiği gibi ipe nişan aldı.

Bir adım kadar sıyırdı. O'Connor başka Faw'lar tarafından saldırıya uğradı ve yere serildi. Reece ve Elden onları

öldürmek için öne atıldılar.

"Yardım edin!" diye bağırdı Krog.

Reece döndüğünde Krog'un onlarla dövüşmek için elinden geleni yaptığını gördü ama topallıyordu ve sırtında boynunu ısırmaya çalışan iki Faw vardı.

Reece ve Indra aynı anda öne atılarak birer Faw'ı yere serdiler, Reece hançerinin kabzasını kullandı, Indra da birini sırtından bıçakladı.

Krog, Reece'e minnet duygusuyla baktı.

Reece, O'Connor'ın yanma koşarak Faw'lardan kurtulmasına ve yeniden ayağa kalkmasına yardım etti.

O'Connor yayını tuttu, tekrar hedef aldı, elleri titriyordu; kalan son okuyla üç atış daha yaptı.

Üçüncü ve son atışında ipin kopma sesi geldi, O'Connor mükemmel bir isabetle imkansız hedefi vurmuştu.

Bir anda gürültülü bir vınlama sesi duyuldu ve kaya aniden gökten düşen bir meteor gibi döne döne yere düştü, Kanyon zeminine çarpma sesi havada yankılandı.

Reece'in keyfi yerine gelmişti. Kılıcın, Kanyon'un yanlış tarafında yükselmesine mani olmuşlardı şimdi onu alıp buradan çıkmaları gerekiyordu.

"Kılıç, çabuk!" diye bağırdı Reece.

O ve adamları Kılıca doğru ilerlerken sağlı sollu saldıran Fawların arasında savaş vererek nihayet kayanın yanma

ulaşmayı başardılar. Elden ve O'Connor ön safı tutarak Faw'larla savaştı, Reece ve diğerleri de uzanarak kayayı kaldırmaya çalıştılar.

Fakat çok ağırdı ve hareket etmiyordu.

Etraflarını giderek artan sayıda Faw çevreliyordu.

"Oradaki direkler!" dedi O'Connor. "Daha önce onları kaldırırlarken gördüm. Kılıç sadece doğrudan dokunulunca ağır. Eğer o direkler gibi bir engel kullanırsak, ağırlığını alırız."

Conven, Indra, Serna ve Krog kayanın altına direkleri yerleştirirken Reece de onlara katıldı. Bir araya gelerek hareket ettirmeye başladılar.

Reece şok olmuştu. O'Connor haklıydı. Kılıç'a insan eliyle dokunmamak gerekiyordu. Fakat bir aracı olduğunda, mesela bu ahşap direkler gibi, o zaman kayayı da diğer her hangi biri gibi kaldırabildiler.

Direkleri kullanıp kayayı omuzladılar ve yürümeye başladılar.

Reece başlarının belada olduğunu gördü, aksi tüm ihtimallere rağmen imkansızı başarmışlardı ama şimdi çıkmak için mümkün bir yol yoktu. Önlerini kesen binlerce Faw vardı ve sayıları diğer yönlerden gelenlerle artıyordu. Kanyon'un diğer tarafına yürümek çok zordu, yukarı çıkmak ondan da zordu. Eğer Kılıcı yukarı kaldırabilirlerse tabii. Bunu, savaşırken yapamazlardı. Aslında bu savaştan sadece canlı çıkarlarsa bile şanslı sayılırlardı.

Kılıcı geri götürmenin bir yolu yoktu fakat aynı zamanda Reece onu burada öylece bırakamayacaklarının ve elleri boş

dönemeyeceklerinin de farkındaydı. Onu Kanyon'un diğer tarafına çıkararak Kalkan'ı indirecek olan Faw'ların ellerine de bırakamazlardı.

Reece aklını yitirmiş gibi etrafını inceledi, bir çözüm bulmak için didindi.

Sonra aniden bir şey buldu.

Reece savaştıkları alanın ortasında parlayan lav çukurunu gördü ve bu ona her ne kadar acı verse de başka şansı yoktu. Eğer Kılıcı geri götüremeyecekse onu yok etmek zorundaydı.

Fakat onu sonsuza kadar yok etmek, Halka'yı da mı yok ederdi? Kalkan'ı indirir miydi? Hiç bilmiyordu. Fakat başka şansı yoktu. Çok zor bir durumdu ve tek bildiği eğer hiç bir şey yapmazsa Kılıcın yanlış ellerde olacağı, Kalkan'ın inerek Halka'nın kesinlikle yok olacağıydı.

Bu belirsizlik riskini almak zorundaydı.

"LAVLARA!" diye emretti Reece.

Son bir çaresiz itişle, Reece ve diğerleri direği omuzlayarak çukura doğru yol almaya başladılar. Elden ve O'Connor etraflarındaki Faw'larla savaşıyordu. Çamurlu Kanyon zemininde attıkları her adım bir mücadeleydi. Adım adım ilerlediler ve bir süre sonra Reece'in yüzü parlak lav ısısıyla yanmaya başladı.

Orada kenarda durdular, kolları titriyordu; Reece eriyik ateşe doğru baktı.

Diğerleri korkuyla ne yapmak üzere olduğunu anladılar.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye bağırdı O'Connor.

Reece emin değildi ama başka çıkar yol yoktu.

"LAVLARA!" diye emretti Reece.

Hepsi emri takip ederek, direği yek pare yuvarlamaya başladılar. Reece, içindeki

Kılıç'la beraber kayayı omuzlayıp eriyik lav çukurunun kenarından yuvarlarken omuzlarında ve kollarında muazzam bir yük olduğunu hissediyordu

Dibe batarken tüm yer altlarında sarsıldı, Reece'in daha önce hiç hissetmediği şiddette bir deprem oldu. O kadar güçlüydü ki ayaklarını yerden kesti.

Reece Kılıcın erimesini izlerken alevlerin içine baktı, tek düşünebildiği: ben ne yaptım? oldu.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Thor kılıcı elinde orada öylece dururken önünde diz çökmüş Gwendolyn'e bakıyordu, gözleri ağlamaktan şişmişti. Hatırlamaya çalıştı. Yüzünü gördü, içinde çok zayıf bir yanı için bir anlam ifade ediyordu. Fakat ne olduğunu hatırlayamıyordu. Onu tanıyor muydu?

Geniş, açık alanda etraflarında askerler dövüşlerini bırakmış, gözlerini dikerek bakıyorlardı, Thor, MacGillerin Kraliçesi, Gwen'e bakarken savaş durmuştu. Thor gözlerine, güzel gözlerine baktı, yüzünü inceledi ve hatırlamaya çalıştı.

Bir şeyleri anımsar gibi oldu... anlık görüntülerle.. Fakat ne olduğundan emin değildi. Parçaları birleştiremiyordu.

"Thorgrin, benim," dedi Gwen ağlayarak. "Bana geri dön. Ben, Gwendolyn. Seni seviyorum. Söylediğim her şey için özür dilerim. Sen babana zerre kadar benzemiyorsun. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Thor orada dururken, ter gözlerine doluyordu, kılıcı Gwendolyn'e doğru tutarken elleri titriyordu. Bir yanı onu anlıyordu fakat diğer yanının hiç bir fikri yoktu.

"THORNICUS, OĞLUM!" diye gürledi Andronicus. "Ona inanma! O düşmanın ta kendisi. Babanın düşmanı. Yalanlarla dolu. Sana ihanet etmeye geldi. Eğer sen benim tek ve biricik oğlumsan bana cevap vermelisin. Bu kadını öldür. Benim için öldür. Onu öldür ve bana olan sadakatini tek seferde sonsuza kadar kanıtla."

Thor babasının sözlerini duydu, içinde sanki uzuvlarını kontrol eden bir emir gibi yankılandı, zihninden atamıyordu. Sanki bu sözleri kendi sarf ediyordu. Bir emirden fazlasıydı. Sanki kendi iradesi yüksek sesle konuşuyordu.

Thor orada kolları titreyerek duruyordu sonunda ne yapması gerektiğini biliyordu. Babası konuşmuştu, artık önemli olan tek şey buydu.

Aniden Krohn hırlayarak Thor'a doğru atıldı.

Thor döndü ve savaş maharetleriyle yanıt vererek Krohn'a zırhlı elinin tersiyle vurdu, Krohn sendeledi ve havada salınarak uçtu. Krohn, Thor'un bir kaç adım ötesine inleyerek düşünce Gwendolyn bağırdı.

Thor kılıcını yeniden kaldırdı, bu sefer son darbeyi indirecekti. Babası için. Artık onun yanında olmanın ve sonsuza dek oğlu olmanın vakti gelmişti. Bedeli ne olursa olsun. Gwen ağladı ama artık fark etmiyordu. Thor yapması gerekeni yapacaktı.

"THORGRIN!"

Bir ses havayı keserek Thor'u durmaya zorladı. Bir kadının sesiydi, bu sesi tanımıyordu. Daha önce hiç duymamıştı ama yine de çok derinden tanıdık geliyordu.

Thor döndüğünde bir kadının kalabalık arasından çıktığını gördü. Yavaşça ona yalaştı, büyük mavi gözleri Thor'unkilere kilitlenmişti. Açık alanda hiç çekinmeden yürüyor ve ona bakmaya devam ediyordu.

Gwendolyn'in yanında durdu. Gwendolyn'in omzuna yumuşak bir şekilde dokundu ve yoğun bir biçimde Thor'a

bakmaya devam etti, gözleri tam içinde parlıyordu.

"Ona zarar veremezsin," dedi kadın, sakin, kendinen emin ve otoriterdi. "Ona zarar veremezsin çünkü sana emrediyorum. Ben, Alistair, emrediyorum."

Thor gözlerinin içine baktı ve sesi Thor'un vücudunda yankılandı. Andronicus'un sesiyle mücadele etmeye başladı. Hayatında duyduğu en yoğun sesti ve titreşimi anlayamadığı bir şeye sebep oluyordu.

Bir şekilde zincirlerini, babasının büyüsünü koparıyordu. İlk kez olarak netlik kazanmaya başladı. Bir sisin kalkışı gibiydi, sanki çok sayıda katman yavaşça önünden çekiliyordu.

Thor onun daha çok konuşmasını istedi -- daha çok konuşmasını arzuladı.

"Alistair," diye tekrar etti.

Bir şekilde ismi kafasında yankılandı. Sebebini bilmiyordu.

"Thorgrin," dedi Alistair, "ona zarar vermeyeceksin, çünkü bu sen değilsin. Bu, Andronicus'un senin olmanı istediği kişi. Fakat sen baban gibi değilsin. Sen Batı Krallığının Thorgrin'isin. Sen baban değilsin ve annen de değilsin. Sen kendine has bir adamsın. Bunu biliyorum çünkü seni tanıyorum."

Thor gözlerini kırptı, teri gözlerine batıyordu ve içinde bir savaş veriyordu. Ne kadar çok konuşursa, Andronicus'un etkisinin o denli azaldığını hissediyordu. Thor orada durarak kılıcını tutuyordu, elleri çok şiddetli bir biçimde titriyordu.

'Thorgrin," dedi öne çıkarak, bileğine yavaşça dokundu. Bunu 272 / 286

yapar yapmaz, Thor daha fazla direnemedi. Yavaşça, dokunuşuyla rahatlayarak kılıcını indirdiğini hissetti.

Bir şekilde o tekti. Ona ulaşabilen tek kişiydi. Anlayamadığı bir enerji barındırıyordu. Söylediği her söz onu daha çok kendine getiriyor, içindeki gerçek durumu anlamasına sebep oluyordu.

Thor etrafına baktı ve ilk defa netliğin altında kendini kaybetti. Gwendolyn'i, hayatının tek ve gerçek aşkını, önünde diz çökmüş ağlarken gördü. Dehşet içinde kendini kılıcı tutup ona doğrulturken gördü. Krohn'u inlerken yanı başında yatar halde gördü. Kendini, kendi halkına karşı savaşırken gördü.

Tüm bunlar, hazmedebileceğinden fazlaydı. Thor kendini küçümsedi. Kılıcı kendi kalbine saplamak istedi, Gwendolyn'e kılıç doğrultmaktansa kendini öldürmeyi tercih ederdi. Yanaklarından yaşların süzüldüğünü hissetti, korkunç bir suçluluk duygusunun benliğini ele geçirdiğini duyumsadı. Hepsine, tüm halkına, onu en çok seven insanlara ihanet etmiş gibiydi.

En çok da Gwendolyn'e. Sevgisini kelimelerle anlatamayacağı kadına. Dizlerinin üstüne çöküp ondan ve diğer herkesten af dilemek istedi.

Thor dönüp Alistair'e baktı, bakışlarını onunkilere kilitledi, kendi içinde yepyeni bir netlik katmanının oluştuğunu fark ediyordu. Nihayet, sis kalkmıştı. Sonunda,

Thor kendine geliyordu. Bu kadın kimdi?

"Thorgrin, kimseye zarar vermeyeceksin," dedi, "çünkü sen onlardan biri değilsin. Sen bizden birisin. Bunu biliyorum çünkü seni tanıyorum. Bunu biliyorum, çünkü sen ve ben, biz aynı babadanız. Aynı annedeniz."

Thor'un gözlerinin derinliklerine baktı, Thor transa girmiş gibi hissetti. Büyük bir aydınlanmanın, tüm hayatını sonsuza kadar değiştirecek bir şeyi öğrenmenin ucunda olduğunu hissetti. Bakışları devam ederken, tüm Halka aniden sarsılmaya başladı. Açıklanamaz bir şekilde, yer titriyordu, kozmik bir olay meydana geliyor gibiydi. Halka sanki ikiye ayrılıyordu.

Tüm bunlar Alistair son sözünü ettikten hemen sonra olmuştu:

"Bunu biliyorum, Thorgrin, çünkü ben senin kız kardeşinim."